ခင်ဆွေဦး

ဝါဆိုဦးက ပန်းတယ်

အခန်း (၂၃)

“အရှုံးထဲက အရှုံးထပ်ဖြစ်ရတာတော့ တို့မခံချင်ဆုံးပဲ”

သည်တစ်ခါတော့ နွေးနွေးက နာကြည်းစရာစကားများကို တစ်လမ်းလုံး ပြောလာလေသည်။ အတိတ်ဆိုး ဆိုတာကတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှာ အနာဂတ်ရဲ့ လမ်းစမဖြစ်နိုင်၊ ထိုအတိတ်ဆိုးကို ချေဖျက်လိုက်မှ ဘဝဆန်းသစ်လာနိုင်မှာပေါ့။

တရားရုံးက ပြန်လာကတည်းက နွေးနွေးနေမကောင်း၊ ခေါင်းတွေ တရိပ်ရိပ်နှင့် မူးနေသည်။ မဆူရေမွှေးနံ့ကို ရှုလည်း ပို၍ငြီးစီစီဖြစ်လာသည်။ အမူအရာတော့ သိပ်မပျက်လှ။ နွေးနွေးကို သတ္တိကောင်းလှသည်ဟု မထင်စဖူး ထင်လာမိသည်။ သွေး အေး အေးနှင့် နေတတ်သည်ကိုပင် ချီးမွမ်းမိသည်။ ဂိုဒေါင်တန်းလျားသို့အထုပ်ကလေးဆွဲလျက် ရောက်လာကတည်းက နွေးနွေးအား ကြင်နာစွာ လက်ကမ်းကြိုဆိုမိသည်။ စောထူးက မျက်ရည်တွေ လည်လာသဖြင့် နွေးနွေးမျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ကပျာကယာ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

“နွေးနွေး”

မိုးဟိန်းသည် တစ်ခုသော ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် နွေးနွေးအား စကားစဆိုရန် လမ်းခင်းလိုက်လေသည်။ နွေးနွေးသည် ထုံနေသလားမသိ။ တည်ငြိမ်သောမျက်နှာနှင့် မိုးဟိန်းအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သေသေချာချာကြည့်မှ နွေးနွေး၏ မျက်လုံးအိမ်နက်နက်ကလေးမှာ ငိုချင်းရှည်တစ်ပုဒ်နှင့် ငိုနေဟန်ကို မြင်တွေ့နေရသည်။ မျက်လုံးအိမ်မှာမသိမသာ စိုစွတ်လျက်နေသော်လည်း နှုတ်ကပြုံးမလိုနှင့် ဟန်ဆောင်အားတင်းထားလေသည်။

မိုးဟိန်းသည် ရင်ထဲ ဖျက်ခနဲခုန်လျက် လက်နှစ်ဖက် ပိုက်ထားကာ နံရံကိုမှီထိုင်လျက်...

"ဒီအချိန်မှာမှ ဒီစကားမျိုး ပြောလာရတယ်လို့ ငါ့ကိုတော့ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ နွေးနွေးရယ်၊ အမှန်ကတော့ ခုပြောလာရတာကလဲ နင့်အပေါ်ထားတဲ့ စေတနာက ရာခိုင်နှုန်း ၉၀ ပါတယ်ဆိုတာ နင်ယုံ"

"ဘာများလဲဟယ်"

"နင့်ကို ဒီစကားပြောဖို့ ငါစဉ်စားခဲ့တာ ပုန်းမကြည်ရှင်မကို ပူဇော်တဲ့နေ့ကတည်းကပဲ၊ ဒါပေမယ့် နင့်မျက်နှာလေးက ကလေးမျက်နှာလေးမို့ ငယ်သေးတယ်ထင်ပြီး မပြောဖြစ်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါဟာ ငါ့အမှားလား နွေးနွေး၊ ပြီးတော့ ဒီတုန်းက နင့်အဖို့ရွာနားမြက်ရွာနွား စားချင်မှ စားမှာပေါ့၊ ရွာနားဘုရား ရွာသားမကြည်ညို ဆိုတာလိုပေါ့၊ ငါပြောတဲ့ စကားတွေကို နင်လေးစားချင်မှ လေးစားမယ်၊ နားဝင်ချင်မှလဲ ဝင်မယ်၊ ခုတော့ လေးလေးနက်နက် နားထောင်ပြီး စဉ်းစားပါလို့ ငါတောင်းပန်ချင်တယ်"

"မိုးဟိန်းကလဲ... နင်ကတို့သူငယ်ချင်းပဲ၊ ပြီးတော့ တို့... Comrade (ရဲဘော်ရဲဘက်)လဲ ဖြစ်တယ်ဆို"

မိုးဟိန်း၏ လက်မောင်အိုးကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ မိုးဟိန်းသည် နွေးနွေး၏ မျက်နှာလေးကို စိမ်းစိမ်းစားစား စိုက်ကြည့်နေရာမှ နွေးနွေးထံမှမျက်နှာလွှဲကာရှေ့ရှေ့တည့်တည့်မှ လယ်နတ်ရှင်မပန်းချီထဲမှ က,နေသော နွေးနွေး၏ ရုံပုံလွှာကို လှမ်းငေးစိုက်ရင်း. . .

“ငါက နင့်ကို ချစ်နေတာ၊ ခု လက်ထပ်မယ်လို့ပြောမယ်ဆိုရင် နင့်အနေနဲ့ ငါ့ကိုနောက်ကျသွားပြီ အပြစ်တင်ချင်လဲတင်မှာပေါ့။ ငါ့အဖို့ကတော့ နောက်မကျဘူးဆိုတာ ပြောချင်တယ်”

နွေးနွေးသည် မိုးဟိန်းလက်ကို ကိုင်ထားသော သူ့လက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်သည်။ မအံ့သြလှသော်လည်း မျှော်လင့်သော စကားမျှားလည်း မဟုတ်သည့်အတွက်တော့ ရုတ်တရက်နှုတ်ဆွံ့နေမိသည်။ အတွေးနှင့် တစ်အောင့်မျှငိုင်နေရာမှ. . .

“နောက်ကျတယ် မကျဘူးရယ်လိုတော့ အပြစ်တင်စရာမရှိပါဘူး မိုးဟိန်းရယ်၊ ဒါပေမယ့်. . .”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

“နင်ပြောတာကို တို့ လက်မခံနိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လက်မခံချင်လို့ပေါ့”

“နင် တို့ကို လက်ထပ်ရင် အားလုံးအဆင်ပြေမှာပဲ၊ နင့်ဘဝလဲကောင်းလာမယ်၊ ဘဝသစ်ကို စ,ကြတာပေါ့ နွေးနွေးရယ်”

နွေးနွေးသည် ခေါင်းခါလျက်က မျက်ရည်တွေ လည်လာသည်။

“မဖြစ်ပါဘူး မိုးဟိန်းရယ်”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ”

“သူများ ဓားခုတ်ရာကို လက်မလျှိချင်ပါနဲ့ဟယ်”

“ဒီသဘောလို့ ငါတော့မယူဆဘူး၊ ငါက ထာဝရသစ္စာကို ယုံတယ်၊ နင်တို့ငါတို့ဟာ အဖိနှိပ်ခံလူတန်းစား၊ တို့မှာက ဂုဏ်မရှိဘူး၊ ဥစ္စာမဲ့တယ်၊ ပညာမတတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် စစ်မှန်တဲ့ မေတ္တာဆိုတာရှိတယ်၊ ကိုယ်ချင်းစာနာမှု၊ ကြင်နာမှုရှိတယ်၊ သူတို့က ဖိနှိပ်သူတွေ၊ ဂုဏ်ရှိတယ်၊ ဥစ္စာရှိတယ်၊ ပညာလဲ ထိပ်တန်းကပဲ၊ ဒါပေမယ့် မေတ္တာတရား ခေါင်းပါးတယ်၊ သစ္စာတရားကို သူတို့ လုံးဝကျောခိုင်းထားတယ်၊ အကြင်နာလဲမဲ့တယ်၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းလဲဆန်တယ် နွေးနွေး၊ သူတို့ဆီက ဘာအခွင့်အရေးမှ နင် ဒူးထောက်တောင်း၊ ဘယ်တော့မှ မရဘူး”

“နင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ နင်အရင်တုန်းက သတိပေးခဲ့တာတွေလဲ တို့ သတိရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

မိုးဟိန်းက စကားကို ဖြတ်လျက်...

“ခုကိစ္စမှာ ငါ့အကျိုးအတွက် လုံးဝမပါဘူး၊ နင့်အတွက် ငါပြောနေတာ”

“တို့ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တို့မှာ...တို့မှာ...”

နွေးနွေး၏စကားများမှာ ထစ်အနေပြီး မျက်နှာမှာ နီမြန်းလျက်...

“ကလေးသာ မရှိရင်တော့ နင်ပြောတာ လက်ခံနိုင်စရာ ရှိပါတယ်”

ထူးဆန်းသော စကားတစ်ခုကို ဆိုလိုက်သည်။ မိုးဟိန်းသည် ရုတ်တရက် နားမလည်။

“ငါပြောနေတာက နင့်မှာကလေးရှိလို့...”

မိုးဟိန်းက ဘယ်လိုဆက်ပြောရမည်မသိ၊ ပြောရတာ တော်တော်ပဲ ခက်သည်။ ပြောရသည့် အခြေအနေက နည်းနည်းမှ

မကောင်း။ နှမငယ်တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေပြန်တော့လည်း အတော်ပင် ကသိကအောင့်ဖြစ်လှသည်။ မျက်နှာလည်းပူလှသည်။ နွေးနွေးကလည်း ကာယကံရှင်ဖြစ်သည်မို့နှုတ်ဆွံ့ကာ အတန်ကြာငိုင်နေပြီးမှ. . .

“ကလေးအဖေကတစ်ယောက်၊ နာမည်ခံတာက တစ်ယောက်ဆိုတာမျိုး တို့မဖန်တီးချင်ပါဘူး၊ လူတွေကိုလိမ်ရတဲ့ အလုပ်ကို ငါမလုပ်ချင်ဆုံးဘဲ မိုးဟိန်းရယ်၊ နင်လဲ လိမ်တတ်တဲ့လူမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တို့ပြောတာ နားလည်ပါတယ်နော်”

ရေလည်စွာ ပြောလိုက်သည်။ မိုးဟိန်းက တစ်စုံတစ်ခုသောစကားကိုပြောရန်စီစဉ်ပြီးမှ သတိမေ့သွားပြီး. . .

“ဒါပေမယ့်. . .”

“တို့မလိမ်ချင်ပါဘူး. . . တို့မလိမ်ချင်ဘူး. . .”

နွေးနွေးက ထပ်တလဲလဲပြောရင်း မျက်ရည်တွေကျကာ ငိုလိုက်လေသည်။

စောထူးသည် သူတို့အနီးတွင် ငိုင်နေရာမှ ကွမ်းတစ်ရာကို ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်ပြီး ဖြုန်းဆိုအိမ်ထဲသို့ ထထွက်သွားလေသည်။ မိုးဟိန်းသည် နွေးနွေး၏ပခုံးကိုလှမ်းဖက်ကာ ‘နွေးနွေး . . . နွေးနွေး’ ဟုသာ ညည်းမိလေသည်။

နွေးနွေးကို နမ်းချင်လျက်နှင့် မနမ်းရက်ဘဲ အသာအယာထွေးပိုက်ထားမိသည်။ သည်လိုပါပဲ နွေးနွေးကို နမ်းချင်လျက်နှင့် မနမ်းရက်ခဲ့တာ တစ်ကြိမ်ဖြစ်ဖူးသေးသည်။ အပင်မှာ ကိုယ်တိုင် စိုက်ထားပြုစုထား၍ ဖူးပွင့်လာသော ပန်းကလေးပမာ မခူးရက် မထိရက်ဘဲ နေလာရာမှ အနိုင်ကျင့်တတ်တဲ့သူက ပန်းကို ခူးခြွေ၍ အားရအောင် နမ်းပြီးမှ ခြွေမွှန်းချေလိုက်သလိုပါပဲ။

နွေးနွေးသည် ဗြုန်းဆိုသတိရပြီး မိုးဟိန်းအား တွန်းဖယ်လိုက်သည်။ မိုးဟိန်း၏ပါးနှစ်ဖက်ကို သူ့လက်ကလေးနှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်ကာ ကြင်နာတတ်သောမျက်နှာကိုအားရပါးရစိုက်ကြည့်ရင်း. . .

“သူငယ်ချင်းရယ်. . . တို့ကိုမယူပါနဲ့၊ သူများအကျကြီးကိုယူရမှာ မရှက်ဘူးလား”

ရှိုက်သံတစ်ဝက်နှင့် မေးလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူ့လက်ကိုဖယ်လိုက်ကာ ပါးပြင်ပေါ်တွင် လှိမ့်ဆင်းလာသော မျက်ရည်တို့ကို သုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ မိုးဟိန်းသည် စိတ်နှလုံးကြေကွဲဖွယ်ရာအဖြစ်ကို ဘယ်လိုချေဖျက်ပစ်ရမည်ကို တွေးမရတိုင်းခေါင်းအုံကိုက်ခဲကာ မူးဝေနေသည်။ ရင်ထဲတွင် တင်းကျပ် ဆို့ပိတ်နေသည်။

ဗြုန်းဆို နွေးနွေးထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။

“တို့တော့ မိုးဟိန်းကို ဘယ်တော့မှမယူဘူး၊ ယူလဲ မယူရက်ဘူး၊ တို့ဆုံးဖြတ်ပြီးသား၊ တို့ကို မချစ်ပါနဲ့”

“မချစ်နဲ့. . .”

ပြောပြောဆိုဆို မိုးဟိန်းအနီးမှ ကပျာကယာဖယ်ထွက်ကာ ဂိုဒေါင်တန်းလျားလေးမှ ပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။ ရင်မှ လှိုက်လှဲသော ရှိုက်သံတို့သည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာ ဖိတ်စဉ်ပျံ့နှံ့ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်၌ အခြေအနေတို့မှာ မထင်မှတ်ဘဲ တင်းမာလာလေသည်။

တိုက်ကြီး၏ဆင်ဝင်အောက်တွင် ထိုးဆိုက်လိုက်သော ဖီးယက်ကား အဖြူလေးမှ သားနားသော အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံနှင့်

ထွက်လာသော ကောင်းမော်စံအား နွေးနွေးကဘာမပြော ညာမပြောနှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ တွန်းပစ်လိုက်လေသည်။

ကောင်းမော်စံမှာလည်း ရုတ်တရက်မို့ ယိုင်သွားကာ မျက်နှာနီလာပြီး ကြောင်အမ်းနေသည်။ ကားထဲ အတူတူပါလာသော တင်လတ်စံနှင့် ဇော်ဇော်တို့ကမူ နွေးနွေးကို ဝိုင်းအုံလာကြသည်။

"နင်က ဘာလူပါးဝတာလဲ"

တင်လတ်စံ၏ နင့်သီးသော စကားကို ကြားရပြီးနောက် နွေးနွေး၏ "ဘယ်မှာ လူပါးဝလို့လဲ" ဟု ပြန်လှန် အော်ဟစ်သံလည်း ကြားရသည်။ ထို့နောက် ဇော်ဇော်နှင့် တင်လတ်စံတို့က နွေးနွေးအား ဝိုင်းရိုက်ကြသည်။

ထိုအခိုက်ဗြုန်းဆို မိုးဟိန်းတစ်ယောက်အပြေးအလွှားရောက်လာကာ ဇော်ဇော်ရော တင်လတ်စံကိုရော တအားဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။ တဒင်္ဂဟန်မျှပင် လျှပ်ပြက်သလို မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ ဘယ်ကဘယ်လိုဖြစ်သည် သတိမရတော့၊ မိုးဟိန်းနှင့် ဇော်ဇော်တို့ လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေတာပဲ အမှတ်ရတော့သည်။

စောထူးတစ်ယောက် ဝါးလုံးတစ်ချောင်းကိုင်လျက် အနီးသို့ပြေးလာသည်ကိုလည်း မှတ်မိသေးသည်။ အားလုံးရှုပ်ယှက်ခတ်သွားသော အခြေအနေသို့ မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်လာလေသည်။

များမကြာမီ ရဲကားတစ်စီးရောက်လာကာ ရဲသားများက မိုးဟိန်းနှင့် စောထူးတို့အား ဖမ်းချုပ်လိုက်လေသည်။

ချွေးတွေသံတွေ၊ သွေးစပေသော ဒဏ်ရာတွေနှင့် ညှိုမည်းနေသော မိုဟိန်း၏မျက်နှာထားသည် နည်းနည်းမှမလျော့တင်းမာနေမြဲပင်။ စောထူးကလည်း ကွမ်းတံတွေးကို ဟန်မပျက်'ပျစ်ခနဲ' တစ်ချက်ထွေးထုတ်လိုက်သည်။

"ဌာနရောက်တော့မှ ဘယ်သူတရားခံ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ပြောပြမယ်"

မိုးဟိန်းက ပြောမိအောင် ပြောလိုက်သေးသည်။ မတူညီဘဲ ဆန့်ကျင်တဲ့ အင်အားစုနှစ်ရပ်ရဲ့ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲကာလပဲ ဖြစ်ပါစေဟု ရင်ထဲ၌ ဆန္ဒပြုလိုက်သည်။

ထို့နောက် လူလူချင်းတင်စီးမှု၊ သွေးစုပ်ခြယ်လှယ်မှု၊ ဖိနှိပ်မှု၊ လူတန်းစားကွဲပြားမှုနှင့် လူတန်းစားတိုက်ပွဲတွေက လွတ်မြောက်ချင်လျှင် လူ့ဘောင်တစ်ရပ်လုံး လွတ်မြောက်အောင်လုပ်မှသာ ဖြစ်မယ်ဆိုတာကို ဘယ်မှာဖတ်မိပါလိမ့်တွေးပြီး အချုပ်ကားထဲတွင် အတွေးအိမ်ဆောက်လာခဲ့မိသေးသည်။

မိုးဟိန်း၏နားထဲတွင် အိုးစည်ဗုံမောင်းသံများ ဆူညံလာသည်။ ကောက်လှိုင်းကြီးကို အဝတ်ထဘီဝတ်ပေးထားသော ပုန်းမကြည်ရှင်မ၊ သခင်မဆိုရှေ့မှာထား၍တလင်းထဲရှိ စပါးပုံကို ခုနစ်ပတ်လှည့်ပတ်ကြလျက် ကလေးသူငယ်လူရွယ်တို့၏ အတိုင်အဖောက် သံချပ်ထိုးသံတို့သည်လည်း ဝေစည်လာပြန်သည်။

လှည်းဦးမှာပေါ်. . . သုံးထောင်ကျော်တဲ့ တို့စပါး
မထွက်သင့်လား. . . ထွက်သင့်လားဟေ့. . .

ထို့ပြင်နှစ်စဉ် အဖိုးတို့ ဆုတောင်းမြဲဖြစ်ကြသော

ပုန်းမကြည်ရှင်မရေ. . . ကျွန်တော်မတို့ရဲ့ လယ်ယာမိုးခေါင်လည်း ရေမရှား၊ မိုးကောင်းလည်း ရေမနစ်၊ လုပ်ကိုင်ရာ အပျက်အစီးမရှိ၊ နှစ်စဉ်ကောက်ပဲသီးနှံဖွံ့ဖြိုးပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝပါစေ၊ စောင့်ရှောက်တော်မူပါ. . . ။

တိုင်တည်သံကို ကြားယောင်နေမိသည်။ မိုးဟိန်း ရင်ထဲ၌ ကား. . .

အဖူးတို့ အဖီးတို့နဲ့ တောင်သူလယ်သမားအားလုံး လူဆင်းရဲဘဝက လွတ်မြောက်ကြပါစေ၊ လူတိုင်းလူတိုင်း အဖို့ လူနဲ့ခြေယ်လှယ်စိုးပိုင်ခွင့် မရှိတဲ့၊ လူတိုင်း လူတိုင်း စားဝတ်နေရေးတို့မှာ ပူပင်ကြောင့်ကြမှုမရှိတဲ့၊ လူတိုင်း လူတိုင်း ဘဝလိုအပ်ချက်တွေ ပြည့်ဖြိုးလျှံတက်တဲ့ ဘဝသစ်ကို၊ ရက်တိုတို့နဲ့ ရောက်ကြပါစေ၊ အဖူးတို့ လူတန်းစေ့စေ့နဲ့ အထက်တန်းကျကျ မြို့အနေအစားမျိုး နေနိုင်ကြပါစေ။ ။ ။

ဆန္ဒပြုလိုက်ပါရဲ့ နွေးနွေး။ ။ ။

ညပေါင်းများစွာ အိပ်မပျော်ခဲ့တဲ့ နွေးနွေးတစ်ယောက် ဒီညအဖို့ အေးအေးချမ်းချမ်း အိပ်နိုင်ပါစေလို့ဆုတောင်းခဲ့ရပါရဲ့။ အိပ်မက်ဆိုးများ မက်ဦးတော့လည်း အကျည်းတန်အိပ်မက်ဆိုးမှ အမြန်ဆုံးနိုးထနိုင်ကာ အိပ်မက်ဆိုးကြောင့်မတုန်လှုပ်သောကိုယ်အဖြစ်တည်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြီးစွာ အားထားမိလေသည်။

○

အခန်း (၂၄)

နံနက် အစောကြီးရှိသေးသော်လည်း ဥဝါ၏ သီချင်းသံနှင့် အတူ နိုးထမိလေသည်။

ပျို့အန်ပြီးစ ပတ္တမြားရောင်နီဝယ် ကုက္ကိုတို့သည် မြစိမ်းရောင် ထွန်းလင်းလာသည်။ နေ၏အစသည် လှပသလောက် အင်အား ပြည့်ဝလျက်ရှိသည့် တစ်ခြမ်းပဲ့လနှင့် ကြယ်ပွင့်တို့သည် တစ်စစ လောကမှ ခွာလေပြီ။ မွေးထုံသင်းပျံ့သော စံပယ်ရနံ့သည်မိုးဟိန်း နှာဝမှ ဖြတ်သန်းကာ ဘုရားစင်ပေါ်တွင် ပျံ့နှံ့ကြိုင်လှိုင် နေကြ သည်။

မိုးဟိန်းအိပ်ရာ ခေါင်းရင်းမှ ဘုရားစင်ရှေ့တွင် အငွေ့ တ ထောင်းထောင်းနှင့် ဆွမ်းပန်းကန်များ ရောက်နှင့်နေလေသည်။ နွေးနွေး ဘယ်အချိန်ကများ ဆွမ်း ထချက်ပါလိမ့်။

လိပ်ပြာလေးတွေ
လိပ်ပြာလေးတွေ
လှလိုက်တာ
လှလိုက်တာ
ပန်းဝတ်ရည်ကို စုပ်ပါ။

ပန်းဝတ်ရည်ကို စုပ်ပါ။

ချစ်စရာ

ချစ်စရာ။ ။ ။

ဥဝါ တစ်ရောက်လည်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ယောဂီရောင် တဘက် ပတ်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ နှုတ်မှ သီချင်းညည်း မပျက်။ တဘက်စလေးမှာ ရစ်ပတ်ခြုံရင်း တိုလိုက် ရှည်လိုက်နှင့် ဥဝါ စိတ်ညစ်နေသည်။ 'ဩော်။ ။ ။'ဆိုကာ စုတ်တစ်ချက်သပ် လိုက်သည်။ ထို့နောက် လိပ်ပြာလေးတွေ သီချင်းကိုမဆုံးပြီ။ ။ ။

"ဥဝါ။ ။ ။ သမီး"

"ရှင်။ ။ ။ အမိုး"

"ဘုရားကန်တော့လေ၊ သီချင်းဆိုတာ တော်ရောပေါ့"

"တော်သေးပါဘူး"

"တော်ရောပေါ့"

"သီချင်းက ဆိုလို့ကောင်းတယ်"

"ဒီသီချင်းက မကောင်းပါဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့။ ။ ။"

"ရောင်စုံဘောလုံး သီချင်းကမှ ကောင်းတာ"

"လိပ်ပြာလေးတွေလဲ ကောင်းပါတယ်၊ သမီးကလိပ်ပြာလေး တွေကို ချစ်တယ်"

"မချစ်ပါနဲ့၊ လိပ်ပြာလေးတွေက အကျည်းတန်တယ်၊ ပန်း ဝတ်ရည်ကို စုပ်တယ်၊ သူတို့ကြောင့်ပန်းလေးတွေလဲ ဒုက္ခရောက် ရတယ်၊ ကျွဲကောသီးတို့၊ ရှောက်ချိုသီးတို့လိုအသီးတွေလဲ အရည် ခန်းပြီး ခြောက်ကုန်ရော၊ ဒါကြောင့် အဲဒါတွေကို လိပ်ပြာစုတ်တဲ့ အသီးတွေလို့ ခေါ်တာပေါ့"

နွေးနွေးသည် မီးဖိုထဲမှ ရှင်းပြနေသည်။ ဥဝါသီချင်းသံလေးက ပျောက်သွားပြီး အတွေးနှင့် ငေးငိုင်နေသည်။ သူ့အမိုးနွေးနွေးက သူခံစားချက်နှင့်သူ သီချင်းမဆိုရန် တားသည်။ ဥဝါသည် မသန့်စင်သော အတွေးတွေနှင့် ရှုပ်ထွေးသွားမည်ကို စိုးရိမ်မိသေးသည်။

“ဥဝါ။ . .”

“ဟင်။ . . ဦးဦး၊ နိုးပြီလား”

“အေး။ . .”

“သမီးတို့ လယ်ထဲဆင်းမယ်လို့”

“အစောကြီးပါလား”

“ဒါတောင် နောက်ကျနေပြီတဲ့အမိုး ပြောတယ်၊ ဘုန်းကြီးတွေ ဆွမ်းလောင်းပြီးရင် သွားမှာ”

ဥဝါသည် ထဘီလေးကို ဖိုသီဖတ်သီနှင့် ဝတ်ထားသည်။

“ဒီနေ့ ကျောင်းမသွားဘူးလား”

“ဥပုသ်နေ့လေ ဦးဦးကလဲ”

“ဩော်။ . . မေ့လို့ မေ့လို့”

ဥဝါက မိုးဟိန်းအပြောကို သဘောကျကာ ချစ်စဖွယ်ရယ်မောနေလေသည်။

“ဦးဦးရော ကောက်စိုက်တတ်လား”

“ဟင့်အင်း”

“ညာတာ၊ အမိုးက ဦးဦးလဲ ငယ်ငယ်က ကောက်စိုက်တယ်တဲ့၊ ဒီကန်ညီနောင်က လယ်တွေကအရင်က ဦးဦးအဖူးလယ်တွေဆို၊ ဦးဦးမှာ ဘကြီးလဲရှိတယ်တဲ့”

ကန်ညီနောင်ပိုင်း မြောက်ဘက်မှ လယ်တွေကို နွေးနွေးတို့၊

မိုးဟိန်းတို့ ဘိုးဘွားဘီဘင်တို့ အစဉ်အဆက်လုပ်ခဲ့ကြသည်။ နှစ်ဦးပေါင်း ၈က ၇၀ခန့်ရှိခဲ့သည်။ မြောက်စူးစူးဘက်တွင် ဥဒေါင်းစုကျေးရွာရှိသည်။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်ကား ကျယ်ပြန့်သော လယ်ကွက်များ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီးဖြစ်နေသည်။

အနောက်မှ အရှေ့သို့ ချောင်းမတစ်ခု ဖြတ်စီးဆင်းနေသည်။ ထိုချောင်း၏ တောင်ဘက်တွင် မိုးကောင်းဘုရားရှိပြီး ဘုရားအနီးတွင် ကန်နှစ်ခုရှိသည်။ ဘုရားအနောက်ဘက်မှ ပတ်၍ ချောင်းတစ်ခု ရှိသေးသည်။ ချောင်းများကား ရေစီးသန်လှသည်။ အရင်လိုပဲ လယ်ကွင်းတွေတွင် ရေများပြည့်နေဦးမည်ထင်သည်။

နွေးနွေးတစ်ယောက် မိုးထဲလေထဲ နေထဲ ရာသီဥတု၏ ပြင်းထန်သော ဒဏ်ကို အံတုရင်း လယ်ထဲ ဇာတ်မြုတ်နေတော့မည်လော။

“လယ်လုပ်တာ ပင်တော့လဲ ပင်ပန်းတာပေါ့ မိုးဟိန်းရယ်၊ ဒါပေမယ့် တို့မှာဘဝအတွက် ပေးစရာငွေလဲ မရှိဘူး၊ ဘဝဒုက္ခတွေကလွတ်မြောက်အောင် ပြေးစရာလဲ မြေမရှိဘူး၊ ပြီးတော့ ငုဝါနဲ့ အဖိုးတို့အဖူးတို့ကို ဘယ်သူက လုပ်ကျွေးမှာလဲ”

နွေးနွေးက ပူပန်ရှာသည်။ ထို့နောက် သူ့အသားများနေနှင့် လေဒဏ်ခံနိုင်ရန် သနပ်ခါးပပ်ကြားအက်လည်း လိမ်းရသည်။ အဝတ်ထူထူ၊ သင်တိုင်းရှည်ကြီးကိုလည်း တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးအုပ်ဝတ်ထားသည်။ မျက်လုံးနှစ်ပေါက်သာချန်၍ မျက်နှာကိုလည်း ဖုံးထားပြီး လက်တွေကအစ လက်အိတ်ကို ဝတ်သည်။ ကဒုတ်ရွာမှ နွေးနွေးတို့အရွယ်မှစ၍ အရွယ်နုနယ်သော မိန်းမငယ်တို့သည် အသားကို နေမလောင်စေရန် ဤသို့ကာကွယ်ကြသည်။

“မကြင်မေရဲ့ ညီမလေးမခင်သက်လဲ ဒီနှစ် ၁၀ တန်းအောင်

စာရင်းထဲ မပါရင် လယ်ထဲဆင်းလုပ်တော့မယ်တဲ့၊ မကြင်မေကတော့ ပညာရေးတက္ကသိုလ် တတိယနှစ်ရောက်နေလို့ တော်ပါသေးရဲ့၊ နော်နော်တို့အစ်ကို အံ့မောင်တောင် ဆေးကျောင်းကသွဒ်အမ်ဘီ ငါးနှစ်ရောက်မှ ထွက်လိုက်ရတာလေ၊ ဆရာတချို့နဲ့ မပြေလည်လို့ ကျောင်းဆက်မနေရတော့ ခုတို့ဆီမှာ လယ်လုပ်နေတယ်”

“သူ လယ်လုပ်နိုင်လို့လား”

“သူလဲ လယ်သမားသားသမီးပဲ လုပ်နိုင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ပင်တော့ ပင်ပန်းတာပေါ့ဟယ်၊ သူ့ဖြူတဲ့အသားတွေကလဲ နေလောင်ပြီး နီရဲညိုမှောင်နေတာပဲ၊ ဘဝဆိုတာ ဒါပဲ၊ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကံတရားဆိုတာကလဲ တို့လို လူတွေကို မသိကျိုးကျွန်ပြုခဲ့တာပဲ၊ မျက်နှာလွှဲခဲပစ်သလို ဆိုတော့ တို့ဟာ ကံမကောင်းဘူးပေါ့ဟယ်၊ ဒါပေမယ့် ကံတရားဆိုတာကို လူက ဖန်တီးလို့ ရမယ်ဆိုရင်တော့. . .”

မနေ့ညကပဲ နွေးနွေးနှင့် စကားတွေအကြာကြီးထိုင်ပြောမိသည်။ မိုးဟိန်းက နွေးနွေးစကားမဆုံးခင်ကပင်. . .

“လူကလဲ ဖန်တီးလို့ ရပါတယ်၊ ရတယ်လို့လဲ ငါယုံချင်တယ်”

ဖျက်ခနဲဝင်ပြောလိုက်သည်။ နွေးနွေးသည် သဘောမတူလို့လားမသိ၊ ခေါင်းကိုသာ ခါယမ်းမိသည်။ မိုးဟိန်းကသာ ဆက်၍. . .

“တို့ဟာ ကံကြမ္မာရဲ့ ဆရာသခင်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို တော်တော်ထောက်ခံချင်တယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် ငါတို့အရှုံးချည်းပဲ ထွက်နေမှာပေါ့၊ ရှုံးပြီးရင်း ရုံးနေရရင် လူဘဝမှာ ဘယ်နေရကျိုးနပ်မလဲ၊ နင်က သိပ်စိတ်လျှော့တာပဲ နွေးနွေးရာ၊ ဒီလို လျှော့ချည်း

နေရင် လူလူချင်းကလဲ တို့တွေကို အမြတ်ထုတ်မယ်၊ ကံကြမ္မာကလဲ စေတနာကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး”

“တို့ စိတ်မလျှော့ပါဘူးနော်၊ စိတ်မလျှော့လို့ ဒီလိုနေနေလာတာ ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီလဲ”

နွေးနွေးက ဝန်မခံ ချက်ချင်းချေပသည်။

“နင်က တို့ကိုရန်ထောင်ဖို့တော့ စိတ်တက်ကြွပါတယ်”

သည်တစ်ခါ မိုးဟိန်းက ဝမ်းနည်းစကားပြောသည်။ နွေးနွေးသည် မျက်နှာလွှဲချနေသည်။ မည်းနက်သော မျက်တောင်ရိပ်ဝန်းတို့သည် မျက်ခမ်းပေါ်တွင် မှေးစင်းနေကာ မသိမသာပြုံးရင်းခေါင်းကို အသာခါယမ်းလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် စကားကိုလှီးလွှဲရင်း အံ့မောင်အကြောင်းကို ရောက်သွားသည်။

“အံ့မောင်ကတော့ တကယ့်ကို ချီးကျူးဖို့ကောင်းပါတယ်”

အံ့မောင်တစ်ယောက် အခြေအနေအရ ဆေးထိုးအပ်ကိုစွန့်လွှတ်ခဲ့ရကာ ထွန်တုံးကိုင်ခဲ့သည့်အဖြစ်ကတော့ ဒဏ္ဍာရီ မဟုတ်ပေ။ အံ့မောင် ရန်ကုန်တွင် ကျရာရမည့်အလုပ်လည်း မစောင့်။ စိတ်လေလည်း မလွှင့်ဘဲ ကဒုတ်သို့ရုတ်ခြည်းပြန်လာပြီး ဘိုးဘွားဘီဘင်၏ ဓားမဦးချလယ်ယာလုပ်ငန်းကို တစ်ခါတည်း ဇောက်ချလုပ်သည်။

စပါးလေ့ရင်း သီချင်းတွေတစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ် ဟစ်တတ်သော အံ့မောင်အသံကြားလျှင် အံ့မောင်၏အမေက မျက်ရည်ဝဲသည်။ အံ့မောင်အမေသည် မိုးဟိန်းအမေလို မြန်မာမဖြစ်သော်လည်း ကဒုတ်တွင်ပဲအခြေစိုက်ခဲ့သည်။ သားကိုတော့ ဆရာဝန်ဖြစ်စေလိုလှသည်။ သူတို့တစ်မျိုးလုံးတွင် ဆရာဝန်ဆို၍ မူးလို့ရှူစရာမရှိပြောရင်း. . .

“ငါလဲ နွေးနွေးလို ရှူစရာ ကောင်းမော်လို ဆရာဝန် တစ်ယောက် ရှာဦးမှပဲ ထင်ပါရဲ့”

နောက်တီးနောက်တောက် ပြောချင်ရာပြောသေးသည်။ ထို့နောက် မခံချင်သဖြင့် ‘ဝ၀ါ’ကို ဆရာဝန်မ လုပ်ခိုင်းဟု အားပေးအားမြှောက် ပြောသည်။ သူ့လင်ကို အသက်တစ်မျှချစ်ရှာပြီး ‘ငါ့လင် ကရင်ကြီး’ဟု နောက်ပြောင်တတ်လျက် အံ့မောင်အဖေ ဆုံးတော့ ရင်ကွဲမတတ် ကြေကွဲရှာသည်။ ထို့နောက် သူ့ချစ်လင် ဇာတိမြေကို မစွန့်တော့။ ကောက်ညှင်းဘိန်းမုန့်၊ ရွှေထမင်း ငွေထမင်းတို့ကို ဒိုက်ဦး-ကဒုတ်ကားဆိပ်မှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေပေါ် တင်ရင်း သားဖြစ်သူကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကျောင်းထားရှာသည်။

စပါးလှေကြရင်း တွံတေးသိန်းတန်၊ မောင်မောင်ညွန့်၊ ဟင်္သာတထွန်းရင်၊ မာမာအေးသီချင်းများနှင့် စတူရီယိုဇာတ်ထုပ်များကို ပါးစပ်ဓာတ်ပြား ဖွင့်မြဲဖြစ်သော်လည်း အံ့မောင်၏ သီချင်းသံကြားလျှင် အံ့မောင်အမေဒေါ်ငြိမ်းသည် နေစရာမရှိ။

သူများကို စစပြီးတော့ထွက်မပြေးနဲ့
ရင်နာလိမ့်မယ်။ ။ ။ မချစ်နဲ့ အချစ်ရေ
ဆင်းရဲတာ။ ။ ။ ဆန်းသလားအချစ်ရယ်
ဂုဏ်မမက်နဲ့။ ။ ။ ရင်နာလိမ့်မယ်
ချစ်လို့ပြောမယ်။ ။ ။

စပါးလှေ့ရင်း သီဆိုသောစတီရီယိုတေးကိုတော့ ဒေါ်ငြိမ်းရနေတတ်ပြီး ပြာသို့တပို့တွဲ စာခြောက်ချိန်ကျလျှင်တော့ အံ့မောင်နှင့်အတူ လယ်ထဲမဆင်းတော့။ စာခြောက်ရတဲ့ ဘဝကို ဘယ်လောက် ဆင်းရဲပင်ပန်းသည် ဆိုသည်ကို လယ်သမားများသာ

သိသည်။ စက္ကန့်မလပ် အသံကုန်အော်ရဟစ်ရသည်က တစ်ဌာန။ လူတစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ရှားနေရသည်မှာလည်း အချိန်တိုင်းမို့ ခြေပန်းလက်ပန်းကျလှသည်။ နှင်းသဲသဲတွင် စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြုံလျက် အံ့မောင်တစ်ယောက် စာခြောက်ရသောဘဝကို ဒေါ်ငြိမ်းက စိတ်ဆင်းရဲလျက် ငိုရသည်မှာ ခဏခဏ။

"စာခြောက်ရင် အသံပျောက်မယ်နော် နွေးနွေး"

နွေးနွေးကို သတိပေးရင် သူ့အသံသည်လည်း လည်ချောင်းက လုံးဝပေါ်မလာတော့ဘဲ လက်ပြခြေပြစကားပြောရသော အခြေအနေကို နွေးနွေးတို့သည် ငိုအားထက် ရယ်အားသန်မိသည်။

"ဉဝါကိုတော့ လယ်ထဲမဆင်းစေနဲ့၊ နှာစ်လဲ မလုပ်နဲ့၊ ဆရာဝန်ပဲ လုပ်ခိုင်း၊ ကဒုတ်ရွာအတွက် ဆရာဝန်တစ်ယောက်၊ တို့အမျိုးအတွက် ဆရာဝန်တစ်ယောက်လိုတယ်"

အံ့မောင်ပြောတိုင်း သူ့အမေက ငိုသည်တဲ့၊ နွေးနွေးကလည်း ဉဝါ၏ ဆံပင်လေးများကို ဆံကျစ်ကျစ်ပေးရင်း မျက်ရည်လည်နေတတ်သည်။

စိတ်ညစ်တာတွေ ဖျောက်ပြီး ပျော်စရာကိုပဲ ရှာနေကြသူမို့ မျက်ရည်လည်ရင်းလည်း ရယ်မိကြပြန်သည်။ ရွှံ့များ လူးကျံ၍ မည်းနေသော သစ်တုံးဝိုင်းများနှင့် တံတားငယ်လေးကို အံ့မောင်သည် ဂျပန်ဓားသမားပမာ ဓားတဝင့်ဝင့်နှင့် ဟန်လုပ် လျှောက်တတ်သည်။ ကိုစောထူးက 'ဇာတိအီးရှူ'ဟု နောက်ရင်း ပြောင်ရင်းခေါ်တတ်သည်။

လယ်တော၏ ဝန်းကျင်ကတော့ သာယာလန်းဆန်းမြဲပင်။ ငွေဗျိုင်းတစ်အုပ်သည် ဝဲပျံလျက် ဗျိုင်းတချို့သည် နှုတ်သီးရှည်ကြီးများနှင့် ကတွတ်ပေါက်တွင် ငါးကောက်နေကြသည်။ ကြည့်

၍ မဆုံးနိုင်အောင် တစ်မျော်တစ်ခေါ်ကျယ်ပြောသော လယ်ကွင်း ပြင်ကြီးကား မိုးရေတက်ရေ၊ ချောင်းရေမြောင်းရေ တဖွေးဖွေးနှင့် ကြည်နူးဖွယ်အတိပေ။

ရှည်လျားသော နှစ်ကာလအပိုင်းအခြားအတွင်း မိုးဟိန်းအဖို့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်လယ်တောသို့ အလည်ရောက်ခြင်းပင်။ ရွှံ့မြေစိုင်ခဲကို ကောက်ယူလျက် ရေထဲပြန်ချလိုက်လျှင် စက်ဝိုင်းငယ်သည် ကျယ်ပြန့်လာသည်။

ကြာဖြူကြာနီတို့သည် လှိုင်းရေတွင် လူးလှိမ့်ကာဆော့ကစား နေကြသည်။ လေအဝှေ့တွင် ကောက်စိမ်းပင်ပျို့တို့သည် လှိုင်း ပမာ တလိပ်လိပ်နှင့် တွန့်ပြေးနေကြသည်။ မိုးဟိန်းရင်ထဲ၌ ကဗျာ တစ်ပုဒ်သည် နွဲ့မှီလာသည်။

မိုးရေ တက်ရေ တဖွေးဖွေး
ကွင်းကျယ် အဝေးဝေး
လယ်စောင့်တဲလေး ခြေတံရှည်
မိုးကုပ်အောက်မှာတည်
ကြာနီတစ်ပွင့် ဖြူတစ်ပွင့်
တဲနဲ့ ပနံတင့်။

မိုးဟိန်းသည် လယ်ကန်သင်ရိုးပေါ်တွင် ထောင်ထားသော သုံးချောင်းထောက် ခုံပေါ်သို့ ရွက်ဖျင်ကားတစ်ခုကို တင်လိုက်သည်။

“တို့ကို ပန်းချီဆွဲမလို့လား မိုးဟိန်း၊ တို့ပုံကို အရင်လို လှအောင် ဆွဲရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တို့က အရင်လိုမှ မလှတော့ဘဲ”

နွေးနွေးကရယ်မောလို မျက်နှာထားနှင့် ဝမ်းနည်းစကားပြော

နေသည်။ နွေးနွေးအား ဘယ်သို့နှစ်သိမ့်ရမည်မသိဘဲ ငိုင်နေမိရာမှ. . .

“အလှထက် ဘဝက ပိုအဓိပ္ပာယ်လေးနက်ပါတယ်၊ ဘဝဆိုတာ လှချင်မှလဲ လှမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အစစ်အမှန်ဆိုတာက ဘဝမှာပဲရှိတာ နွေးနွေး၊ ခုလဲ နွေးနွေးလှနေသေးတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် နွေးနွေးရဲ့ဘဝကို တို့ ပန်းချီဆွဲမှာပါ”

နွေးနွေးတို့၏ ရဲဘော်ရဲဘက်ဖြစ်ကြသော ‘ပျဉ်းမ’နှင့်‘ဇော်ဟိတ်’ဆိုသည့် ကျွဲများကိုအဖော်ပြု၍ မိုးဦးကျကတည်းက လယ်ထဲ ဆင်းရသည့်ဘဝက ဘယ်မှာလှနိုင်ပါမည်နည်း။ နေဒဏ်၊ လေဒဏ်၊ မိုးဒဏ်ကို ကျွဲများနှင့်အတူ ဥတုသုံးပါးသုံးလီ အလုပ်နှင့် လက်ပြတ်သည်မရှိ။

နေရပြန်တော့ ဝါးအိမ်ကုပ်ကုပ်၊ စားရပြန်လည်း တစ်လုတ်တစ်ဆုပ်၊ ချဉ်ပေါင် ငါးပိ၊ ကန်စွန်းရွက်တို့သည် နွေးနွေးတို့အဖိုးတို့၊ အဖူးတို့အတွက် ခံတွင်းမြိန်သော အစာပင်တည်း။

မြစိမ်းလဲ့လဲ့နှင့် ကောက်ပင်တို့သည် လေချိုသိမ်းအဖွဲ့တွင် ယိမ်းနွဲ့နွဲ့နှင့် တိမ်းငဲ့နေကြသည်။ ဥဝါသည် ထဘီတိုတိုဝတ်ကာ ရေထဲ တစွတ်စွတ်နင်းကာ လျှောက်သွားနေသည်။

“ဟဲ့ ဒီကောင်မလေး. . . မလှုပ်နဲ့၊ မျှော့တွေ လာနေပြီ”

နွေးနွေးအဖော်များက ဝိုင်းအော်နေကြသည်။ ဥဝါသည် သူ့လက်သီးဆုပ်လေးထဲ ထည့်ယူလာသော ထုံးကို သူ့ ဒူးဆစ်နေရာမှ ခြေသလုံးတိုင်အောင် တစ်သုတ်တည်း သုတ်ရင်း. . .

“ဦးဦး”

“ဦးဦး. . . စောစောက ဥဝါမျှော့တွယ်တာ ပန်းချီထဲ ရေးလိုက်သေးလား”

“ရေးတာပေါ့”

“ဘယ်မလဲ. . . ပြ”

“နောက်မှကြည့်ပါ ဉဝါကလဲ”

“မျှော့ရော ပါလား”

“အေး”

မိုးဟိန်းသည် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မိလေသည်။ ဉဝါက မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်. . .

“သြော်. . . ဒုက္ခပါပဲ”

လူကြီးသူမလေးပမာ ညည်းညူနေသည့် ဉဝါအဖြစ်ကို နွေးနွေးက လှမ်းကြည့်ရင်း ရယ်နေမိသည်။

မိုးဟိန်း၏ ပန်းချီပုံကြမ်း သွန်းလောင်းရာ၌ ဉဝါကိုယ်လုံးသေးသေးလည်း ထည့်လိုက်သည်။ ထဘီတိုတိုလေးနှင့် လုံးတုံးတုံး ကိုယ်လေး ကိုင်းညွှတ်ဟန်မှာ တဖြည်းဖြည်းပေါ်လွင်လာသည်။ လက်တုတ်တုတ်တိုတိုလေးသည် ရေထဲစိုက်နှစ်တော့မည့် နှယ် ဟန်ပြင်နေပြီး ဉဝါလက်ထဲ ကောက်ပင်တွေထည့်ထားသည်။

မြကွင်းပြင်ကြီးကတော့ မြသားပကတိပမာ လှလွန်းသည်။ နေရာတိုင်း စိမ်းသည့် အစိမ်းကား ဌက်ခါးတောင်ဖြန့်လိုက်သလို စိမ်းဖန့်ဖန့်နှင့် တောက်ပနေသည်။ သို့ကြောင့်. . .

နတ်ချောင်းရေယာဉ်၊ မြကွင်းပြင်မှာ
ကောက်ပင်စိမ်းလဲ့၊ ယိမ်းနွဲ့နွဲ့နှင့်
တာဖွဲ့ကျယ်ဝင်း၊ လယ်မြေခင်းလည်း
နတ်မင်းမချို့၊ ဖန်၏သို့ပင်။

○

အခန်း (၂၅)

“ငါ့ဖို့ ဘယ်မှာလဲ. . . ငါ့ဖို့ပေး”

“သြော်. . . အဖူးရယ်၊ အဖူးကြောင့် ခက်ပါတယ်”

အဖိုးက ညည်းလိုက်သည်။

နွေးနွေးကလည်း စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်သည်။ အဖူး မှောက်ပစ်သော ထမင်းရည်ပန်းကန်ကြောင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် ယိုစီးလိမ်းကျံနေသော ထမင်းရည်တွေကို နွေးနွေးက သုတ်ပစ်လိုက်ရလေသည်။

“ငါ့ကို ဟောလစ်တိုက်မယ်ဆိုပြီးတော့”

“အဖူးကို ဘယ်သူကဟောလစ်တိုက်မယ် ပြောလို့လဲ၊ ဘယ်က ဟောလစ်ရမှာလဲ အဖူးရယ်၊ ထမင်းတောင်မှ အနိုင်နိုင်ရယ်၊ ဟောလစ်ကို ဘယ်လိုသောက်ရမှာလဲ”

“ဟိုတုန်းက ငါဓာတ်ဓာတ်သောက်ရတာပဲ”

အဖူးကနှုတ်ခမ်းစူနေသည်။ မိုးဟိန်းသည် စီးကရက်သောက်ရင်း အဖူးအား စိုက်ငေးနေမိသည်။ အဖူးတစ်ယောက် သူ့စာရေးသောက်ရေးကိစ္စတွေကလွဲလို့ ဘာကိုမှ မသိတော့။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မမှတ်မိတော့။ အရင်က ထက်ထက်မြက်မြက်နှင့် ဗဟု

သုတ ဟင်းလေးအိုးကြီးပမာ နွေးနွေးတို့ မိုးဟိန်းတို့အား ပုံတို ပတ်စ ပြောလာခဲ့သော 'အဖူး'ကား သတိများချွတ်ယွင်းလာခဲ့ပေပြီ။

"အရင်တုန်းက အဖူးညီက သူကြီးပဲ၊ အဖူးအဖို့ စားချင်တာ စားလို့ရတာပေါ့၊ ခု ခက်ပါတယ်အဖူးရယ်၊ အဖူးက မရှိတာထက် မသိတာ ခက်တယ်"

နွေးနွေးက မြည်တွန်နေသည်။

ထမင်းရည်ထဲ သကြားခပ်ထားတာပဲ၊ သောက်ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက်ချိုလဲ၊ ငုဝါတောင် သကြားမစားရတာ တော်တော်ကြာသွားပြီ၊ အဖူးက သိပ်ကံကောင်းတာပဲ"

ငုဝါသည် သူ့လက်ဝါးလေးကို ရှေ့ဖြန့်ထုတ်ကာ ရန်တွေ့သလို ပြောနေသည်။

"ဘာကံကောင်းတာလဲ၊ ဟောလစ်မှမသောက်ရဘဲ၊ ဟောလစ်သောက်ရမှ"

"ဒါဖြင့် ရန်ကုန်သွား၊ အဖူးကိုအဖူးတူတွေ တူမတွေက ခေါ်သားပဲ သွားပေါ့၊ ဒါတောင် နို့မှန့်ပဲ သောက်ရမှာ၊ အဖူးကို နို့မှန့်တွေ ဖျော်ပြီး ဟောလစ်လို့ ညာတိုက်လိုက်တာကျတော့ သိပ်ကောင်းတယ် ပြောတယ်မဟုတ်လား"

နွေးနွေးသည်ပြောပြီး စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့်ရယ်မောနေသည်။ အဖိုးသည် ကွမ်းသီးခြမ်းတွေ စိပ်ရင်း. . .

"ကျွဲနို့လဲ မသောက်၊ ခက်တာက ကျွဲနို့ကျတော့ နံတယ်၊ မကောင်းဘူးတဲ့ ညီတာကိုပြောတာ၊ သေသေချာချာကျိုရင်မညီပါဘူး၊ ကြေးသိပ်များတာပဲ၊ သူငယ်သာပြန်တာ အစားကျတော့ အကုန်သိတယ်"

ပြောနေသည်။

မိုးဟိန်းသည် အဖိုးတို့ နွေးနွေးတို့ ပြောသမျှကိုငေး၍ နားထောင်ပြီး အဖူးနားကပ်ကာ အဖူးလက်ကိုဆွဲကိုင်လျက်...

"အဖူး... ဟောလစ်သောက်ချင်ရင် ကျွန်တော် နောက် တစ်ခေါက် ဝယ်ခဲ့မယ်"

အဖူးနားနား ပါးစပ်နှင့်ကပ်ပြောလိုက်သည်။ အဖူးသည် နားများလည်း လေးနေပေပြီ။ ခေါင်းတော့ ညိတ်ပြနေသည်။

"အဖူး... သီချင်းမဆိုတော့ဘူးလား"

"ဆိုသားပဲ"

"ဟိုသီချင်း ရသေးလား"

"ဘာလဲ"

"တိမ်ခိုးငယ်မှဝေဝေ... နှောပင်ကြီး၊ နှောသီးကြွေ၊ လေပွေတိုက်လို့ ဝဲတတ်တယ်ဆိုတာလေ အဖူး"

အဖူးသတိမရတော့။ ရီဝေသော မျက်လုံးများနှင့် ကြောင်ငေးနေသည်။ အဖူးကိုယ်တိုင် လူငယ်များကိုလက်ဆင့်ကမ်းပို့ချပေးခဲ့သော လူမှုရေးပညာကို အဖူးမေ့နေပေပြီ။

လောက၏ အခြေယ်လှယ်ခံ၊ အဖိနှိပ်ခံအဖြစ် ထုထောင်းခံရသောဒဏ်၊ ဇရာဖိစီးခြင်းဒဏ်တို့ကြောင့် အဖူးတစ်ယောက် သူညဖြစ်ချေပြီ။ ဝဝါကိုတူ၍ သီဆိုသော ရောင်စုံဘောလုံး... ရောင်စုံဘောလုံး... တစ်လုံးငါးပြား... တစ်လုံးငါးပြား... သီချင်းကလွဲ၍ဘာမှမသိ၊ မရှိတာလည်းမသိ၊ မသိတာလည်းမသိတော့ပေ။

"အဖူးတစ်ယောက်တော့ မသေခင်ကတည်းက သေနေပါပြီဟယ်"

နွေးနွေး သည်စကားမျိုးပြောလျက် အဖူးကို ကြင်နာစိတ်နှင့် မျက်ရည်လည်နေတတ်သည်။

အဖူးသည် သီချင်းသံကြားရလျှင်တော့ စိတ်ပျော်ရွှင်တတ်သည်။ အဖူးငယ်စဉ်တုန်းက တီးခဲ့သော ဗျတ်စောင်းကို စောထူးက တီးပြီး အံ့မောင်ကသီချင်းဆိုလျှင် အဖူးမှာ က,နေတတ်သည်။

အို့ . . . မယ်တလင့် . . . ယာသာဗို့ . . . သာဗိုး . . .

အဲ့ . ယယ်အဲ့ . . . (ယပ်)ပါမီနဲ့

လူ့ . . . လူ့ . . . အဲသာဗိုး။

“ဦးဦး၊ အဲဒါ ဘာဆိုတာလဲ သိလား”

“ငုဝါရော သိလား”

“သိပါဘူး၊ ဦးဦးသိရင် ပြောပါ”

“ဦးဦးလဲ သိပ်မသိပါဘူး၊ သာဗိုးဆိုတာကတော့ အသက်ဘူးတဲ့”

“နောက်ပြီးတော့ကော”

“နင့်ကို ငါချစ်တယ် အသက်ဘူးလေးရယ်တဲ့၊ ဘာလို့တုံးပြန်မချစ်တာလဲတဲ့”

“အမိုးရေ့ . . . ဟုတ်လား” ငုဝါကစိတ်မချသဖြင့် သူ့အမိုးကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“အေး့ . . .”

အအားမနေတတ်သောနွေးနွေးသည် လွယ်အိတ်ကို ဂျပ်ခုတ်နှင့် ရက်ရင်း လှမ်းဖြေလိုက်သည်။

ဝါးလုံးချောချောကို ဖြတ်ထားသော ရက်ကန်းခေါင်း (ထားဦး)ကို အိမ်ဦးသစ်သားတိုင်တွင် ကန့်လန့်ချည်ထားပြီး ရက်ကန်း

အခြေကို သားရေခါးပတ်နှင့် တွဲဆိုင်းထားသည်။ နွေးနွေးသည် သားရေနှင့် ခါးပတ်ကို ပတ်ထားသည်။

အဖြူရောင်နှင့် ခရမ်းရောင်ချည်မျှင်ကို ရက်ကန်းခေါင်းမှ အောက်ခြေထိ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်ခြမ်းမျှအရွယ်ထိ ချည်ယှက်ထားသည်။

အောင်ခြေမှလက်တစ်ဝါးမျှရက်ပြီးသောအထည်သည် အဖြူနှင့် ခရမ်းရောင် ကြူထရံကွက်စိပ် ဖြစ်သည်။ ချည်အတိုင်များကို အပင်လိုက် အတိုးအလျှော့လုပ်ရန် ဝါးတံများနှင့် ထိုးညှပ်ထားသည်။ ထိုညှပ် (ထားဒီ)များကား ခရမ်းရောင် ချည်နေရာ လိုချင်လျှင်တစ်မျိုး၊ အဖြူနေရာ လိုချင်လျှင်တစ်မျိုး၊ ရှေ့တိုး နောက်ငင် အတိုးအဆုတ် လုပ်လို့ရသည်။ လက်သုံးလုံးသာသာမျှသာရှိသော သစ်သားထဲကို ဂျပ်အဖြစ် ပြုလုပ်ထားသည်။ ချည်မျှင်ယှက်ပြီးသောအခါ ဂျပ်နှင့်စေ့စေ့သိပ်အောင် ခုတ်သည်။

နွေးနွေးသည် သူ့စိတ်ထဲ၌ ဇဝေဇဝါ မသေချာသော ရက်ပြီးချည်များကို အဖြူဘယ်နှကြိုး၊ ခရမ်းရောင်ဘယ်နှကြိုး ပြန်ရေတွက်ကြည့်ပြီးမှ ဆက်၍ရက်သည်။ အဖိုးက ချားတွင် ချည်နက်များ ရစ်ပတ်ရင်း။ ။ ။

“အနက်နဲ့ အဖြူမှ သိပ်လှတာ နွေးနွေး”

“ဟုတ်တယ် အဖိုးရဲ့၊ ဒါပေမယ့် မှာတဲ့လူက ခရမ်းရောင်ပဲ မှာတာကိုး”

“ဘယ်သူက မှာတာလဲ”

မိုးဟိန်းက နွေးနွေးအနီးတွင် ထိုင်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ကောလိပ်က ဆရာတစ်ယောက်ပါ ကရင်လွယ်အိတ်ကို သူတို့ သိပ်သဘောကျတယ်၊ ခိုင်လဲခိုင် လှလဲလှလို့ တဲ့၊ ကောလိပ်

ကလူတွေက သိပ်မှာတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် တို့က ဂျပ်ခုတ်ချိန် ဘယ်မှာ ရှိလို့လဲ၊ ညနေ နေမဝင်ချိန်လေးပဲ လုရက်ရတာ”

“လွယ်အိတ်တစ်ခု ဘယ်လောက်ကြာကြာရက်ရလဲ”

“ဆက်တိုက်ရက်ရင်တော့ သုံးရက်နဲ့ပြတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တို့မှာ အချိန်မရှိဘူး”

အဖိုးက ကြားဖြတ်၍ဖြေသည်။

“လွယ်အိတ်တစ်လုံး၊ နှစ်ဆယ်ကျော် နှစ်ဆယ့်သုံးကျပ်ထိ ရောင်းရတာ၊ လက်သိပ်ဝင်တယ် ရက်ရတာ၊ ခုဆို ချည်တွေက ရှားတော့ ပိုဆိုးတယ်၊ ချည်ရလဲ တို့တစ်ယောက်တည်း ဆက်တိုက် မရက်နိုင်ပါဘူး၊ နောက်ကျော်သိပ်တက်တယ်မိုးဟိန်းရယ်”

နွေးနွေးသည် ခေါင်းကို ဘယ်စောင်းညာစောင်းချိုးရင်း ပြောလိုက်ပြန်တော့ အဖိုးက. . .

“အငယ်တွေထဲကတော့ နွေးနွေးအတော်ဆုံးပဲကွယ့်၊ ဘယ် မိန်းမမှ နွေးနွေးလို လွယ်အိတ်ရက်ဖို့ စိတ်မရှည်ကြဘူး၊ တတ်လဲ မတတ်ကြဘူး၊ နွေးနွေးက ဇွဲကောင်းတယ်”

အာရုံစိုက်လွန်းသော နွေးနွေး၏ မျက်လုံးအိမ်မှမျက်သားများ နီနေသည်။ နဖူးတွင် ချွေးများစို့နေသည်။ နွေးနွေး ဇွဲကောင်းတာကို စကတည်းကပင် သိခဲ့ပါသည်။ အဆိုးမှာရော အကောင်းမှာရော နွေးနွေးဇွဲကောင်းခဲ့သည် မဟုတ်လော။ မှန်တယ်ထင်တာကိုဇွတ်လုပ်တတ်သည့် နွေးနွေး၏ အကျင့်စရိုက်များကိုလည်း မမေ့နိုင်ပေ။ အမှားကို အမှန်ထင်ခဲ့သော နှမငယ် နွေးနွေးကို လောကက သင်ခန်းစာပြခဲ့ပေပြီ။

မိုးဟိန်းသည် ငဝါ၏လွယ်အိတ်စုတ်လေးကိုကတ်ကတ် သတ် သတ်မြင်မိပြန်ပြီ။ အပြင်မှဝယ်ယူသော အပေါစား ချည်လွယ်

အိတ်ကလေးကား မင်းကြိုက်စိုးကြိုက် ဂျပ်ခုတ်ကရင်လွယ်အိတ်နှင့် ဘာမှမဆိုင်ပေ။ ဥဝါသည်လွယ်အိတ်အမြိတ်များကို ဖွတ်မြီးကျစ်သလိုကျစ်ပြီး. . .

“အမိုး. . . ဥဝါလဲ လွယ်အိတ်သစ်တစ်လုံး ရက်ပေးနော်”

“အေး. . . အေး၊ ရက်ပေးမယ်”

“လွယ်အိတ်က စုတ်နေတာကြာပြီ”

“အေးပါဟယ်”

“အမိုးလွယ်အိတ်ကိုဝယ်မှာပါ၊ ခုတောင် သမီးပိုက်ဆံစုထားတာ”

“ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

မိုးဟိန်းက မေးလိုက်လျှင်. . .

“တစ်ကျပ်နဲ့ ငါးပြား၊ တစ်နေ့ကို ငါးပြားစုတာ”

“ဘယ်မှာထားလဲ”

“ဟို. . . ဘုရားစင်က ဝါးကျည်တောက်ထဲမှာ”

“ဦးဦး ရန်ကုန်ပြန်ရင် စရိတ်ခဏချေးမလား”

“နေဦး. . . စဉ်းစားဦးမယ်”

“ဘယ်လောက်ကြာကြာ စဉ်းစားမှာလဲ”

“တစ်ည နှစ်ညလောက်ဆို ရပါတယ်”

မိုးဟိန်းက ရယ်မိလေသည်။ ဥဝါ၏ပါးလေးကိုလည်း အသာလိမ်ဆွဲမိသည်။

ဥဝါသည် ရှက်ရှက်နှင့် မျက်နှာနီလာပြီး မိုးဟိန်း၏ ပေါင်ကိုလက်သီးနှင့် ထုကာ သူ့မျက်နှာလေးကို မိုးဟိန်းပေါင်ပေါ်ဝှက်ထားလိုက်လေသည်။ မိုးဟိန်းသည် ဥဝါခေါင်းကို အသာသပ်ပေးလိုက်ရင်း. . .

"ဦးဦး ရန်ကုန်မပြန်ခင် ငုဝါရဲ့ စုဘူးထဲ ပိုက်ဆံထည့်ပေးမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ပန်းချီကားက ပိုက်ဆံရရင်လဲ အမိုးဆီက လွယ်အိတ်ကို ဦးဦးက ဝယ်ပေးမှာပေါ့"

ထို့နောက်သည်ညနေကပင် လွယ်အိတ်ကို ဂျပ်ခုတ်ရက်နေသော နွေးနွေးကို ပန်းချီရေးဆွဲမိပြန်သည်။ နွေးနွေး၏ ညှိုးငယ်သောအပြုံးကိုပါ အမိအရ စုတ်ချက်သွင်းလိုက်လေသည်။ ငုဝါရဲ့အမေ ငယ်ရွယ်သော တစ်ခုလပ်မလေးဘဝကိုဆီဆေးနှင့် ဘယ်သို့ ပီပြင်စေရမည်လဲ။ ဖောင်စီးရင်း ရေတစ်နေသောသူ ဆင်းရဲမဘဝကိုလည်း ဘယ်သို့ပေါ်လွင်စေရမည်လဲ။ နွေးနွေး အနီးမှ လွယ်အိတ်အစုတ်လေး ကိုင်ငေးနေသော ငုဝါသေးသေးလေးကို ပုံထဲထည့်ဆွဲရမည်လား။

ရန်ကုန်မှ မိုးဟိန်းယူလာသော ရွက်ဖျင်လိပ်များကို စောထူးသည် မငြိုငြင်သစ်သားဘောင်တစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်ပေးရသည်။ စောထူးသည် လက်ဖြစ်သည်။ ပဉ္စလက်တပ်ထားသလိုပင် သူ့လက်က လက်မှုပညာ၌ ဘာမဆို အလုပ်ဖြစ်သည်။ အဖူးတို့ အပါးတို့သားသမီးပီသသည်။ မိုးဟိန်းကတော့ လူပျိုပေါက် အရွယ်တုန်းက မိုးဟိန်းတို့၏ အဖူးက စိတ်တိုင်းမကျ။ အိမ်မိုးခေါင်မချပ်တတ်လို့တဲ့။ အဖူးတို့များ ရောက်လေရာအရပ်နေဖို့ အိမ်အတွက် ဘယ်တော့မှမပူ။ ဝါးရှိလျှင်၊ နှီးရှိလျှင်၊ ဝါးအိမ် ဆောက်တတ်သည်။ သစ်သား၊ သွပ်နှင့် သံရှိလျှင်လည်း သစ်သားအိမ်ဆောင်တတ်သည်။

စောထူးတစ်ယောက်ကတော့ အဖူးတို့ခြေရာ ကောင်းကောင်းနင်းသည်။ ပန်းချီဘောင် ဖွဲ့ပုံလည်းသေသပ်လှသည်။ သစ်သားကို ကော်ပတ်စားပြီး အရောင်တင်ပေါ်လစ်သုတ်လိုက်သည့်အခါ

တကယ်သားနားသော ကားချပ်တစ်ချပ်ဖြစ်လာလေသည်။ တစ်ခါ တလေတော့လည်း သဘော်ဆေးအညို၊ အနက်၊ ပန်းရောင်များဖြင့် ပန်းချီကားဘောင်ကို အလှတန်ဆာဆင်သေးသည်။

“ကဒုတ်ကအပြန် သယ်ပေဦးတော့ ပန်းချီကားတွေ၊ မိုးဟိန်းရေ။ . . မင်းကပဲ သယ်နိုင်မလား ငါကပဲ ကားဘောင်တွေ လုပ်ပေးနိုင်မလား၊ လောကကို ဒီအလှတန်ဆာဆင်လိုက်စမ်း”

စောထူးက ခမ်းနားစွာ ပြောလိုက်လေသည်။ မိုးဟိန်းကတော့ သူ၏နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးနှင့် ပြုံးမြဲဖြစ်လျက်။ . .

“လောကကတော့ လှပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မလှတဲ့ဘဝကိုတော့ လှအောင် ရေးလို့မရပါဘူး စောထူးရာ၊ တကယ်တော့ တို့ဘဝဟာလဲ လှမှမလှဘဲ ဘယ်လိုလုပ် လှအောင်ဆွဲရမလဲ”

နွေးနွေးသည် သူ၏တောက်ပသော မျက်ဝန်းများဖြင့် မိုးဟိန်းအား စိုက်ကြည့်နေသည်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးမှ လျှပ်တစ်ပြက် ရောင်ခြည်တို့သည် လမ်းခုလတ်တွင် ခလုတ်တိုက်မိကြပြီးရင်ခုန်သံသည် ရင်ထဲမြည်ဟည်းလျက် လှုပ်ရှားမှုအရှိန်သည် တစ်စ တစ်စ တက်လာလေသည်။

“သာဇံတစ်ယောက်လဲ မိန်းမယူပြီးမှ လုပ်မကျွေးနိုင်လို့ မိန်းမကို ဘားအံပို့ထားရတယ်၊ လက်ထပ်ပြီး တစ်လပဲ ပေါင်းလိုက်ရတယ်၊ ခုသူက ရန်ကုန်မှာ ရုံးစေလုပ်နေတယ်၊ တောပြန်လယ်လုပ်မယ် ပြောလိုပြော၊ မှောင်ခိုလုပ်မယ်ကြံလိုကြံ အမျိုးမျိုးပဲ”

အဖီးကလည်း သူ့အဓိပ္ပာယ်နှင့်သူဝင်ပြောသည်။ စောထူးက နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ခေါင်းကိုခါယမ်းလျက်။ . .

“တို့တော့ သာဇံထက် ကံဆိုးတယ်၊ မိန်းမဆို တစ်လ မပြောနဲ့ တစ်ရက်တောင်မှ ပေါင်းခွင့်မကြုံပါဘူး၊ ကိုယ့်ဝမ်းတောင် ကိုယ်အနိုင်နိုင်ရယ်”

“ဟွဲ့. . . ဒါနဲ့ နင့်မှာ ရည်စားတွေ ရှိတယ်ဆို”

“ဟာအဖီးကလဲ ခေါက်ဆွဲတစ်ခွက်၊ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်တစ်စောင်နဲ့ လဲလို့ရတဲ့ ရည်းစားတွေအကြောင်းတော့ မပြောပါနဲ့၊ ကြောက်ပါတယ်။

မိုးဟိန်းသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသောက်ရင်း အတွေးပေါင်းစုံနှင့် ဆိတ်ဆိတ်နေမိပြန်သည်။ လျှပ်စစ်မီးမရှိသော နွေးနွေးအိမ်သည် မှန်အိမ်မီးနှင့် ဝါမှိန်ကာ မလင်းတစ်ဝက် လင်းတစ်ဝက်၊ အရောင်မှာ အားနည်းဖျော့တော့နေသည်။ နွေးနွေးသည် နေဝင်ကတည်းက ဂျပ်ခုတ်ရက်ကန်းခုံမှ ထလိုက်လေသည်။

ပိုစုန်းကြူးတစ်ကောင်သည် ဘုရားစင်ဘက်ပြတင်းပေါက်ဝမှ ဝင်လာသည်။ ပုစဉ်းရင်ကွဲတို့ အော်သံသည် အမှောင်ထဲမှ စူးရှစွာ အဆက်မပြတ် မြည်နေသည်။

စောထူးသည် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ကာ ပြောနေသည်။

“ကျွန်တော် သူဌေးဖြစ်မယ်နေ့ တစ်နေ့နေ့ကတော့ လောကနိဗ္ဗာန်ပေါ့”ဟု ပြောရင်းဆိုရင်း ကရင်ဘာသာဖြင့်. . .

“ဒူးလယ်ခိုက မူးခိုဘောမူ” ပြောသေးသည်။

“ဒူးလယ်ခိုက လောကကြီး မူးခိုဘောမူက နိဗ္ဗာန်တဲ့ မိုးဟိန်းရေ၊ ဖိုးစောထူးက ဒီစကားနှစ်လုံးကိုတွဲပြောနေတာငါတော့ ဒီလို့တွဲပြောတာ တစ်ခါမှကြားဖူးပေါင်”

အဖီးက ပြောရင်း ရယ်လေသည်။

“ခုကြားဖူးပြီမဟုတ်လား အဖီးရဲ့၊ ဒူလယ်ခို မူးခိုဘောမူဆိုတာ လောကနိဗ္ဗာန်ပဲအဖီး. . . မှတ်ထား”

“အေးပါ အေးပါ၊ သက်ငယ်စကား သက်ကြီးကြားတဲ့၊ မှတ်ရသေးတာပေါ့”

အဖိုးက ရယ်ပြန်သည်။ မိုးဟိန်းသည်အတွေးထဲ ကိုရွှေသိမ်းမင်း၏ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်နှင့်အတူ အိပ်ငိုက်မျဉ်းတော့မည့်ဟန်နှင့် ငိုင်နေသည်။

နေလုံးနီကြီးရယ်. . .
ဝင်မသွားပါနဲ့ဦးကွယ်. . .
အိပ်တန်းရှာနေတဲ့ ငှက်ကလေးရယ်. . .
မြို့ကပြန်လာတဲ့ စျေးသည်ကလေးရယ်. . .
လွယ်အိတ်ပြင်နေတဲ့ ညကျောင်းသူလေးရယ်
လျှပ်စစ်မီး မရောက်သေးတဲ့ ရွာလေးရယ်
လူမရှိသေးတဲ့ ကင်းတဲလေးရယ်
ပျော်နေသေးတဲ့ ကြာပန်းလေးရယ်
ခရီးလွန်နေတဲ့ လပြည့်ဝန်းရယ်
ပြီးတော့. . .
ပြန်မလာသေးတဲ့ ချစ်သူရယ်
သူတို့အတွက်
ခဏလောက် ဆိုင်းပါဦး။

○

အခန်း (၂၆)

တကယ်အိပ်တော့မည် ဆိုတော့လည်း အိပ်ပျော်သည် မဟုတ်။

ငွေလက ထိန်ထိန်သာနေသည်။ သို့ကြောင့် ငွေလရောင်၏ ဆွဲဆောင်မှုနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်မိသည်။ အိမ်အောက်သို့ အသာဆင်းခဲ့လျက် အိမ်အောက်မှ အိမ်ဦးဘက်သို့ ခေါင်းငုံ့လျှိုးကာ ထွက်လာလေသည်။

စင်ထိုးထားသော ခဝဲပင်အောက်ရောက်မှ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်သည်ကို သတိထားမိသည်။

“နွေးနွေး။ ။ ။”

နွေးနွေးသည် ရုတ်တရက်မို့ လန့်သွားသည်။ နွေးနွေးလက်ထဲတွင် ဆန်ခါခုံးငယ်တစ်ခု ကိုင်ထားသည်။

“နွေးနွေး၏ မျက်နှာသည် အမှောင်ရိပ်ထဲ ကျနေလျက်ကပင် အမှောင်ထဲ မျက်နှာကိုတစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ ခဝဲညွှန့်ကို အမှတ်မထင် လှမ်းဆွတ်ရင်း။ ။ ။

“မနက်ဖြန် မနက်အစောကြီး ဒေးစွန်ပါကို မိုးဟိန်းကိုအဖီးကပို့မယ်ဆိုလို့ ငါးပိချက်နဲ့တို့ဖို့ ဟင်းရွက်ခူးနေတာ”

“ညကြီးမင်းကြီး နွေးနွေးရာ”

“ဟုတ်တယ်၊ မနက်ကျ အချိန်မီမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဖိုးက သိပ်ဝိရိယကောင်းတယ်၊ အစောကြီးနိုးမှာ”

“နွေးနွေး အိပ်မပျက်ဘူးလား”

“အိပ်ပျော်ပါတယ်၊ နွေးနွေးက ခေါင်းချတာနဲ့ အိပ်ပျော်တတ်တဲ့ မိန်းမပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နွေးနွေးသည် ရယ်မလိုမျက်နှာထားနှင့်ဖြေလိုက်သည်။ မိုးဟိန်းသည် နွေးနွေး၏မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်ရင်းခေါင်းကို ခါယမ်းကာ. . .

“မဟုတ်သေးပါဘူး နွေးနွေးရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မိုးဟိန်းရယ်၊ တို့အကြောင်း မသိဘူးလား၊ တို့ကလေ သူများတွေစကားဝိုင်းဖွဲ့ပြောတဲ့ကြားမှာ အိပ်ပျော်ချင်ရင် ခဏလေးရယ်၊ ထိုင်လျက် အိပ်ဝိုက်သွားတာ”

“အိပ်မပျော်တဲ့အခါတော့ ရှိမှာပေါ့၊ ဒီနေ့ညမျိုးဆိုရင် နွေးနွေးမအိပ်ပါဘူး တို့သိပါတယ် မလိမ်နဲ့၊ နွေးနွေးမလိမ်တတ်ဘူး”

“တို့မှာ ဘာမှတွေးစရာအကြောင်းမှ မရှိတာ မိုးဟိန်းရယ်”

“နင့်မှာ တွေးစရာအကြောင်းရှိတယ်လို့လဲ တို့ကမစွပ်စွဲရပါလား”

သည်တော့ နွေးနွေးက ရယ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သား မတိုင်ပင်ဘဲ ပျဉ်းမပင်အောက်တွင် ထိုင်မိကြသည်။ နွေးနွေးသည် အမှုမဲ့လား၊ ဆင်ခြင်တာလားမသိ။ မိုးဟိန်းနှင့် အလှမ်းဝေးဝေးတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ လက်ထဲမှ ဆန်ခါခုံးကို ပေါင်ပေါ်တင်လိုက်ပြီး. . .

“မနက်ဖြန် ငုဝါခုနစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်”

ပုရစ်ပိုမွားတို့ တစီစီမြည်သံကြားထဲမှ နွေးနွေး၏ ညင်သာသော လေသံသည် ဖောက်၍ ထွက်လာသည်။

“သူ့အတွက် နွေးနွေးစိတ်သောက ရောက်နေတာလား”

“ဆိုပါတော့၊ အားလုံးအတွက်လဲ ပါတာပေါ့၊ တို့အိမ်သားတွေရဲ့ စားဝတ်နေရေးပေါ့ မိုးဟိန်းရယ်၊ နေစရိတ် စားစရိတ်တွေက တစ်နေ့တခြား ကြီးကြီးလာတယ်၊ တို့မှာအသက်ရှူပေါက်မရှိသလိုဘဲ”

နွေးနွေးက ညည်းရှာသည်။

“မြို့တက်ပြီး နှစ်ပဲ လုပ်ရင်ကော”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ မဖြစ်တာက အကြောင်းနှစ်ချက်ရှိတယ်၊ တစ်ချက်က။ ။ ။”

နွေးနွေးသည် စကားပြောနေရာမှ ခဝဲသီးများကိုထိပ်ဖျားချိုးကာ လျှာနှင့် တို့ကြည့်ရင်း စကားစပြတ်သွားသည်။

အဲဒီအကြောင်းနှစ်ချက်က။ ။ ။”

မိုးဟိန်းက မအောင့်နိုင်ဘဲ မေးလိုက်လေသည်။ နွေးနွေးသည် သူ့စကားကို ဆက်၍။ ။ ။

“တစ်ချက်ကတော့ မြို့မှာလခလည်း နည်းနည်းနဲ့ဘယ်နည်းနဲ့မှ လောက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အဖိုးတို့ အဖိုးတို့လဲ ရှိသေးတယ်လေ၊ အဖူးဆေးဖိုးဝါးခနဲ့ စားတာသောက်တာနဲ့တွက်ကြည့်ပေါ့၊အို။ ။ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ ကဒုတ်မှာက ဆန်တော့လုံလောက်အောင်စားနိုင်တယ်၊ ကိုယ်တာနဲ့ ဒိုင်ကိုရောင်းရပေမယ့် ဝမ်းစာတော့ လောက်အောင် ချန်လိုက်တာပဲ၊ ဟိုတစ်နှစ်ကပဲ ဝမ်းစာမကျန်လို့ အပြင်က ဝယ်စားရတာ၊ ဒါလဲ ရန်ကုန်ထက် အများကြီးသက်သာတာပဲ”

ရှင်းပြသည်။ နွေးနွေးသည် သူ၏အုပ်ထိန်းသူကင်းမဲ့သော ဘဝကိုလည်း ကြောက်လန့်နေရှာသည်။

“ပြီးတော့ တို့မှာက လင်သားမရှိတော့ ဘယ်သူကလေးစားမှာလဲ၊ အုပ်ထိန်းသူမရှိတဲ့ဘဝပဲ မိုးဟိန်းရယ်၊ ဒါကိုပဲ တချို့ကအကွက်ချောင်းနေတာ၊ တို့နှစ်ဘဝက လူပေါင်းစုံနဲ့ မလွှဲနိုင်မရှောင်နိုင်ဆက်ဆံရတာ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက မိုက်ခဲ့တာလဲ မိုက်ခဲ့တာပေါ့။ ခုကတော့ ကိုယ်က မမိုက်လဲသူတို့က ဘယ်လိုအငိုက်ဖမ်းမလဲဆိုတာ တွေးပူနေရတဲ့ဘဝ၊ မရှိလို့လုပ်စားရတဲ့ကြားထဲ စိတ်ပါဆင်းရဲရမယ်ဆိုရင်။ ။ ။”

နွေးနွေးက စကားဆုံးအောင်မပြောတော့။ပြောလည်းမပြောတော့ပေ။ အတွေးနှင့် မြေပြင်ကို စိုက်ငေးနေသည်။

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဟာ”

မိုးဟိန်းသည် ဖြည့်စွက်စရာစကားများ မရှိတော့သလိုဖြစ်ပြီး နွေးနွေးစကားကို ဤမျှသာ အထောက်အကူပြုလိုက်နိုင်သည်။သူ့ရင်ထဲတွင် ပြောစရာစကားတွေကပြည့်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ကဘယ်လိုစ,ရမည်လဲ။ သည်တစ်ခါတော့အရင်တုန်းက နွေးနွေးမဟုတ်တော့သည်ကိုလည်း သိပါသည်။ ပြောလို့ဆိုလို့လည်းခက်မည်မထင်။ ဆိုနိုင်ခက်ခဲသည့် အချိန်အရွယ်လည်း မဟုတ်တော့။

သို့သော နွေးနွေးအား ယနေ့ထက်တိုင် တန်ဖိုးထားဆဲဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ နွေးနွေးအား နားလည်စေချင်လှသည်။

“စောထူးဆို သိပ်မရှိစကားပြောတာပဲ၊ အားလုံး ဒီလိုပဲ ထင်ပါရဲ့နော်” နွေးနွေးက အဖော်ညှိသည်။

“အားလုံး မဟုတ်တောင် အများတကာ့ အများကတော့ဒီလိုပါပဲ နွေးနွေးရယ်၊ အံ့မောင်ပြောသလိုမျိုး ပြောရရင် ဒူးယားတစ်

လိပ် ပြားသုံးဆယ်၊ ပေါင်မုန့်တစ်ချပ် ပြားသုံးဆယ်၊ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ပြား ၇၀ အကြောင်းမပြောရတဲ့ ဗြဟ္မာကြီးသာဖြစ်လိုက်ချင်တယ်တဲ့၊ နင်တို့ငါတို့ဟာ ဗြဟ္မာတွေ မဟုတ်ဘူး နွေးနွေး၊ တို့ရန်ကုန်မှာလေ နင် ဘာလိုချင်သလဲပြော၊ လေဟာပြင်စျေးကို သွားရင်လေ”

ဗြုန်းဆို မိုးဟိန်းသည် ကာရံမဲကဗျာ အဆန်းတေးတစ်ပုဒ်ကို သတိရပြီး. . .

“ရုရှား အရက်၊ အမေရိကန် စီးကရက်၊ ပြင်သစ် ရေမွှေး၊ အင်္ဂလိပ် ပေါင်ဒါ၊ ဂျပန် ကက်ဆက်၊ ဂျမေကာ ဓာတ်ပြား၊ ယိုးဒယားဖော့၊ အင်ဒိုနီးရှား ပါတိတ်၊ ဟောင်ကောင် ချိုချဉ်၊ အင်္ဂလန် ထောပတ်၊ ဩစတြေးလျ ပန်းသီး အားလုံးရှိတယ်၊ မရှိတာက ဒါ. . .”

ပြောရင်းလည်း လက်ညှိုးနှင့်လက်မ ဝိုင်းပြသည်။

“ဒါဖြင့် တို့ရန်ကုန်မှာ မနေမိတာကံကောင်းတာပေါ့၊ နို့ မဟုတ်ရင် သူများဝယ်တာ သွားရည်ယိုပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေရဦးမယ်၊ စုမြတ်နန္ဒာတို့ တင်မလတ်တို့တော့ အရမ်းကြဲနေမှာပဲထင်ပါရဲ့၊ လောကကြီးမှာ သူတို့လုပ်တိုင်း ဘာမဆို တင့်တယ်နေမှာပါ ထင်ပါရဲ့ ဟယ်”

“အားမကျစမ်းပါနဲ့ဟာ၊ ဒါမျိုးက အားကျသင့်တာ မဟုတ်ဘူး”

“အံမယ်. . . အားကျလို့ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူးဟဲ့”

နွေးနွေးက ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြန်ဖြေသည်။ နောက်မိုးဟိန်းကို နွေးနွေးက မျက်စောင်းတစ်ချက်ဝင့်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့ နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ရန် ဟန်ပြင်မိကြပြန်သည်။ သို့ကြောင့်ပင်

နွေးနွေးသည် ထိုင်နေရာမှ ဖြုန်းဆို ထလိုက်သည်။ မိုးဟိန်းက. . .

“နွေးနွေး. . .”

“တို့စိတ်က အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူး မိုးဟိန်း၊ တို့ဘယ်သူ နဲ့မှ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး”

“ဘယ်သူကရော ဖြစ်ချင်လို့လဲ”

“ဘယ်သူ ရန်စသလဲ”

“ဒါ ရန်စတာလား၊ သေလိုက်စမ်းပါဟာ”

“နင်သေလိုက်”

“သွားစမ်းပါဟာ၊ ငါအကောင်းပြောနေတာကို”

“မပြောနဲ့၊ အကောင်းလဲ မပြောနဲ့၊ အဆိုးလဲမပြောနဲ့ တို့က ဘယ်သူ့စကားမှ နားမထောင်တတ်ဘူး ငါမှားရင် ငါခံမယ်. . . ဒါပဲ”

“အေး. . . ဒါကြောင့် နင်. . .”

မိုးဟိန်းသည် စကားကိုအဆုံးမသတ်ရက်။ နွေးနွေးသည် ရယ်လိုက်ကာ. . .

“စကားကို ဆုံးအောင်ပြောလေ”

“မပြောတော့ဘူး”

“ပြောပါ. . . နင်ပြောချင်တာ ပြောပါ၊ တို့ခံနိုင်ပါတယ်”

“ဒီလိုဆို ငါတစ်ခုပဲပြောမယ်”

“ဆယ်ခုပြော”

“မနောက်နဲ့”

“မနောက်ပါဘူး”

နွေးနွေးသည် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မိလေသည်။ မိုးဟိန်း၏ မျက်နှာသည် လရောင်အောက်တွင် မှုန်ကုပ်နေသည်။ ဘူးစင်

မှ အရွက်ရိပ်တို့သည် မျက်နှာများပေါ်တွင် ပြောက်တိပြောက်ကျား ထိုးကျနေသည်။ ဆံယဉ်စလေးများ ဖရိုဖရဲနှင့် နွေးနွေး၏ မျက်နှာလေးကား အပြစ်ကင်းပဖြူစင်မြဲပင်။ မိုးဟိန်းသည် ဘူးညွှန့် တစ်ညွှန့်ကို လက်နှင့်အမှတ်မဲ့ လှမ်းဆွဲလိုက်ရင်း. . .

“တို့က နင့်ကို ချစ်နေတုန်းပဲဆိုတာ ပြောမလို့ပါ”

မိုးဟိန်း၏စိတ်ထဲ၌လူပျိုပေါက်အရွယ်ပမာ လှုပ်ရှားပြီးအသံတုန်နေတာကို အသာပြန်ထိန်းလိုက်ရလေသည်။ အသံကလည်း နည်းနည်းတိုးသွားပြီး နောက်ဆုံးစကားလုံးများကို မျိုချလိုက်မိလေသလား မသိ၊ နွေးနွေးတစ်ယောက်ကြားမှ ကြားပလေစဟု စိတ်ထဲပူပင်မိသည်။ ရင်ထဲ၌လည်း ဖျတ်ခနဲခုန်နေသည်။

နွေးနွေး၏ မျက်နှာသည် ရယ်နေရာမှ ရုတ်တရက်တည်သွားပြီး ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်သည်။ နက်မှောင်ရွှန်းလဲ့သော မျက်လုံးတို့သည် အရည်ကြည်ဖြင့် တလဲ့လဲ့စိုလာပြီး မျက်လွှာအရိပ်မည်းနှင့် အသာအယာဖုံးကွယ်လိုက်ပြီး. . .

“ဒါတွေ မပြောပါနဲ့ဟယ်၊ တို့က ဥဝါအမေဆိုတော့ လူကြီးဖြစ်ပြီပေါ့။ လူကြီးကို အဲလိုပြောရင် နင်ငရဲကြီးလိမ့်မယ်”

“တော်စမ်းပါဟာ၊ စကားနဲ့မစီးပိုးစမ်းပါနဲ့”

“ဘယ်မှာ စီးပိုးလို့လဲ”

“နင်က ငါ့ထက်ငယ်တာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ တို့က လူကြီး၊ နင်က ကလေး”

“သေစမ်းပါဟာ”

“တို့ကို ဒါမပြောနဲ့တော့ဟာ. . . အပြတ်ပဲ”

နွေးနွေးသည် လူကြီးသူမတစ်ယောက်ပမာ ပြောပြီးမှ အိမ်လေ့ကားခြေရင်းတွင် ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ထိုင်ငိုနေသည်။

မိုးဟိန်းက နွေးနွေး၏ပခုံးကို လှမ်းကိုင်ကာ အသာအယာချော့လည်း မတိတ်။ နွေးနွေးက ငိုပြန်တော့လည်း ပြကတော့ ကလေးငယ်နှင့် တူလှသည်။ သူသည် ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပင် ငိုသည်။

"ငုဝါကို သူတို့ခေါ်သွားရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ"

ဗလုံးဗထွေးပြောသေးသည်။

"သူတို့ ငုဝါကိုတောင်းနေတယ်၊ ငါဘယ်ပေးနိုင်မလဲ၊ ငုဝါသူတို့နဲ့နေရင် ချမ်းသာမှန်းတော့ သိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ငုဝါမရှိရင် တို့သေမှာ"

သည်တစ်ခါတော့ မိုးဟိန်းရင်ထဲ၌ မခံချိဖြစ်ပြီး ဒေါသမီးဟုန်းဟုန်းတောက်လျက်...

"တောက်... နင်က သူတို့နဲ့အဆက်အဆံရှိတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ နင် မမှတ်သေးဘူးလား နွေးနွေး"

"တိုက်ရိုက်သွားတွေ့တာတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ မိုးဟိန်းရယ်၊ အို... အကောင်းဆုံးကတော့ ဒါတွေ ဘာမှမပြောတာဘဲ၊ အဖိုးဆိုရင် ဒီအကြောင်းတွေ လုံးဝအပြောမခံဘူး၊ ပြောရင် ပြောလာတဲ့လူကို စိတ်ဆိုးတယ်"

နွေးနွေးက ယတိပြတ်ပြောပြီးအိမ်ပေါ်ပြန်တက်သည်။ နွေးနွေးကိုပြောစရာစကားတွေ မိုးဟိန်းရင်ထဲ ပြည့်ကျပ်လျက်ကျန်ရစ်သည်။

နွေးနွေးရော၊ အဖိုးရောအပြောမခံချင်တာတော့ အပြစ်ဆိုဖွယ်မရှိ။

"ဒါပေမယ့် နွေးနွေး၊ အနိုင်ခံပြီးရင်းခံနေရမယ်ဆိုရင် တရားပါ့မလား၊ ဒီလောကကြီးမှာ အခွင့်အရေးဆိုတဲ့ အဖိုးတန်ရတနာတွေကို မယူတတ်ရင် ဆွဲငင်မယူနိုင်ရင် မပိုင်ဆိုင်ဘဲနေကြရတော့

မှာပေါ့လို့ ဂျက်လန်ဒန်က ကာလီဖိုးနီးယားက သူ့ရဲဘော်တွေကို ရေးလိုက်တဲ့ စာထဲမှာ ငါဖတ်ရဖူးတယ်။ ဒီအခွင့်အရေးဆိုတာက လဲ ကောင်းမော်စံဆိုတဲ့ နှင့်လူက သိမ်းသွင်းတာကို နင်ကနောက်ဖေးပေါက်က လက်ခံလိုက်မယ်ဆိုရင် နင်ဘာဖြစ်သွားမလဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် နင်ဟာ ဒုက္ခပင်လယ်ဗွေရဲ့ အောက်ဆုံးထပ်ကို ကျသွားမှာပဲ”

မိုးဟိန်းက သည်လိုပြောလျှင် နွေးနွေကတော့ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ခေါင်းတခါခါ လုပ်နေပေလိမ့်မည်။ ပြီးနောက်။ ။ ။

“နင်ပြောတာ တို့နားမလည်ပါဘူး”ဟု ညည်းညူနေလေဦးမည်။

မိုးဟိန်းကတော့ နွေးနွေးခေါင်းခါညည်းညူတာတွေကို စိတ်ပျက်လက်လျှော့မဖြစ်ဘဲ နွေးနွေးနားလည်သည်အထိ ကြိုးစားချင်သည်။ နဂို စိတ်တိုတတ်ပေမင့် သည်တစ်ခါတော့ စိတ်ရှည်ရပေတော့မည်။

“အဲလို နွေးနွေးနားလည်လာတဲ့တစ်နေ့မှာ နွေးနွေးဘယ်သူက အနိုင်ကျင့်တာမှ မခံရဘူးပေါ့၊ နွေးနွေးကို ဘယ်သူမှ မချုပ်ချယ်ရဲဘူးပေါ့၊ နွေးနွေးရဲ့ အနိဋ္ဌာရုံဘဝကလဲ လွတ်မြောက်ပြီပေါ့”

ထိုနေ့ညက တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်သော မိုးဟိန်း၏နားထဲတွင် နွေးနွေး၏ ကြိတ်ရှိုက်သံသည် နားထဲကတ်ကတ်သတ်သတ် လှိမ့်ဝင်လာလေသည်။

○

အခန်း (၂၇)

ဝိုးတဝါးအိပ်မက်နှင့်အတူ ထွေပြားရှုပ်ထွေးနေသော စိတ်သည် အတိတ်အရပ်ဆီသို့ လွင့်ပါးသွားလေသည်။

တကယ်တော့ ဘဝဆိုတာ အိပ်မက်မဟုတ်။ သို့ကြောင့် မလှပမသေသပ်သော အကြောင်းခြင်းရာများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်ကို မိုးဟိန်းသိခဲ့ပါသည်။

စောထူးနှင့်အတူ တောင်ဥက္ကလာပရပ်ကွက် တစ်နေရာမှ တဲအိမ်လေးနှင့်နေခဲ့ရတုန်းက အချိန်တွေကို ပြန်မတွေးချင်သူ၊ သူ့ထက် နိမ့်ကျသော စောထူး ကျွေးထားရတဲ့ဘဝကို စက်ဆုပ်လှသည့်အပြင် စောထူး၏ ထမင်းရည်ကို ကူသောက်ရသောဘဝကိုလည်း စိတ်ဆင်းရဲမိသည်။

မနက်စာထမင်းအစား၊ အဟုတ်တကယ် ထမင်းရည်သောက်ကာ ညနေကျမှ ထမင်း အဝစားသောက်ကြရသည်။ အဖူးတို့၊ အဖီးတို့ ကရင်သွေးမို့ ထမင်းပဲ အာသီသထားပြီး ထမင်းဝဝ စားရမှ ကျေနပ်လှသည်။

ပန်းချီကျောင်းဆင်းပြီး ပထမတော့ သက်မွေးဝမ်းကျောင်းအတွက် သက်လုံမကောင်းသေး၊ မဂ္ဂဇင်းတွေကို ပို့သော ဒီဇိုင်း

ရေးခကလည်း ရတစ်ချက် မရတစ်ချက်။ သူလိုကိုယ်လို ကြုံရာပို့ အပျော်တမ်းတွေကလည်း ပြည့်နေသည်။

လူငယ်တွေစုပြီး ကာတွန်းတစ်အုပ် ထုတ်ကြမည် ကြံစည်တာလည်း အထမမြောက်သေး။ သည်တုန်းက ဝမ်းရေးအတွက် ပြေးလိုက် လွှားလိုက်ဖြစ်နေခဲ့ရတာတွေကို မှတ်မိသေးသည်။

တစ်ရက်တော့ ထီပေါက်သလို 'လယ်နတ်သခင်မ'ကို နိုင်ငံခြား ဒုတိယသံအရာရှိတစ်ဦး၏ ဇနီးက ငွေ ၅၀၀နှင့် ဝယ်ယူသည်။ ဘောင်မကြုံက်သဖြင့် လဲပေးရမည်ဆို၍ ထိုမျက်နှာဖြူမကြီးနှင့် စကားအကြိတ်အနယ် ပြောရသေးသည်။

သည်ပိုက်ဆံထက်ဝက်ကို ရုပ်ပြကာတွန်းစာအုပ် ထုတ်ဝေသည့် အစုစပ်ထဲထည့်ပြီး ကျန်တစ်ဝက်ကို နိုင်ငံခြားဘာသာသိပ္ပံကျောင်းတွင် ကျောင်းတက်ရန် ဝင်ကြေးနှင့်လခအဖြစ် သွင်းရန် ဖယ်လိုက်သည်။ စောထူးအတွက် ဆိုင်ကြွေးလည်း ဆပ်လိုက်သည်။

စိမ်းစိုတောက်ပသော မြက်ခင်းများ လေချိုသိမ်းအဖွဲ့တွင် ယိမ်းနွဲ့နေကြသော ရွှန်းမြမြနှင့် ပင်ဝါးရုံများ၊ ဇာမျှင်ခက်နှင့် ထင်းရှူးပင်များအကြားမှ အုတ်နီနီ အဆောက်အအုံလေးများကား စိတ်တက်ကြွဖွယ်ရာကောင်းသော နိုင်ငံခြားဘာသာသင် သင်တန်းများပေတည်း။

မြေနီလမ်းမာဘေးတွင် ထိုးဆိုက်ထားသော ကားကြီးကားငယ် အသွယ်သွယ်တို့သည် မိန်းမလှများကို တင်ဆောင်လာကြသည်။

ဖော့ရှန်အထူစနှင့် ဂျပန်ကီမိုနို၊ အင်ဒိုနီးရှားပါတိတ် အထက်အောက်ဆင်တူ၊ ကြိုးသိုင်းဖိနပ်ရောင်စုံ၊ မျက်ခွံစိမ်းနှင့် အိုင်းရှဲဒိုး

များ၊ တောက်ပသော ဒိုင်ခွက်များနှင့် တစ်တိုနီလေးထောင့်နာရီများ၊ ရှာနယ်(၅) ရေမွှေးရနံ့များ သင်းပျံ့နေသော ပိတုန်းရောင်ကေမှင်ဖားရရားတို့ တိုင်းပြည်ကိုရုတ်ခြည်းရောက်လာလေသည်။

“ကိုဟိန်း”

ရှေ့တူရွှေမှ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ လိမ္မော်ရောင်တောက်ပနေသော ကားတံခါးပိတ်သံကိုလည်း တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကြားလိုက်ရသည်။

“ကိုဟိန်း။ ။ ။ ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ယူကလပ်စ်တက်နေတယ်”

စုမြတ်နန္ဒာသည် မိုးဟိန်းအနားသို့ တိုးကပ်လာလေသည်။ ညိုရောင်ဖျော့ဖျော့ဆံပင်သည် ပခုံးထက်၌ ဝဲကျနေသည်။ လိမ္မော်ရောင် ခံသီးပုံ ပလတ်စတစ်နားကပ်သည် ဝါဝင်းသော နားတွင်ထည်ဝါစွာ ဝင့်နေသည်။ အဝါခံတွင် အနက်ရောင်ပင့်ကူပန်းများနှင့် အင်ဒိုနီးရှားပါတိတ် အထက်အောက်ဆင်တူသည် စုမြတ်နန္ဒာ၏အသားကို ပို၍ပွင့်စေသည်။ အနက်ရောင် ကြိုးသိုင်းဖိနပ်သည်းကြိုးမှ လိမ္မော်ရောင်ခြေသည်းတို့သည် တောက်ပရွှန်းစိုနေသည်။

“ကျွန်တော် ကလပ်စ်တက်နေတယ်”

“ဘာကလပ်စ်လဲ”

“ပြင်သစ်”

“ဟယ်။ ။ ။ ယူ ဒီနားကဖြတ်သွားတာလဲ မတွေ့ပါလား၊ စုစုက ဂျက်ပနီးစ်(ဂျပန်) တက်နေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကြာပြီလား တက်နေတာ”

“ဒီနှစ်မှပါ၊ မနေ့ကမှ စ ကျောင်းတက်တာ”

“စုစုက ဒီနှစ်ဒုတိယနှစ်၊ ဒက်ဒီက ဂျပန်စာက အသုံးဝင်မယ် ဆိုလို့ စုစုတက်တာ၊ ယူကော ဘာဖြစ်လို့ ပြင်သစ်ဘာသာ တက်တာလဲ”

“ပြင်သစ်စာပေကို ဖတ်ချင်လို့ပါ၊ ပြီးတော့ ပန်းချီပန်းပု အကြောင်း ဆောင်းပါးတွေလဲ ဖတ်တတ်ချင်တယ်”

“ဒါထက် ပန်းချီကားတစ်ချပ် မစ္စက်(. . . . .)ကို ရောင်းရတယ်ဆို”

“ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဒီလိုပေါ့၊ ကိုယ်တို့မမနဲ့ မစ္စက်နဲ့ ခင်တာပဲဟာ၊ သူတို့အိမ်တောင် ရောက်ဖူးသေးတယ်၊ ယူရဲ့ ဘာလဲ ကောက်ရိုးရှင်မဆိုပဲ”

“လယ်နတ်သခင်မပါ”

“အေး အေး. . . အဲဒါတွေ့ခဲ့လို့၊ ယူ သိပ်တော်တာပဲ၊ ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်း”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မိန်းမလှလှလေး က,နေတဲ့ပုံ ဆွဲပါဦးကွယ်၊ စုစုပုံကောမဆွဲတော့ဘူးလား”

မိုးဟိန်းကပြုံး၍သာနေမိသည်။ စုမြတ်နန္ဒာသည် မိုးဟိန်းအား သူ့လက်ဆွဲသားရေအိတ်နှင့် လှမ်းရိုက်ပြီး. . .

“ဟန်လုပ်ပြီးတောင် ဆွဲပေးမယ်မပြောဘူးကွယ်၊ သူ သိပ်ဖြစ်တာပဲ”

“ကျွန်တော်က လုပ်မပေးနိုင်ရင် သိပ်ကတိမထားချင်ဘူး”

“ဖိုးစောထူးတို့ရော နေကောင်းတယ်နော်”

စုမြတ်နန္ဒာသည် စကားလမ်းကြောင်းကို ချက်ချင်းလွှဲလိုက်လေသည်။

“နေကောင်းပါတယ်”

“နွေးနွေးကော”

“ကဒုတ်မှာ”

“ယူကော မသွားဘူးလား”

“မသွားပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ စိတ်နာလို့လား”

“မပြေလည်သေးလို့ပါ”

“ဒေါက်တာကောင်းမော်လဲ ကြည်ပြာနဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်နော်၊ သူတို့လဲ ဝင့်လိုက်တာပဲ။ ။ ။ ကြည်ပြာက နိုင်ထားလိုက်တာဆို ဒေါက်တာကောင်းမော်ကို၊ နွေးနွေးကလဲ သိပ်မိုက်တာပဲ၊ သူ့ကို ဒေါက်တာကောင်းမော် မယူဘူးဆိုတာ စကတည်းက။ ။ ။ ’ သူ့စကားမဆုံးမီပင်။ ။ ။

“နွေးနွေးက ဟိုတုန်းက ကလေးပဲ၊ ရှေ့က နှစ်ဂဏန်းမရောက်သေးတဲ့အရွယ်ဆိုတာ ငယ်လွန်းပါတယ်”

“စုစုဆိုတာ အဲဒီအရွယ်ကတည်းက စ,ပါးရတာ”

“မစုစုတို့က မြို့သူပဲဗျာ”

“ခုတော့ သမီးလေးတောင် ကြီးနေပြီလား၊ တင်မလတ်တို့က နွေးနွေးတို့ကလေးကို လိုချင်လို့တဲ့၊ မွေးစားချင်တာတဲ့”

မိုးဟိန်းသည် ဖြုန်းစားကြီး နှုတ်မဆက်မိဘဲ ထွက်ခဲ့မိသည်ထင်သည်။ ဝေဒနာတစ်ရပ်သည် ရင်ထဲမှီတွယ်လာခဲ့သည်။ သည်ဝေဒနာနှင့်အတူ သေသပ်ခြင်းကင်းမဲ့သော လူ့ဘဝဖြစ်စဉ်က မိုးဟိန်းအား ကလူကျီစယ်လေသည်။ ၁၆ကားပေါ်က လမ်းနီလေးမှတ်တိုင် အဆင်းတွင် မိုးဟိန်း၏ ပင်ဖြူတိုက်ပုံ အင်္ကျီအတွင်းအောက်ဘက်ထောင့်သည် မုတ်ဆိတ်ရိတ်မားလှီးရာနှင့် ကျန်ရစ်

ကျောင်းလခနှင့်ဝင်ကြေး ၂၅/ပေးပြီး ကျန်ငွေ ၇၀ ကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ကြွေးဆပ်ဖို့ထည့်လာမိရာမှ တိုက်ပုံအကျီအိတ်ကို ခားနှင့်ဟင်းလင်းဖွင့်ပြီးနောက် မရှိတော့ပေ။

ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲခုန်ကာ အသက်ရှူမျှားပင် ရပ်သွားသည်။ နဖူး၌ ချွေးများသီးလျက် တက်တစ်ချက်ကို ပြင်းထန်စွာခေါက်လိုက်လေသည်။ သူ့ရှေ့မှ လျှောခနဲဖြစ်သွားသော လိမ္မော်ရောင်ကားထဲမှ လှမ်းပြသွားသည့် လက်ဖြူဖြူလေးများ၏ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာနှုတ်ဆက်သော အမှတ်အသားကို ဘယ်လိုမှ မတုံ့ပြန်မိ။

နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်ဟုတော့ ယူဆမိသည်။ မိုးတို့သည် ဆုပ်ပက်လိုက်သည့်ပမာ ဖွဲဖွဲကျလာတော့ ထီးမရှိသော မိုးဟိန်းသည် မိုးရေထဲ သည်အတိုင်း ပေရပ်နေမိသည်။ စုမြတ်နန္ဒာ၏အပြုံးသည် ကားထဲမှ လွင့်ကာ မိုးဖွဲတွင် တည်နေသည်။ စုမြတ်နန္ဒာ၏ဖခင်သည် အရာရှိလား၊ ကုန်သည်လား ပြန်စဉ်းစားလို့ မပေါ်၊ ချမ်းသာလှသည် ဆိုပဲ။ ဒါကို အားကျရမည်လား။

မိုးဟိန်းပညာကိုတော့ လေးစားပုံရသည်။ သို့သော်လည်း မိုးဟိန်းခေါင်းထဲ စာတွေထဲမှ အတွေးတွေ တန်းစီကာ ဝင်လာသည်။ ဂျက်လန်ဒန်၏ ဘဝနှင့်စာပေ . . .

ဦးနှောက်ကုန်သည် တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အောင်မြင်ပါတယ်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးဟာ ကျွန်တော့်ကို တံခါးဖွင့်ပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဧည့်ခန်းထဲ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး ရောက်သွားပါတယ်။ လူ့ဘောင်ရဲ့ အရှင်သခင်များနဲ့ ကျွန်တော် ထမင်းလက်ဆုံစားရပါတယ်။ လူ့ဘောင်ရဲ့ အရှင်သခင်များရဲ့ ဇနီးသား

သမီးတွေနဲ့လည်း အတူ ထမင်းလက်ဆုံစားရပါတယ်။ အမျိုးသမီးတွေဟာ သိပ်လှပတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ထားကြပါတယ်။

နောက်ပြီး သူတို့ဟာ မဆင်မခြင်နိုင်လောက်အောင်ဘဲ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်လှပါတယ်။ တစ်ချိန်လုံး သူတို့စားသောက်နေတာတွေဟာ ကလေးသူငယ်တွေရဲ့ လုပ်အားနဲ့ သွေးအလိမ်းလိမ်းလူးနေတဲ့ အမြတ်တွေ၊ ချွေးသီးစွန်းထင်နေတဲ့ အမြတ်တွေ၊ မတရားယူထားတဲ့ အမြတ်တွေနဲ့ ဝယ်ထားတဲ့ အစားအစာတွေဖြစ်တယ်။ ။ ။

ကျွန်တော်ဟာ ဒီလိုပြောလိုက်ရင် ဂျူလီအိုဂရေဒီရဲ့ ညီမတွေဟာ သွေးနဲ့ဆိုးထားတဲ့ ပိုးထည်ဖဲထည်တွေ၊ သွေးနဲ့လုပ်ထားတဲ့ လက်ဝတ်တန်ဆာတွေကို ချွတ်ပစ်လိုက်ကြလိမ့်မယ်လို့ ရိုးရိုးသားသားပဲ ယူဆထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ ဒေါသထွက်လာကြတယ်။ နောက်ပြီး လူ့ဘောင်ရဲ့ အောက်လွှာမှာ ဆင်းရဲကြတာတွေဟာ အသုံးအစွဲ မချွေတာလို့၊ မကျစ်လျစ်လို့၊ အရက်သောက်လို့၊ အတိတ်ကံမကောင်းလို့ဆိုပြီး ငြီးငွေ့လာအောင်ကို သူတို့က ဟောပြောကြပါတယ်။

အသုံးအစွဲမချွေတာတာကြောင့်၊ အရက်သောက်တာကြောင့် တောင်ပိုင်းဝါဂွမ်းစက်တွေမှာ မဝရေစာ စားနေရတဲ့ သက်ခြောက်နှစ်လောက်ရှိတဲ့ ကလေးတွေ ညတိုင်း ၁၂ နာရီလောက် အလုပ်လုပ်ရတာလို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါမှာ ဂျူဒီဂရေဒီညီအစ်မတွေဟာ ကျွန်တော့်ကို ပုဂ္ဂိုလ်အရ ရန်ထောင်ကြပါတယ်။ ။ ။

အလုပ်ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်ပြီး ရိုးရိုးသားသားနေထိုင်ပါလျက် မရှိတာလည်း တွေ့ဖူးသည်။ ဒါကို 'ဂျက်'ကတော့ သူတို့ဆီမှာ မဝရေစာ စားရတာတွေ၊ နေစရာမရှိတာတွေဟာ တိုင်းပြည် 'ပွကိန်း' ကြုံနေတဲ့ကာလတွေမှာတောင် ရှိနေတော့ ပျောက်ပျက်အောင် ဘယ်တော့မှ လုပ်မရမယ့် ဆင်းရဲခြင်းရဲ့ နာတာရှည်အခြေအနေ ဖြစ်ပါတယ်ဟု ပြောခဲ့ဖူးတာ သတိရမိသေးသည်။

မိုးဟိန်းသည် ကားခအတွက် အိတ်ထဲမှ ၁၀ ပြားစေ့တစ်စေ့ ထုတ်လိုက်သည်။ လေးထောင့် ၁၀ ပြားစေ့ကို မမြင်ဖူးတော့သလို ငေးၝကြည့်မိသည်။ ခါးပိုက်နှိုက်ခံရသော ငွေ ၇၀ ဖိုး ပြား၇၀၀၀ ဟု စိတ်တွက်တွက်မိပြီး ရင်ထဲ၌ ဝေဒနာပြင်းပြ ခံစားမိသေးသည်။ တကယ်တော့ ငွေ ၇၀ ဆိုတာ ဇော်ဇော်နဲ့ ဟိုတယ်သွားပြီး ထမင်းတစ်နပ်စားတောင် မရှိပါဘူးဟု တွေးမိပြန်တော့လည်း အသုံးလွယ်သလောက် အရှာလွယ်လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမည်လဲဟု တမ်းတဖွယ် စိတ်ကူးအိပ်မက်ကို မက်မိသည်။

○

အခန်း (၂၈)

ပဲခူးမြို့နယ် ဝမ်းဘဲအင်းနယ်မြေအခြေမှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် အနောက်ဘက်ရိုးမတောင်တန်းသွယ်ကို စိမ်းညို့ညို့နှင့် လှမ်းမြင်နေရသည်။

ဒေးစွန်ပါဘုရားသည် ပဲခူးနယ် ဝမ်းဘဲအင်းမြို့မှ သုံးမိုင် အကွာ မနိမ့်လွန်း မမြင့်လွန်းသော တောင်ကုန်းပေါ်တွင် တည်ရှိသော တန်ခိုးကြီး စေတီတော်ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်မှ ဝမ်းဘဲအင်းအထိ မိုင် ၇၀ နီးပါး၊ ဝမ်းဘဲအင်းမှ အနောက်ဘက်ရိုးမသို့ မျက်နှာမူ၍ သုံးမိုင်ခန့် ခြေလျင်ခရီးနှင့်သွားလျှင် ဒေးစွန်ပါတောင်ခြေသို့ ရောက်လာမည်ဖြစ်သည်။

“ဦးဦး. . . ပလယ်ပါးခို”

ငဝါက မနက် ၄ နာရီကတည်းက အစောကြီးနိုးနေသည်။

မိုးဟိန်း၏ ခြင်ထောင်ဘေးတွင် ရစ်သီရစ်သီနှင့် ဝဲ့နေသည်။

“ပလယ်ပါးခို”

မိုးဟိန်းက ပြန်ပြောတော့ သဘောကျသလို ရယ်မောကာ. . .

“ဦးဦးလဲ သိတယ်ဟေ့”

ဝမ်းသာအားရ ပြောနေသည်။

“ဘုရားဖူးတာကို ပလယ်ပါးရွာလို့လဲ ပြောသေးတယ်ဥဝါ။ . . သိလား”

“သိပါဘူး၊ အမိုးကမှ မသင်ဘဲ”

ဥဝါက မခံချင်၊ ထို့နောက်။ . .

“ဦးဦးက ဘယ်တုန်းက တတ်တာလဲ”

“ငယ်ငယ်လေးတည်းကပေါ့”

“ဦးဦးအမေက မြန်မာဆို”

“မြန်မာလဲ ကရင်စကား တတ်တာပေါ့၊ အမေ့ကို ဒီရွာက ကရင်တွေက သိပ်ချစ်ကြတာပဲတဲ့၊ ဦးဦးကို မွေးတော့ အိမ်နဲ့ လူနဲ့ အပြည့်ပဲ အမေ့ကိုမတွေ့ဖူးတဲ့ ဆွေမျိုးတွေက ‘ပရောမူဖိုးနိုသာကီ’ လို့ ပြောကြတယ် သိလား”

“သိတယ်”

“ဘာလဲ”

“မြန်မာမလေး လှတယ်တဲ့၊ ဦးဦးကိုလဲ သမီးပြောမယ် ပရောခွားဖိုး နိုသာကီ”

“ဦးဦးကလှတယ်တဲ့၊ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဝိသားစူး ဥဝါ၊ ဝိသားစူး”

“ကျေးဇူးတင်ရင်။ . . ပေးပိုက်ဆံ”

ဥဝါ၏ လက်ဖဝါးကို အသာဆိတ်ပြီး နှစ်ယောက်သား နံနက်အစောကြီး တသောသော ရယ်မိကြသည်။

ဒေးစွန်းပါသို့ နံနက် ၅ နာရီ သာသာတည်းက အိမ်ကထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဒိုက်ဦးဘက်မှ မောင်းနှင်လာသော ကားကိုစောင့်စီးကြ

သည်။ နွေးနွေးတို့အုပ်စုချည်း လူကိုးယောက်လောက် ရှိသည်။

“ကိုးယောက် သွားကောင်းရဲ့လား၊ မောင်ကျောက်ဖြစ်ဖြစ် ခေါ်ခဲ့ကြဦး”

အံ့မောင်၏ အမေဒေါ်ငြိမ်းက အစွဲအလမ်းနှင့် မေးလိုက်သည်။

“သွားရပါတယ်၊ ဒီဘက်က ကိုးယောက်သွားလို့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

အဖိုးက ဖြေသည်။ နော်နော်တို့ မောင်ကောင်းစိန်တို့ မကြင်မေတို့ကို လူငယ်လူရွယ်တွေ ချို့ငဲ့တွေ ခြင်းတွေ ဝိုင်းကိုင်ပေးကြသည်။ စောထူးက ထမင်းတောင်းကို ထမ်းလာခဲ့သည်။

“အမှန်က တန်ခူးလဘုရားပွဲကျမှ သွားလို့ ပျော်စရာကောင်းတာ၊ မိုးတွင်းကတော့ အသွားအလာ အပေါက်အရောက်မရှိဘူး”

ဒေါ်ငြိမ်းက ပြောနေသည်။

“မိုးဟိန်းနဲ့ ဖိုးစောထူးလေ ပြန်မယ်တကဲကဲ ဖြစ်နေတယ်၊ ကဒုတ်လာတာ ဖင်နွေးအောင် မနေကြဘူး၊ ရောက်တုန်း ပေါက်တုန်း နေကြလို့ပြောတာ မရဘူး၊ ရန်ကုန်နဲ့ ကဒုတ်နဲ့ ဘာဝေးတာမှတ်လို့၊ အိမ်ဦးကြမ်းပြင်လို သွားနိုင်လျက်နဲ့ မိုးဟိန်းတစ်ယောက်များ ပေါ်တောင်မလာဘူး”

အဖိုးက မြည်တွန်နေသည်။

“မိုးဟိန်းက ဘာလို့ ကဒုတ်နဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ရတာလဲ”

ဒေါ်ငြိမ်းက မေးလိုက်လေသည်။ မိုးဟိန်းက မဖြေ ရယ်၍သာနေသည်။ စောထူးက ရယ်လျက်...

“သြော်... အကြောင်းရှိလိုပေါ့ အဒေါ်ရယ်”

နွေးနွေးကို တစ်ချက်မျက်လုံးကစားရင်း အဖြေပေးသည်။ ဒေါ်ငြိမ်းက အကင်းပါးလျက် ချက်ချင်းရိပ်မိကာ...

"သိပြီ. . . သိပြီ၊ ဒါကြောင့် မိုးဟိန်းတစ်ယောက်ဆီက စာမလာ သတင်းမကြား ဖြစ်နေတာကိုးလို့ မှတ်နေတာ"

မိုးဟိန်း၏မျက်နှာမှာ အနီရောင်တက်လာပြီး ရုတ်တရက် ပြေမသွားဘဲ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိသောက်လိုက်ကာ မီးခြစ်ဆံနှင့် စောထူးအား လှမ်းပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ နွေးနွေးသည် အဖိုးအား မရဲတရဲနှင့် လှမ်းကြည့်ပြီး. . .

"ဖိုးစောထူးကလဲကွယ်"ဟုသာ လှမ်းမာန်လိုက်သည်။

အဖိုးက မသိကျိုးကျွန်ပြုလျက် နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ အံ့မောင်က သူ၏ ပြာလဲ့လဲ့အသံကို ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်လျက်. . .

စာမလာ သတင်းမကြားရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ပါ၍ အောက်မေ့လွမ်းဆွတ် သတိရနေသည်သာ. . .

စောထူးက ရယ်မောလျက်. . .

"အံ့မောင် အံ့မောင်. . . ကြိုးစားလိုက်ပါ အံ့မောင်ရေ"

အားပေးအားမြှောက်ပြုသည်။ နွေးနွေးသည် စောထူးကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ဝင့်လိုက်သည်။ အံ့မောင်က. . .

ချစ်သူထွေးရင်၊ နွေးလျက်အစဉ်သာ၊ ချစ်သူမွှေးလျှင် အေးလျက်ရင်မှာ၊ ချစ်သူကျွေးရင် ဆေးဖက်ဝင်တာ ခုတော့လဲ ချစ်သူအဝေးတွင် ပြေးလျက်မမြင်သာ၊ စာမလာ သတင်းမကြားရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ပါ၍ အောက်မေ့လွမ်းဆွတ် သတိရနေသည်သာ. . .

အံ့မောင်သီချင်းတစ်ပုဒ်အဆုံးတွင် စောထူးက ကြားဖြတ်ဝင်၍. . .

"စာမလာ သတင်းမကြားရသည်မှာ သေပြီဖြစ်ပါ၍"

သီချင်းကို ဖျက်လိုက်လေသည်။ ဥဝါက ရယ်မောလျက်. . .

“ဦးစောထူး သီချင်းကို ဘယ်လိုဆိုတာလဲ၊ နိမိတ်မကောင်းဘူး၊ အဲလိုမဆိုနဲ့”

ဟုတ်တယ်ဟဲ့ တောင်ပေါ်ရောက်ရင် စကားအပြောအဆို သတိထားကြ၊ လမ်းပျောက်တတ်တယ်၊ ကျားတွေဘာတွေ တွေ့နေမယ်”

အဖီးက လှမ်းသတိပေးသည်။

ဦးသိဒ္ဓိကျောင်းသို့ ရောက်လာကြပြီး ကျောင်းထိုင်မတွေ့သဖြင့် ကျောင်းစောင့်ကိုရင်ကြီးအား ဖယောင်းတိုင်ထုပ်များ၊ ချိုချဉ်ထုပ်များ လှူဒါန်းခဲ့ပြီး ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လယ်ကွက်အကြား ဝါးရုံပင်အုပ်အုပ်ကြားမှ သစ်သားဆောင် ကျောင်းလေးမှာ ခဏချင်းပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကျန်ရစ်သည်။

သို့နှင့်ပင် တောလမ်းသို့ ရောက်လာကြသည်။ ဝါးရုံပင်များ၊ ပျဉ်းမပင်များ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် အရိပ်ကောင်း ချောင်များသည့် တောလမ်းပေါ်မှ စီးမိုးနေသည်။

“အဲဒါ ဆင်ပုန်းတောရကျောင်းလမ်းနော်”

မိုးဟိန်းက ပြောလိုက်သည်။

“မိုးဟိန်း. . . မှတ်မိသေးတယ်နော်”

နွေးနွေးက အတည်ပြောတာလား ခနဲ့တာလား မသိ။ မိုးဟိန်းက မဖြေ။ ပွဲတော်ရက်များတွင် လှည်းနှင့် ဘုရားဖူးလာကြတာကို မမှေ့။ ဒီတုန်းက နွေးနွေးသည် ဥဝါအရွယ်ပဲ ရှိဦးမည်။ နွေးနွေး ခြေထောက်တွင် ဥတ်စူးသဖြင့် အဖူးက နွေးနွေးအား ထမ်းခေါ်ရလေသည်။

“နွေးနွေး အီးပေါလော”ဟု မိုးဟိန်းနှင့် စောထူးတို့က စလျှင် အဖူးပခုံးထက်မှ နှုတ်ခမ်းတစူစူနှင့် နေသည်။ မျက်စောင်းလည်း

တွင်တွင်ထိုးတက်သည်။ မိုးဟိန်းကို ပြောမနိုင်လျှင် အပေါ်မှ တံတွေးနှင့် လှမ်းထွေးသဖြင့် အဖီးက ဝါးခြမ်းပြားနှင့် ရိုက်တာလည်းအမှတ်ရမိသေးသည်။

သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့် ငှက်ပျောကြော်စားလာသော နွေးနွေး၏ ပါးစပ်တွင် ဆီကွက်အဝိုင်းကြီးဖြစ်နေသည်။ မျက်ရည်စတွေကလည်း မျက်လုံးတစ်ဝိုက်တွင် စို့နေသည်။ နှပ်ကြောင်းအစင်းကလည်း ပါးပေါ်ကန်လန့်ဖြတ်နေသဖြင့် နွေးနွေး၏မျက်နှာကို ကြည့်ရသည်မှာ ရယ်စရာကောင်းလှသည်။

မိုးဟိန်းနှင့် စောထူးတို့ကား တစ်လမ်းလုံး ဘောင်ဘောင်သီးများ ကစားလာကြသည်။ အဖီးတို့၏ ရုံသားဖြူဖြူဖွေးဖွေး အကြီးများ အစေးတွေ စွန်းထင်းကုန်၍ အရိုက်ခံရတာကိုလည်း သတိရမိသေးသည်။ အဖီးတို့က မိုးဟိန်းနှင့် စောထူးတို့အား ကရင်ဘာသာနှင့် ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ဆဲရေးကြတာကို တွေးမိတိုင်း ရယ်မိသည်။

မြေလမ်းဖြစ်သောကြောင့် မိုးရာသီအတွင်း အသွားအလာ တော့ခက်သည်။ စောင်းတန်းအုတ်လှေကားများ လုံးဝမရှိ။ ဘုရားကုန်းတော် အတက် မြေလှေကားထစ်များ ပြုထားသည်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ တက်ကြရသည်။

မြေကတော့ ရွှံ့မြေမဟုတ်သဖြင့် တော်ပါသေးသည်။ သဲလမ်းများဖြစ်သဖြင့် နင်းလို့လျှောက်လို့ ကောင်းသည်။ သဲပေါ်မှဖြတ်စီးဆင်းသွားသော ရေတိမ်ချောင်းရေတို့သည် မှန်သားပကတိကြည်လင်နေကြသည်။

ရှေးတုန်းက ဒီနေရာဟာ ပင်လယ်ဝဖြစ်ခဲ့တယ်တဲ့၊ ဇင်္ဂီလမြို့ဟောင်းဆိုပဲ”

အဖိုးက ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး မိန့်စကားနှင့် နွေးနွေးတို့အား ဖောက်သည် ချနေသည်။

“ဒါကြောင့်မို့ ဒီနေရာတစ်ခုလုံး သဲချည်းပဲနော်”

နွေးနွေးက သဲတွေပေါ် သူ့ခြေထောက်လေးများနှင့် ရုပ်တိုက်နင်းပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဒေးစွန်ပါဆိုတာ မွန်ဘာသာနဲ့ စံကားဝါတောင်တဲ့”

အံ့မောင်က ရှင်းလင်းချက်ထုတ်ပြန်သည်။

“ဒီမှာကတော့ စံကားဝါပင်နဲ့ ဆီးဖြူပင်တွေ အပေါက်များတာပဲ၊ မဟာဗောဓိအောင်တော်မူဘုရား ကျောက်သွားပြီ၊ လျှိုနားတစ်ဝိုက်မှာ စံကားဝါပင်တွေပေါမှပေါ”

ဒေါ်ငြိမ်းက ပြောလိုက်သည်။

လမ်းတွင် ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦး လက်အုပ်ချီလျက် ဂေါတမမြတ်စွာတင်ပျဉ်ထိုင် ကိုယ်တော်ကို ဖူးမြော်ကန်တော့ခဲ့ကြသေးသည်။ အံ့ဆိုင်း၍ ရိပ်ကောင်းချောင်နှင့် လျှိုမြောင်စခန်းတို့တွင် ဇရုပ်များကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ချောက်တစ်ခုပေါ်တွင်ကား သစ်သားတံတားတစ်ခု ဖြတ်ဆောက်ထားသည်။ ချောင်းရေတို့သည် လှိုင်းလုံးကြွလျက် အရှိန်အဟုန်ပြင်းထန်စွာ စီးဆင်းနေသည်။

နွေးနွေးသည် တံတားပေါ်သို့ ခပ်မြန်မြန် သူများထက် ဦးအောင် လျှောက်လာကာ တံတားဦးတွင် ရပ်လျက်. . .

“လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင် ကိုယ်ယောင်ပျောက်စေ”

“မောင်ကြီးနှမနွေးနွေးရေ” ဟု စောထူးက နွေးနွေးအနီးရောက်လာကာ နွေးနွေးကို မြင်လျက်နှင့် မမြင်သလိုလုပ်ပြီး တကြော်ကြော်ခေါ်နေသည်။

“ဟဲ့ . . . မလုပ်ကောင်းဘူးလို့ဆို”

အဖိုးက စောထူး၏ ကျောကုန်းကိုထုပြီး ဆိုမြည်နေပြန်သည်။ နွေးနွေးက ရွှင်လန်းစွာ ရယ်နေသည်။ ငုဝါသည် မိုးဟိန်း၏ လက်ကို လှုပ်ကာ . . .

“အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲဟင် ဦးဦး”

“သိုက်သမိုင်းရုပ်ရှင်ကား ရိုက်နေတာ”

“ဘာပြောတာလဲ”

သည်တော့ မိုးဟိန်းက ရယ်လျက် စီးကရက်တိုကို ချောင်းထဲပစ်ချပြီး . . .

“ငုဝါရဲ့ အမိုးကကြည်ကြည်ဌေးလေ”

“ဟင် . . . ဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နွေးနွေးက ဥစ္စာစောင့်၊ အလွမ်းမင်းသမီးလေးလေ”

“ဦးဦးကလဲ . . . ဟုတ်ဘဲနဲ့၊ အမိုးက ဥစ္စာစောင့်မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘာရှိတာလဲ”

ငုဝါက ရယ်လျက် . . .

“ဦးဦးကလဲ နေပါဦး သမီးပြောမယ်၊ အမိုးက လှတယ်၊ ဥစ္စာစောင့်ကလဲ လှတယ်တဲ့၊ ဆံပင်က အဲလောက်ကြီး ရှည်တယ်တဲ့၊ အဖိုးပြောတော့ . . . သူလာရင် သိပ်မွှေးတာပဲတဲ့၊ ပန်းနဲ့ သနပ်ခါးနဲ့ တွေနဲ့တဲ့”

မိုးဟိန်းကလည်း ရယ်မိသည်။

“ငုဝါတွေ့ဖူးလို့လား”

“ဘယ်တွေ့ဖူးရမှာလဲ၊ မတွေ့ဖူးတာဘဲ ကောင်းပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူတို့သိုက်နန်းကို ခေါ်သွားမှာပေါ့”

“ခေါ်ရင် လိုက်သွားပေါ့၊ ရောက်ဖူးတာပေါ့”

မိုးဟိန်း. . . ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

အဖိုးက လှမ်းမာန်ပြန်သည်။

စောထူးသည် ရေထဲ ခဲတစ်လုံးပစ်ချကာ “လိုက်သွား. . . လိုက်သွား၊ အဲဒီမှာ ပေါ်ဆန်မွှေးထမင်းက သိပ်မွှေးတာပဲ၊ ပေါင်မုန့်ကလဲ နူးနူးညံ့ညံ့ ပျော့ပျော့အိအိလေး၊ စပျစ်သီးတွေလဲ သိပ်ချိုတယ်၊ အိုက်စကရင်ကလဲ မလိုင်ပူတင်းအပြည့်၊ ခန်းဆီးတွေက ဖော့ရွန်တွေ၊ ဂျော့ဂျက်တွေ၊ ကစားစရာတွေလဲ အများကြီးပဲ၊ ပြီးတော့ လမ်းလျှောက်တဲ့အရုပ်၊ ဒက်ဒီ မာမီခေါ်တဲ့အရုပ်. . . ”

“ဟုတ်ဘဲနဲ့”

ဥဝါသည် အသံလေးများ ချစ်စဖွယ်ထွက်၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေသည်။

“သိုက်နန်းရှင်တို့စံရာ. . . ဒေးစွန်းပါ”

အံ့မောင်က စိတ်ကူးနည်းနည်း ယဉ်လိုက်သည်။ လှပသော ဥစ္စာစောင့်မလေးက အံ့မောင်ကို သဘောကျကာ လိပ်ပြာနုတ်ပစ်လိုက်ပြီး သူ့သိုက်နန်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ သိုက်နန်းထဲတွင် စောင်းသံနှင့်အတူ ဥစ္စာစောင့်မလေးနှင့်တွဲလျက် ဒန်းစီးကြသည်။ သည်မှာက စပါးကို ရေဖျက်မှာလည်း မပူရ၊ ကြွက်တို့ စာကလေးတို့ ဖျက်မှာလည်း မပူရ။ ဆိုင်ကြွေး အထည်ကြွေးလည်းမပူရ။

မိုးဟိန်း၏ စိတ်ကူးထဲတွင်တော့ နွေးနွေးပါ အတူပါသွားမည်ကို ငြင်းစရာမလိုပေ။ ဥဝါကိုလည်း ချန်မထားခဲ့ရက်။

ရန်ကုန်တွင် ကျင်လည်နေဆဲဖြစ်သော မြင်နေ၊ တွေ့နေ၊ ကြား

နေကျဖြစ်သည့် ဥဒဟိုပြေးလွှားကာ အလုပ်ခွင်သို့ ဝင်ကြသော လူအုပ်ကြီးများ၊ လူနာတို့နှင့် ပြည့်လျှံနေသော ဆေးရုံခုတင်များ၊ သွေးလွန်တုပ်ကွေးနှင့် အန်ကြသော ကလေးတို့၏ ကော်ဖီရောင် အန်ဖတ်များ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ စတီရီယိုအဆိုတော်များ ဖြစ်သော သန်းနိုင်၊ စိုးပိုင်၊ သိန်းတန်၊ ပုလဲနှင့် ကေဂျာနူး၏အရှိုက်အဟဲတေးသံများ၊ ဟီးနိုးကားဟွန်းသံများ၊ စီးကရက်ပြာ၊ မြေပဲခွံများ၊ ဖရဲသီးစေ့ခွံများ၊ ပြည့်နှက်နေသော ဆိုင်ကြမ်းပြင်များ၊ လူတို့၏ ချွေးနံ့ ဖုံးလွှမ်းနေသော ဘတ်စ်ကား ခြေနင်းခုံနေရာနှင့် ပလက်ဖောင်းများ၊ ခေါင်းလောင်ဘောင်းဘီဝတ် ညောင်နာနာ ကောင်လေးများ စသည်တို့နှင့် ကင်းဝေးမှာ သေချာသည်။

“ဂျပန်နဲ့ တရုတ် ရုပ်ရှင်ကားတွေနဲ့ စတီယိုတေးတွေကို ထားပစ်ခဲ့ရမှာတော့ နှမြောပါတယ်၊ ကျောက်သေတ္တာအဖုံးကို ဖွင့်လို့ရရင့် သိုက်နန်းထဲ ဝင်သွားချင်ပါရဲ့၊ ဥစ္စာစောင့်မလေးတွေဟာ မာမာအေးလို ချစ်တေးသံနဲ့ နွဲ့တတ်မယ်လား၊ ကေဂျာနူးလို ပုလဲလို အသံမျိုးစုံနဲ့ သက်မလေးတချချနဲ့ လှိုက်လှဲရှိုက်ဆွဲတတ်မယ်လား။ ။ ။”

စောထူး အတွေးကလည်း ရယ်စရာလည်းကောင်း၊ အားကျစရာလည်း ကောင်းလှသည်။ လောလောဆယ်အားဖြင့်တော့ ရွှေမန်ကျည်းတောင့် ပေးမည့် ဥစ္စာစောင့်မလေး တစ်ယောက်ယောက်နှင့် အမြန်ဆုံး တွေ့လိုလှသည်။

○

အခန်း (၂၉)

ဒေးစွန်းပါနှင့် ပတ်သက်၍ အဖိုးတို့ပုံပြင်လေးတွေ ထားခဲ့သည်။ ဘုရားသိုက်သမိုင်းအနေနှင့်လည်း အဖိုးတို့ ယုံကြည်ကြသည်။ သည်ဘုရားစေတီကို တောင်ငူမင်းများ လက်ထက်က တည်ခဲ့ကြသည်ဟု အဖိုးတို့ ဆွေမျိုး ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးက ဘယ်အမှတ်အသားနှင့် မိန့်သည်မသိ မိန့်လေသည်။

အထက် ဝိဇ္ဇာပုဂ္ဂိုလ်များ အစောင်အမနှင့် တည်သော ဘုရားကို ရုက္ခစိုးများ၊ ဥစ္စာစောင့်များလည်း ဝိုင်းကူကြသည်ဟု အဖိုးတို့ ယုံကြည်စွဲမြဲကြသည်။ ဤမျှခေါင်သော နေရာတွင် လူချည်းသက်သက် မတည်နိုင်ဘူးဟု ယူဆမိကြသည်။ ဤနေရာဌာနကား မြေအောက်သိုက်နန်းတွေ ရှိသည်ဆိုကာ သူပုန်သူကန်၊ ခိုးသားဓားပြများ ကိန်းအောင်း ပုန်းခိုလို့မရဟု ယုံကြည်ကြပြန်သည်။

ရှေးတုန်းက ဆရာသိုင်း၊ ဆရာကြိုင်းဆိုသော သိုက်ဆရာ ညီနောင်သည် ကင်ပလင်နက်ကို သွေးသောက်ထားသဖြင့် အာဟာရသိဒ္ဓိပြီးကာ လောကီပညာအတတ်လည်း ဆန်းလျက် တစ်ဖက်

ကမ်းခတ် တော်ကြသည်ဆိုပဲ။ ထို့နောက် သူတို့သည် သိုက်တွေ ပေါ်အောင် စွမ်းနိုင်သည်တဲ့။

တောင်ပိုင်တွေကို သူတို့ အလိုရှိသည့်အခါ ယမထာကြိမ်လုံး နှင့် မြေပြင်ရိုက်ခေါ်သည်။ အကြောင်းမသင့်၍ ခေါ်တာချက်ချင်း မလာတဲ့ အချိန်၌ တောင်ပိုင်များကို လျော်နီကြိုးနှင့် လက်ပြန်ကြိုး ချည်နှောင်ထားသည်တဲ့။

သည်လို အနိုင်ကျင့်တာမျိုးကို တောင်ပိုင်တွေကလည်း အင် မတန် စိတ်ဆိုးကြသည်။ ဤတွင် ညီအစ်ကိုချင်း မသင့်မြတ်အောင် ချောက်တွန်းကြသည်။ အစ်ကိုဆရာသိုင်းသည် နေဝင်ဖျိုးဖျချိန် ၌ ချောင်းထဲ ရေဆင်းချိုးရာ ညီဖြစ်သူက 'ဝက်'အဖြစ် အမြင်မှား ပြီး ဓားနှင့် ထိုးလိုက်လေသည်။ ယနေ့ထက်တိုင် ဓားထိုးတောင် အမည်နှင့် တောင်တစ်လုံးရှိသည်။ အစ်ကိုသည် ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းပြီး သိုက်စောင့်ဖြစ်သွားသည်။ ညီဖြစ်သူသည် စိတ်မကျေ ပွဲသိုက်ကို ဆက်ဖော်သည်။ ဖော်လို့မရသဖြင့် အစ်ကိုသည် ကိုယ် ထင်ပြပြီး 'အင်းတစ်ကွက်' လိုကြောင်း ပညာပြရာ ညီက စိတ်ဆိုး လျက် နွားလွှတ်လိုက်ရာ 'နွားဝှေ့တောင်' လည်း တွင်လာရသည်။

ဇာတ်ကတော့ အဆုံးမသတ်ဘဲ ဒီတင် တစ်ဝက်ရပ်သည်။ မိုး ဟိန်းတို့ငယ်ငယ်က 'ဒွေးစွန်ပါ သိုက်သမိုင်း' ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်များ ဘယ်လို ရိုက်ကူးပြသည်မသိ၊ ဘယ်လို ယုံရမည်မသိ။ သိပ္ပံသမား နှင့် ရုပ်ဝါဒသမားတို့ကတော့ လုံးဝယုံကြည်မည် မထင်ပေ။ အနောက်နိုင်ငံတွင် တစ္ဆေဆိုတာကို ဓာတ်ပုံရိုက်လို့ ရသလို သိုက် နန်းကို ဓာတ်ပုံရိုက်လို့ မရဘူးလား။ စောထူးက ကတ်ကတ်သတ် သတ် မေးသည်။ လောကီပညာလိုက်စားသော ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး

ကတော့ တစ်နေ့နေ့တော့ ရိုက်ဖို့ ကြိုးစားဦးမည်ဟု ရယ်ရယ်မော မော အဖြေပေးသည်။

ထိုဦးပဉ္စင်းက စေတနာထက်သန်လှစွာ စောထူးတို့ အုပ်စုအား ငွေလက်ဖွဲ့လေးများ ပေးလိုက်လေသည်။

“ဒါဆောင်ထားရင် တပည့်တော်တို့ ချမ်းသာမလား” ဟု စော ထူးက သူစိတ်သန်ရာကို မေးလိုက်သည်။ ဦးပဉ္စင်းက ရယ် မောလျက်။ ။ ။

“ဒါက အန္တရာယ်ဘေးရန်ကင်းအောင် ပေးတာပါ။ ချမ်းသာ မချမ်းသာတာကတော့ အတိတ်ကံလဲ ပါသေးတယ်”

“တပည့်တော် တစ်ခုလျှောက်တင်ပါရစေ”

မိုးဟိန်းက ရှေ့သို့ နည်းနည်းတိုးပြီး။ ။ ။

“တပည့်တော်တို့ ဉာဏ်အားလုံ့လအားနဲ့ အဲဒီအတိတ်ကံကို ချေဖျက်လို့ မရဘူးလား”

ဦးပဉ္စင်းသည် မိုးဟိန်းအား အထူးတဆန်း ငေးကြည့်နေပြီးမှ

“ဘုရားကတော့ ကံဉာဏ်ဝီရိယအကြောင်းသုံးပါးကို ဟော ခဲ့တာပဲ ဒကာလေးရ၊ လောကကြီးမှာ ကံချည်းလဲ အားကိုးလို့မရ ဘူး၊ ဝီရိယနဲ့ ဉာဏ်က ကူပါမှ အကျိုးပေးမြန်တာဗျ၊ တစ်ခါကံ မလိုက်ရင်လဲ ကံမရှိဉာဏ်ရှိတိုင်းမွဲ ဆိုတဲ့စကားလဲ ရှိတာပဲဗျ”

“အဲဒီ နောက်စကားအဆုံး တပည့်တော် ဘဝင်မကျဆုံးဘဲ ဘုရာ့၊ ကံမရှိ ဉာဏ်ရှိတိုင်းမွဲဆိုတာ တော်တော် စိတ်ဓာတ်ကျဖို့ ကောင်းတယ်”

ဒါကတော့ဗျာ၊ ကံအင်မတန်မှနည်းတဲ့လူတွေကို ဆိုတာနေ မှာပါဗျာ၊ ဓမ္မပဒတရားတော်လာရှိသားပဲ၊ အကြင်သူသည် မိမိပြု ခဲ့ဖူးသော မကောင်းမှုကံကို ကောင်းမှုကံဖြင့် တားဆီးပိတ်ဆို့၏၊

ထိုသူသည် တိမ်တိုက်မှ လွတ်သော လက္ခဏာကို ထွန်းလင်းစေခဲ့၏တဲ့၊ ကံဆိုတာ ပြုပြင်လို့ရတယ်လို့ ဆိုလိုတာပဲဗျ၊ကျုပ်ကတော့ လောလောဆယ် လောကီပညာကို အပူတပြင်း လိုက်စားနေတော့ကာ ဉာဏ်နဲ့ ဝိရိယကို အင်မတန်အားကိုးတာဗျ”

ထို့နောက် ဦးပဉ္စင်းက သူ့တရားကို ဆက်ပြန်သည်။

“ကံဆိုလို့ ကျုပ်တို့ဝိပဿနာတရားတော်ရဲ့ ဆရာသခင်မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး ဟောကြားတဲ့တရား သွားသတိရတယ်၊ ကံပေါ်မှာ ကံသာလျှင် ငဲ့ဉစ္စာဆိုတော့ ကမ္မဝါဒီ ဒိဋ္ဌိသွားစွဲတယ်တဲ့၊ ကံကို အတ္တလုပ်တဲ့အတွက် ကမ္မဝါဒီဖြစ်တယ်တဲ့၊ ဒီလိုဖြစ်နေတော့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ပါ့မလား၊ တစ်ခုသောဒိဋ္ဌိရှိရင် မရောက်ဘူးလို့ ပါဠိတော်တွေမှာ ဆိုထားတယ်တဲ့၊ နိဗ္ဗာန်ကို ကံဖြတ်မှ ရမယ်၊ အဘိဏှသုတ်နဲ့ ညှိလိုက်မယ်ဆိုရင် ကံဖြတ်ရှိတယ်၊ ကံကို အားကိုးရမှာလား၊ ဖြစ်ပျက် ရှုရမှာလား၊ ဖြစ်ပျက်ကို ရှုရမယ်။ ဒီလို ရှုလိုက်တဲ့အခါကျတော့ သမ္မာဒိဋ္ဌိ သူရလာမယ်၊ ဒီတော့ ကံဆိုတာ အတ္တမဟုတ်ဘူး၊ အနတ္တ”

ဦးပဉ္စင်းဟောကြားလိုက်သော တရားတော်ကို နားမလည်လှသော်လည်း စိတ်နည်းနည်းအေးသည်။ ဦးပဉ္စင်း၏ ကြည်လင်ဝါဝင်းသော အသားအရေကို ငေးကြည့်ပြီး စိတ်လည်း ချမ်းမြေ့ရွှင်လန်းသည်။ သို့သော် မိုးဟိန်းသည် ‘နိဗ္ဗာန်သာ ကံဖြတ်လို့ ရသလား၊ လောကီလူ့ဘုံမှာရော ကံဖြတ်လို့ မရဘူးလား’ ဟု မေးချင်ပြီး အားနာကာ မမေးဖြစ်ပေ။

ထို့နောက် မိုးဟိန်းသည် သူမှတ်သားဖူးသော စကားလုံးများထဲမှ နယူးယောက်သူဌေးတွေရှေ့မှောက်တွင် ဟောကြားခဲ့သော ‘ဂျက်’၏ မိန့်ခွန်းများကို သတိရမိသေးသည်။

ခင်ဗျားတို့ကို ကမ္ဘာကြီးက ယုံစားခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကလဲ ကမ္ဘာကြီးကိုရှုပ်ယှက်ခတ်အောင် လုပ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ ဘာအရည်အချင်းမှ မရှိတော့ဘူး၊ လူတွေအသက်မသေအောင် ဘာမဟုတ်တဲ့ အစားလေးတစ်လုတ်မှ ရအောင် လုပ်မပေးနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ ကမ္ဘာကြီးကို မတရားအုပ်စိုးတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဒီကမ္ဘာကြီးကို ခင်ဗျားတို့ လက်ထဲက ပြန်ပြီးယူရတော့မယ်။

မြစွန်ပါဘုရားရောက်သည်အထိ မိုးဟိန်းသည် အတွေးနှင့်ငြိမ်သက်လာသည်။ ဝဝါပြောလာသော စကားများကိုပင် ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်။

ကျောက်ပြားအဝါရောင်များနှင့် တည်ထားသော ဘုရားစေတီကို အဝေးမှ လှမ်းမျှော်ဖူးလျှင် ရွှေချထားသော စေတီတစ်ဆူဟုပင် ထင်ရသည်။ လက်ရာသေသပ် သပ်ရပ်သလောက် ကြည်ညိုဖွယ် သပ္ပာယ်လှသည်။

ဘုရားဖူးအားလုံး ပြုံင်တူလိုပင် ဦးချမိကြသည်။ စောထူးက

"မြစွန်ပါစေတီရှင်ဘုရား၊ ရွှေမန်ကျည်းတောင့်များပေးမယ့် ဥစ္စာစောင့်နဲ့ အမြန်ဆုံးတွေ့ရပါစေဘုရား"

ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်ကာ ဆုတောင်းနေသည်။

"ဟွဲ့. . . ဟိုကောင်လေး ရူးတူးပေါတောနဲ့ လမ်းပျောက်ကုန်မယ်။ နင်လဲ ဒုက္ခတွေ့မယ် ဘာမှတ်သလဲ တောပြောတောင်ပြောနဲ့"

အဖိုးက လှမ်းကြိမ်းသည်။ စောထူးကတော့ စိတ်ကူးအလှန့်ပြုံးကာ. . .

ခင်နဲ့သာ အတူတွဲကာ၊ မြစေတီရှင်ပင်ဦးမှာ ဆုထူး

ဖြာ။ ပတ္တမြားရောင်ဝါ ကံ့ကော်ဦးမှာလ (ဆုထူးကို ပန်ရွယ်ကာ)ပ နန်းနီဗွ္ဓာခေမာလမ်းကို တက်လှမ်းမကြာ။ ။ ။

နွယ်နီပန်းတွေနဲ့ နတ်နန်းသက်လျာ၊ ထားဆိုတဲ့ နှစ်ကိုယ်သစ္စာ ကြာနီပန်းတွေနဲ့ မြတ်ဘုရားရှေ့မှာ၊ မြဲစေဖို့ ပန်ကြားလှည့်ပါ။

သီချင်းသီလိုက်သည်။ အံ့မောင်က နော်နေ၌ပုလွေကို လှမ်းယူကာ သီချင်းအလိုက်ကို ကြူလိုက်လေသည်။ နွေးနွေးသည် ဘုရားဦးချပြီး ကပျာကယာ ဥဝါအနီးကို လျှောက်လာကာ ဥဝါအားလှမ်းဖက်ပြီး မြစွန်ပါစေတီကုန်းတော်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

မြစွန်ပါ စေတီကုန်းတော်မှအဆင်း ဝါးရုံပင်အကိုင်းအခက်များယှက်မိုးနေသော လျှိုတစ်ခုသို့ရောက်လာကြသည်။

"ဒီလိုနေရာမျိုးတွေမှာ ကျားတွေဘာတွေ တွေ့တတ်တယ် ငါပြောတော့လဲ နင်ယုံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကို ယမထာကြိမ်နဲ့ လျှောနီကြိုးလုံးဝယူလာလို့မရဘူး၊ ကျားတစ်သံ ချက်ချင်းကြားရပြီး ကျားအကိုက်ခံရတာပဲ"

"စမ်းကြည့်ချင်တယ်"

စောထူးကပြောသည်။ ဒေါ်ငြိမ်းက။ ။ ။

"စမ်းကြည့်ပါလား၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း လာကြည့်လေ"

"ဟာ။ ။ ။ အဖော်လေးဘာလေးပါဦးမှပေါ့ အဒေါ်ရဲ့၊ အံ့မောင်တို့၊ မိုးဟိန်းတို့ပါမှ ကျွန်တော်က ရွှေမန်ကျည်းတောင့်ပေးမယ့် ဥစ္စာစောင့်နဲ့တွေ့ရင်သာ သူတို့ကိုမခေါ်ချင်တာ၊ ဒုက္ခရောက်ဖို့ ကျတော့ အဖော်နဲ့မှ"

"အင်း။ ။ ။ တယ်တရား"

ဒေါ်ငြိမ်းသည် ပြောရင်းဆိုရင်း ရှေ့ဆုံးမှဆင်းလာပြီး လက်

အုပ်ချီလျက်“အရှင်ကြီး အရှင်ကောင်းများ။ ။ ။ အမိုက်အမဲများကို ဗွေမယူပါနဲ့၊ သည်းခံတော်မူပါ” ဟု တောင်းပန်လိုက်လေသည်။ မိုးဟိန်းက ရယ်မောလျက်။ ။ ။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အဒေါ်ရဲ့၊ ဒီအရှင်တွေဟာ သူတို့ပိုင်နယ်မှာ သူတို့စိတ်ကို ထိခိုက်မယ့်အလုပ်ကို လုပ်မှ ဒဏ်တပ်တာပါ၊ သူတို့က တရားမျှတပါတယ်၊ ဆိုးတာက လူနဲ့လူချင်းပဲ၊ ဘာမှမလုပ်ရဘဲနဲ့ အချင်းချင်း ဗိုလ်ကျလိုကျ၊ နှိပ်စက်လိုနှိပ်စက်နဲ့ လုပ်တတ်တယ်၊ အားကြီးတဲ့လူက အားနည်းတဲ့လူကို အနိုင်ကျင့်တယ်၊ ဂုဏ်ရှိတဲ့လူက ဂုဏ်မဲ့တဲ့လူကို နှိမ်တယ်”

စကားတွေအများကြီး ဆက်ပြောချင်ပြီး ပြောစရာစကားစရှာမတွေ့သဖြင့် သည်တင်ပဲ ရပ်လိုက်ရလေသည်။

“အေးဟယ် မိုးဟိန်းပြောတာ မှန်လိုက်တာဟဲ့၊ မိုးဟိန်းစကားပြောပုံ လေယူလေသိမ်းက နွေးနွေးတို့အဖူးနဲ့ တကယ်တူတယ်၊ ချက်နဲ့လက်နဲ့ စကားပြောတတ်တဲ့ အဖူးတစ်ယောက် သူငယ်ပြန်သွားတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဒေါ်ငြိမ်းက မှတ်ချက်ချနေတော့ အဖိုး၏မျက်နှာတွင် ညိုရိပ်သန်းနေသည်။

များမကြာမီပင် မဟာဗောဓိအောင်တော်မူဘုရားကို ကျော်လွန်လာခဲ့သည်။ လျှိုတစ်ခုကို ထပ်တွေ့ပြန်သည်။ လျှိုထဲဝင်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် အအေးဓာတ်နှင့် စိမ့်နေသည်။ မိုးဟိန်းသည် ဥဝါ၏လက်ကလေးများကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ အေးစက်နေတာတွေ့ရပြီး လက်တွေကို ဆုပ်နယ်ပေးရင်း။ ။ ။

“ဥဝါ စောစောက ရေဆော့သေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ချောင်းရေတွေ သွားကိုင်လို့”

“အေးတာပေါ့၊ မိုးတွေတောင် အုံ့လာပြီ၊ မိုးရွာရင် အအေးပတ်မှာ စိုးရတယ်”

“ဦးဦးကလဲ သမီးက လယ်ထဲမှာ တစ်နေ့လုံးနေနေတာ”

“ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ငုဝါ တော်တာ ဦးဦးသိတာပဲ”

“ဟင်. . . ဦးဦးကလဲ”

လျှိုမှကုန်းအတက်တစ်ခုရှိပြီး ကုန်းမှအဆင်းတွင် သဲချောင်းတွေ ဖြတ်ဆင်းတာ မကြာခဏတွေ့ရလေသည်။ သည်နေရာ တစ်ဝိုက်တွင် ဆီးဖြူပင်များနှင့် စံကားဝါပင်များ ပေါက်ရောက်နေကြသည်။ ပင်ယံထက်မှ ငှက်ငယ်တို့၏ မြည်ကြွေးသံသည် တောရပ်ဝန်းကျင်၏ ဂီတသံကို ဖွဲ့နွဲ့ဖန်ဆင်းနေသည်။

ငုဝါနှင့်နွေးနွေးတို့သည် သဲချောင်းထဲဆင်းကာ ရေတိမ်ချောင်းရေကို ခြေနှင့်ခတ်လျက် လွတ်လပ်ပျော်မြူးစွာ ဆော့ကစားကြပြန်သည်။

“ငုဝါနဲ့ နွေးနွေးကို ဓာတ်ပုံရိုက်ထားရင် သိပ်ကောင်းမယ်”

အဖိုးကပြောပြီး ငုဝါတို့ကိုငေးလျက် “ဒီကလေးကံကောင်းပါစေ၊ နတ်ပေးတဲ့ကလေးလို့ပဲ မှတ်ရမှာပဲ၊ ငုဝါက သူ့အဖေရောလို့မေးရင် နွေးနွေးက ခေါင်းမာမာနဲ့ပဲ အမှန်ဖြေတယ်၊ အဖေတော့ရန်ကုန်မှာ ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဖေလို့အခေါ်မခံရဲလို့ ရှောင်နေတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ငုဝါမှာ အဖေမရှိဘူး မှတ်ရမယ်လို့ သူက ကလေးကိုပြောတယ်၊ ပြီးတော့ သူများတွေ ပြောနေကျလို့ မသေဘဲနဲ့ သေပြီလို့လဲ မပြောနိုင်ဘူးတဲ့၊ ကလေးအဖေက နောင်တရလို့ ပေါင်းကြမယ်ဆိုရင်လဲ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မပေါင်းနိုင်ဘူးတဲ့၊ ငုဝါဘဝမှာ ‘အမိုး’ ဆိုတာပဲရှိစေရမတဲ့ ငါ သိပ်ဝမ်းနည်းတာပဲ”

မျက်ရည်လည်နေသဖြင့် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲလိုက်လေ

သည်။ မိုးဟိန်းသည် ဆီးဖြူပင်မှ ဆီးဖြူသီးကို အမှုမဲ့လှမ်းဆွတ်လိုက်ပြီး လက်ပွတ်ကာ. . .

“စိတ်မကောင်းစရာမရှိပါဘူး အဖိုးရယ်၊ နွေးနွေးရော ဉဝါရော ချစ်စရာကောင်းအောင် လိမ္မာကြသားပဲဟာ၊ သူတို့နှစ်ယောက် စလုံး ကံကောင်းကြမှာပါ”

“ငါတော့ စိတ်ပူတယ်တဲ့၊ သူ့အဖူးကလဲ စိတ်ကမမှန်၊ ငါကလဲ နေမကောင်း၊ ငါမျက်စိကွယ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ တစ်လောက မငြိမ်းက အံ့မောင်နဲ့စပ်ကြတုန်းကလဲ နွေးနွေးက လက်မခံဘူး”

မိုးဟိန်း၏ရင်ထဲ၌ ဒိတ်ခနဲခုန်ပြီး စိတ်မှာ သိသာစွာလှုပ်ရှားသွားလေသည်။

“အံ့မောင်က သဘောကျတယ်တဲ့လား”

“တို့ ကရင်တွေကတော့ အပျိုတွေ အအိုတွေ မရွေးပါဘူး၊ အချင်းချင်း စောင့်ရှောက်ကြတာပဲ၊ အံ့မောင်နဲ့ နွေးနွေးတို့က မောင်နှမလို နေနေကြတော့ တစ်ယောက် တစ်ယောက် ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် လူကြီးတွေက အဆင်မပြေလို့ စဉ်းစားကြတာပေါ့”

“နွေးနွေးက ဘာလို့ လက်မခံတာလဲ”

“ဉဝါဘဝမှာ ပထွေးဆိုတာ မရှိစေချင်ဘူးတဲ့”

“အံ့မောင်ပဲ အဖိုးရယ်”

“ပြောလို့မရပါဘူး မိုးဟိန်းရယ်၊ အံ့မောင်ကလဲ ပြောတယ်၊ မိန်းမဆိုတာ အမေရယ် အစ်မရယ် နှမရယ်ပဲ ရှိဖို့ကောင်းတာတဲ့၊ ကျန်တဲ့ မိန်းမတွေကတော့ ဘယ်လိုမှ ပတ်သက်ဖို့မကောင်းဘူးတဲ့၊ နွေးနွေးကတော့ သူ့နှမလေးပဲလို့ ပြောပြန်တယ်”

မိုးဟိန်းရင်ထဲ၌ မရှင်း။

မတင်မကျပြဿနာတွေနှင့် စိတ်ရှုပ်နေမိသည်။ အဖိုးကိုပြောချင်သောစကားများကား နှုတ်ဖျားမှမထွက်၊ ပြောဖို့ အခွိုန်မကျသေးဘူးဟုလည်း ထင်သည်။ ဘဝအတွက် သက်လုံကလည်း မကောင်းသေး။ အာမခံချက် မရှိသေးတဲ့အခွိုန်တွင် ဘယ်လို စကားစ၍ ဘယ်သို့ပြောရမည်လဲ။ နွေးနွေးအား ချစ်လှပါသည်ဆိုသည့် စကားမျိုးထက် တစ်ဆင့်တက်ပြောစရာစကားမရှိ။

တစ်လတစ်လ ဝင်ငွေ ထွက်ငွေစာရင်းဇယားတွက်တာနှင့် အခွိုန်ကုန်သည်။ ဝင်ငွေက မတိုးလာသော်လည်း ထွက်ငွေ(ဝါ) သုံးငွေက ထိုးတက်သွားသည်။ အဝင်နှင့်အထွက်မမျှ၊ ၁၅ဝိလောက်သာဝင်ပြီး ၂ဝဝိလောက် ပြန်သုံးမိသည်ကို ဘယ်လိုသို့မှမတတ်နိုင်။ ဒီလ ထမင်းဆိုင်အကြွေးလည်း ကျန်သေးသည်။ ပင်မင်းပေးထားသော အင်္ကျီကိုပင် မရွေးနိုင်ဘဲ ထားထားရသည်။

တလောက ပန်းချီကားမှရသောငွေများကို ရွက်ထည်ဖျင်နှင့် ဆီဆေးများကို အပြင်မှဈေးကြီးပေး၍ ဝယ်လိုက်ရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ခွိတ်ထားသော မိုးဟိန်း၏ ပန်းချီကားချပ်ကို လူတွေအုံကြည့်နေလျှင် စိတ်ကျေနပ်ကာ လူ့ဘဝတွင် လူဖြစ်ရတဲ့ဘဝကို တစ်ဒဂ်ါပဟန်မျှ ကြည်နူးရသည်။

လက်ထဲတွင် ငွေစ တစ်စမှမရှိလည်း စိတ်ညစ်ညူးခြင်း မရှိတော့။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြွေးကို ပန်းချီကားကို ဈေးပေါပေါနှင့် ချရောင်းလိုက်ရသည့်အတွက်လည်း စိတ်မဆင်းရဲတော့။

စိတ်ပြေလက်ပြေ စာအုပ်အဖော်ပြုရင်း အကြွယ်ဝဆုံး တိုင်းပြည်မှ နယူရော့မြို့တော်တွင် ကလေးပေါင်း ၅ဝ,ဝဝဝ သည်

နံနက်စာမစားရဘဲ ကျောင်းတက်ရသောအကြောင်းကို သိရပြန်တော့ စိတ်သက်သာရာရသည်။

သည်လောက၌ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်သည်ကို ဆန်ဖရန် စစ္စကိုမြို့ အမှတ် ၃၂၊ စတုတ္ထလမ်းမမှာရှိတဲ့ ဆိုတိုရိပ်သာမှာ ဒဗလျူဂျီရော်ဘင်၏ အလောင်းကို ဓာတ်ငွေ့ဖွင့်ထားလျက်တွေ့ရပြီး သူနှင့်အတူထားခဲ့သော နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို ဖတ်ခြင်းအားဖြင့် စိတ်အတန်အသင့်ဖြေသာသည်။

မတ်လ ၃ ရက်။ ။ ဘယ်နေရာမှ ဘာအလုပ်မှ ရဖို့မရှိပါဘူး၊ ကျုပ် ဘာလုပ်ရမလဲ။

မတ်လ ၇ ရက်။ ။ ဘာအလုပ်မှ ရှာမတွေ့နိုင်ပါ။

မတ်လ ၈ ရက်။ ။ တစ်နေ့ ငါးဆင့်နဲ့ မုန့်စိမ်းကြော်ပဲ စားနေရတယ်။

မတ်လ ၉ရက်။ ။ ကျန်တဲ့ ၂၅ ဆင့်လည်း အခန်းငှားခပေးရလို့ ကုန်ပြီ။

မတ်လ ၁၀ရက်။ ။ ဘုရားသခင် စောင်မတော်မူပါ၊ ငါးဆင့်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ အလုပ်ရှာလို့လဲ မရဘူး၊ နောက်ထပ်ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ငတ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် နောက်ဆုံး ငါးဆင့်ကိုဒီနေ့ည သုံးလိုက်ရပြီ၊ ကျုပ် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ခိုးရမလား၊ တောင်းရမလား။ ဒါမှမဟုတ် သေပစ်ရမလား၊ ကျုပ်ဟာ အသက် ၅၀ ရှိပေမယ့် ဘယ်တုန်းကမှ မခိုးခဲ့ဘူး၊ မတောင်းခဲ့ဘူး၊ မငတ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဘဝဟာ အစွန်းဆုံးအခြေ ရောက်နေပြီ၊ သေမင်းထံကိုသာခိုလှုံရဖို့ ရှိတော့တယ်။

မတ်လ ၁၁ရက်။ ။ တစ်နေ့လုံး နေမကောင်းဘူး၊ နေ့လယ်

က စပြီးဖျားတယ်၊ ဒီနေ့ ဘာမှမစားရဘူး၊ မနေ့ နေ့လယ်က စပြီး တော့ပေါ့၊ ကျုပ်ဘဝတော့ နောက်ဆုံးအခြေ ရောက်နေပြီ၊ အား လုံးကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။

○

အခန်း (၃၀)

အရိပ်ကောင်းသော ချောင်ထဲ၌ ဇရပ်တစ်ဆောင် တွေ့ခဲ့သော်လည်း မနားကြတော့။ အားလုံး ဒေးစွန်ပါသို့ ရောက်ရန်သာ စိတ်စောနေကြသည်။ သည်နေရာတွင်လည်း တောင်ကုန်းကို တက်ကြရပြန်သည်။

“ဒီနေရာမှာ မျက်စိခဏခဏ လည်ကြတာပဲ့၊ ဘုရားကို တော်တော်နဲ့ မရောက်နိုင်ဘူး၊ နွေးနွေးငယ်ငယ်က သူ့အပါးနဲ့ ဒီမှာ ပျောက်နေလို့ မနည်းရှာခဲ့ရတာ မှတ်မိသေးလား”

အဖိုးက ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ နွေးနွေးက အဲဒီတုန်းက အပါးပခုံးပေါ်မှာ ငိုမဲ့ငိုမဲ့နဲ့”

နွေးနွေးက ရယ်ရင်းဝင်ပြောသည်။ အံ့မောင်သည် စောထူးကို မြင်လျက်နှင့် ဟိုရှာဒီရှာဟန် လုပ်ပြီး

“ဖိုးစောထူးရော။ . . ဖိုးစောထူးဘယ်မလဲ”ဟု တကြော်ကြော်ခေါ်နေသည်။

“ဟဲ့။ . . မလုပ်ကောင်းဘူးဆို”

အဖိုးက ဟန့်တားသည်။

မိုးဟိန်းသည် အပြုံးနှင့်ငေးနေမိသည်။ သည်နေရာမျိုးမှာ မိုးဟိန်းနှင့် နွေးနွေးတို့နှစ်ယောက် လမ်းပျောက်နေရင် သိပ်ပျော်မှာပဲ။ ပျော်စရာဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။ တစ်တောဝင် တစ်တောထွက်၊ တစ်မှော်ငုပ်လျှိုး၊ တစ်ချုံတိုးလို့ပေါ့။ တစ်မိုးသောက်လျှင် တစ်နေဝင်မှာကိုလည်း မပူပါဘူး။ တစ်ပင်ငယ် မြိုင်ကြီး ဂနိုင်ဆီးတဲ့ တောင်ကြီးမြိုင်ယံမှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လက်တွဲနွဲ့မှိနေရလျှင် တစ်သက်လုံး နေနိုင်မယ် ထင်သည်။

အို. . . ငဝါလေးလည်း မထားရက်ခဲ့ပါဘူး။ ငဝါ သေးသေးလေးကိုလည်း လက်တွဲခေါ်လျက် ဝါးကျည်တောက်ကစားစရာလေး လုပ်ပေးကာ ဝါးသေနတ်လေးတကိုင်ကိုင်နှင့် ပျော်ပါစေပေါ့။ ပျော်စရာဆိုတာ စိတ်ကူးအလှမှာပဲ ရှိလေသလား။ ခံပြင်းစိတ်နှင့် တွေးပြန်သည်။

ကော်လာနှင့် တက်ထရွန် အနီကွက်စိပ် လက်ပြတ်လေးဝတ်လျက် အနက်ခံတွင် အလယ်မှ အနီကန့်လန့်ဖြတ် ကရင်ထဘီလေး တိုတိုဝတ်ထားသော နွေးနွေးသည် နှစ်အတန်ကြာခဲ့သော်လည်း ရုပ်သိပ်မပြောင်း။ တက်ထရွန်အနီကွက် ဂါဝန်တိုတိုလေးနှင့် ငဝါသည်ပင် လူ့လောကထဲသို့ ဝင်ဆံ့လာခဲ့သည်မှာ ခုနစ်နှစ်ကျော် ရှစ်နှစ်ထဲ ရောက်ခဲ့ပြီတကား။ နွေးနွေးဆိုသည့် ရုပ်ဒြပ်ကား အရင်အခြေအနေအတိုင်းပင်။

ဘဝတိုက်ပွဲတွင် သတ္တိရှိသူ ကြံ့ကြံ့ခံသည်။ အသည်းကြောင်သူသည် စိတ်ဓာတ်ကျသည်။ ဘဝကပေးသော ပြဿနာလေးတွေ၊ အဆိုးလေးတွေကို ပုံကြီးချဲ့အားငယ်နေတတ်သည့် ရည်းစားကွဲ

ရုံမျှ၊ ချစ်သူဖောက်ပြန်ရုံမျှနှင့် မျက်ရည်လည်ရွဲမနေတတ် မထိုင်တတ်။ အိမ်မြောင်အမြီးပြတ်သူတွေ ဒီလောကတွင် ဒုနှင့်ဒေး။

နွေးနွေးကိုတော့ သတ္တိရှိသူဟု ယုံစားသည်။ နွေးနွေးငိုတာမြင်ဖူးသလို ရယ်တာလည်း မြင်ဖူးသည်။ ငိုတော့လည်း ငိုတာပေါ့။ စိတ်ညစ်လို့ငိုတာ မဆန်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အရေးကြီးတာက မျက်ရည်တွေ မြန်မြန်သုတ်ပစ်ပြီး ပြုံးနိုင် ရယ်နိုင်အောင် အမြန်ဆုံးကြိုးစားဖို့ပဲ။

ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သဲမှုန့်တွေ မျက်လုံးထဲ ဝင်နေတာကို မျက်ရည်က ဆေးကြောပစ်နိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ ခဏ တစ်ဖြုတ်လောက် ငိုကြပေါ့။ ဒါပေမယ့် ယူကျုံးမရဖြစ်မနေကြပါနဲ့။ ကျွန်တော် လောကကြီးမှာ နေခဲ့တာဟာ ပျော်ရွှင်မှုအတွက်ပါ။ အခုလည်း ပျော်ရွှင်မှုအတွက် အသက်ကိုပေးတော့မယ်။ ကျွန်တော့်ဂူပေါ်မှာ ဝမ်းနည်းမှုနတ်သမီးရဲ့ ရုပ်တုကို တင်ထားကြမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်အပေါ် မတရားရာ ကျနေလိမ့်မယ်။ ။ ။

ယခင် မိုးဟိန်းဖတ်ခဲ့ဖူးသော ဂျူးလီးယက်ဖူးချစ်၏ ကြိုးစင်ပေါ်မှ မှတ်တမ်းများကို အမှတ်ရလျှင်တော့ တော်ရုံပြဿနာကို အသေးအဖွဲမျှသာ ထင်လာသည်။ အသေးအဖွဲအတွက် စိတ်ညစ်မိသည့်အတွက်လည်း ရှက်လာသည်။

နတ်ရေတွင်းနေရာသို့ ရောက်တော့ ရေတစ်ဝကြီး လက်ခုပ်နှင့် ယူသောက်လိုက်သည်။

နောက်နားမှ ကပ်လျက်လိုက်လာသော နွေးနွေး၏ မျက်နှာကို ရေနှင့်လှမ်းပက်လိုက်သည်။

“မိုးဟိန်းရာ သိပ်ဆိုးတာပဲ”

နွေးနွေးက မျက်နှာပေါ်မှရေစက်များ သုတ်ပစ်ပြီး မိုးဟိန်း မျက်နှာကို ရေတွေ့ပြန်ပက်သည်။ မိုးဟိန်း၏ ရင်ဘတ်တွင် ရေရွဲကုန်သည်။ မိုးဟိန်းသည် ရေတွင်းငယ်ထဲမှ ရေတွေကို သူ့မျက်နှာပေါ် သစ်လိုက်ဆဲ နွေးနွေးက ရေထဲ သူ့လက်လေးများနှစ်ပြီး. . .

“ဒီရေက ဘယ်တော့မှ မခန်းဘူး၊ အမြဲတမ်း မိုမောက်နေတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကို နတ်ရေတွင်းလို့ ခေါ်တာ”

“ရေက အေးလည်းအေးတယ်၊ ကြည်လဲ ကြည်တယ်၊ ငုံ့ကြည့်စမ်း. . . နွေးနွေးဘယ်လောက်လှလဲလို့ ကြည့်ရအောင်”

နွေးနွေးသည် သူ့မျက်နှာလေးကို ရေတွင်းထဲ အရိပ်ပေါ်အောင် ငုံ့ကြည့်ပြီး. . .

“မမြောက်ပါနဲ့၊ တို့က အရင်လိုမလှတော့ပါဘူး”

“ဘာလို့ မလှရမှာလဲ”

“လှလဲ မလှချင်ပါဘူး”

နွေးနွေးသည် မျက်လုံးပြူးပြူးလေးနှင့် မိုးဟိန်းအား တစ်ချက်မျှ စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး ကပျာကယာ ရေတွင်းမှဖယ်ခွာခဲ့လေသည်။ မိုးဟိန်းသည်လည်း နတ်ရေတွင်းကို နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ နတ်ရေတွင်းမှ လမ်းနှစ်သွယ်ရှိသည့်အနက် အထက်ဘက်က သိမ်လမ်းကို ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ ခပ်သုတ်သုတ်လေး တက်လာကြသဖြင့် နောက်မှလူအုပ်က ပြတ်ကျန်ခဲ့သည်။

“အမှန်ကတော့ အရေပြားတစ်ထောက်အလှက ကြာရှည်ခံတဲ့အလှမဟုတ်ပါဘူး နွေးနွေးရာ၊ ဒါမျိုးလဲ လှဖို့မလိုပါဘူး၊ နွေးနွေးလှတယ်ဆိုတာကလည်း နွေးနွေးဘဝနဲ့ပတ်သက်လိမ့်မယ်လို့ တို့ထင်တယ်၊ အရင်တုန်းက နွေးနွေးလှခဲ့တာက တစ်မျိုး၊ ခု လှတာက တစ်မျိုး”

“မိုးဟိန်းကလည်း. . တို့က မိုးဟိန်းလို မပြောတတ်ဘူး”

နွေးနွေးသည် ပြောရင်းဆိုရင်း ရယ်မောနေသည်။ မိုးဟိန်းက

“လူတွေမှာ အင်အားရှိသလို ပျော့ညံ့တယ်၊ သတ္တိနဲ့ ကြောက်စိတ်၊ ခိုင်မြဲမှုနဲ့ ယိမ်းယိုင်မှု၊ သန့်ရှင်းမှုနဲ့ ညစ်နွမ်းမှုဆိုတာတွေ ရှိတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် လူမှာ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုသာ ကျန်နိုင်တယ်၊ တစ်ခုခုဘက်တော့ လိုက်ရမှာပဲ၊ နွေးနွေးဘယ်ဘက်လိုက်နေသလဲ၊ သတ္တိရှိသလား ကြောက်သလား၊ အင်အားရှိသလား ပျော့ညံ့သလား၊ ခိုင်မာသလား ယိမ်းယိုင်သလား၊ ငုဝါရဲ့ အမိုး နွေးနွေးဟာ ဘယ်လိုရုပ်တည်နေသလဲဆိုတာ ထင်ရှားလာမယ်၊ ဒါ ဆန်းစစ်ပြီးရင် နွေးနွေးရဲ့ဘဝ နွေးနွေးရဲ့အလှဆိုတာ ပေါ်လာမှာပဲ”

နွေးနွေးသည် တောင်အတက်ဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး ငေးမောနေမိသည်။ သူမျက်နှာလေးမှာ ချွေးများစို့နေသဖြင့် ပိုဝါဝင်းနေသည်။ ပါးပေါ်မှ ဘီးခြစ်အစင်းနှင့် သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားသည် စတင်ပျက်ပြယ်စ ပြုလေပြီ။ သူ့ခေါင်းထက်မှ သနပ်ခါးပန်းရနံ့သည် သင်းထုံဆဲ ဖြစ်သော်လည်း ညှိုးနွမ်းစပြုနေပေပြီ။

တောင်ကတော့ မမြင့်လွန်း မနိမ့်လွန်း။

“ကျိုက်ထီးရိုးတောင်လောက်တော့ မခက်ခဲပါဘူးနော်၊ ဒါက အများကြီးသက်သာတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် တို့က ကျိုက်ထီးရိုးကို နောက်တစ်ခေါက် ထပ်သွားချင်သေးတယ်၊ သိပ်ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်၊ တို့တွေ စုသွားရအောင်လားဟယ်၊ အဲလေ ပြောလို့သာ ပြောရတယ် အခြေအနေက ပေးပါ့မလား၊ တို့ဘဝက အိုးအိမ်စွန့်ပြီး ဘယ်ကိုမှ ကြာကြာမသွားနိုင်ဘူး၊ အဲဒီတစ်ဝိုက် စခန်းတွေမှာတောင် တို့အမျိုးတွေ ရှိသေးတယ်လို့ အဖီးတို့ပြောတယ်၊ ကွဲနေကြတာ ကြာပြီပဲ”

“ဘားအံမှာလဲ နွေးနွေးတို့အမျိုးတွေ ရှိတယ်ဆို”

“အမျိုးတွေလား၊ အမျိုးတွေကတော့ နေရာအနှံ့ပဲ၊ ခရမ်းသုံးခွ မှာလဲ ရှိတယ်၊ ထုံးကြီးမှာ တချို့၊ ကျောက်တန်းမှာတချို့ ရှိတယ်၊ ရန်ကုန် အင်းစိန်မှာလဲ ရှိတယ်၊ ကံဘဲသုတေသနဝင်းထဲမှာတော့ တို့အမျိုးတွေ ရွာလေးတစ်ရွာလို တည်နေတာ”

“အေးလေ၊ အဲဒီဝင်းထဲတော့ ငါတောင်ရောက်သေးတာတဲ့၊ ငါ့အမျိုးတွေလဲ ဒီမှာ ရှိတာပဲ”

“အေးလေ ဟုတ်ပါရဲ့၊ တို့နဲ့ မိုးဟိန်းက သူစိမ်းတစ်ရံဆံတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နင်ကလဲဟယ်။ ။ ။ တို့နဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားတာတောင် တော်တော်ကြာနေပြီ၊ ကြည့်ပါဦး။ ။ ။ နေနိုင်လိုက်တာ၊ အဖိုးတို့ဆိုတာက တသသနဲ့ မေးရရှာတာ”

သည်တော့လည်း နွေးနွေးနှင့် ရောက်တတ်ရာရာ ပြောဖြစ်ကြသည်။

တောင်ခြေမှသည် စေတီရင်ပြင်အထိ သွားသောလမ်းသည် စောင်းတန်းအုတ်လှေကားဟူ၍မရှိ၊ သဘာဝမြေလမ်းသာဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် အတက်ခက်သည်။

“စစ်ဖြစ်တုန်းကရော သူပုန်ထတုန်းကရော အနှစ် ၂၀ လောက် ဒီစေတီကို ဖူးခွင့်မရကြဘူး၊ ၁၉၅၉ ခုနှစ်ကျမှ အစိုးရက ပြန်သိမ်းနိုင်ပြီး အဲဒီနှစ် တန်ခူးလမှာပဲ ဘုရားပွဲတော်ကျင်းပကြတာလို့ အဖူးပြောဖူးတယ်၊ သိပ်စည်တာပဲ တို့သွားကြတဲ့နှစ်ကပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက တို့က ၁၂ နှစ်သမီးလားရှိသေးတာ ငုတ်စူးလို့ အဖူးနဲ့အပါးတို့ကို တစ်လှည့်စီထမ်းရတာလေ”

သစ်ရိပ်ညိုညို အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းကြားထဲတွင် စေတီ၏ ရွှေရောင်ပြောင်ဝင်းသော အလှသည် ထင်းခနဲသပွာယ်လှသည်။

ကျောက်ပြားဝါညိုရောင်တို့နှင့် တည်ထားသော စေတီသည် ရွှေစေတီသဖွယ် ထင်ယောင်ယိုးမှားလောက်သည်။ ဝါးရုံစိမ်းမြမြရွက်ရှည်ဖားတို့သည် လေအနွဲ့တွင် လှုပ်ယိမ်းနေကြသည်။

ခက်လက်ညွှန့်ဖူး၊ ယှက်ကူးသိုင်းမို့၊ စိမ်းညိုညိုနှင့် သစ်ပင်အုပ်အုပ်တို့သည် စေတီဝန်းကျင်တွင် အေးမြသော အရိပ်ကောင်းကိုလည်း ပေးပေသည်။

“စကားဝါတောင်”

မိုးဟိန်းသည် ရေရွတ်လိုက်ပြီး ဘုရားစေတီကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လေသည်။ နွေးနွေးသည် ပန်းတစ်ခက်ကို လှမ်းဆွဲခူးလျက်

“ရှေးတုန်းက ဒီမှာ ဥစ္စာစောင့်သိုက်သမိုင်းကို လူတွေ စိတ်ဝင်စားကြတယ်၊ ဒေးစွန်ပါဘုရားသမိုင်းကို ‘နတ်မောင်မယ်’ နာမည်နဲ့ ရုပ်ရှင်ရိုက်သေးတယ်တဲ့၊ စောစောက ဦးပဉ္စင်းမိန့်တာက ဇာတ်တစ်မျိုးနော်”

ပြောလိုက်သည်။ မိုးဟိန်းသည် နွေးနွေး၏မျက်နှာလေးကိုသာငေးကြည့်နေမိပြီး. . .

“နွေးနွေးရော သိုက်သမိုင်းတွေကို ယုံလား”

“ဒါတော့ မဖြေတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တို့ဥစ္စာတောင့်တော့ ဖြစ်ချင်တယ်၊ သူများတွေကတော့ ဝင့်ကြွေးကြောင့် အစိမ်းဘဝရောက်တာတဲ့၊ တို့ကတော့ ဒီလိုမထင်ပါဘူး၊ ရုပ်လဲလှ ပိုက်ဆံလဲ ချမ်းသာတဲ့ ဘဝမျိုးရချင်ပါတယ်၊ ပိုက်ဆံချမ်းသာရင် ဘာမဆို လုပ်လို့ရတာပဲ၊ ဘယ်သူကမှလဲ စော်ကားလို့ မရဘူး”

“နွေးနွေးကို တို့အပြစ်မဆိုချင်ပါဘူး၊ လောကကြီးမှာ ငွေဟာနေရာတကာမှာ ကြီးစိုးလွန်းပါတယ်၊ စကားတစ်ခုတော့ငါတော်တော်သဘောကျတယ် ‘ကျွန်တော်တို့ဟာ ရွှေဆိုတဲ့ နဖားကြိုးတပ်

ခံရပြီး ဒုက္ခခံခဲ့ကြရတာ ကြာပါပြီ၊ငွေဆိုတာဟာယဉ်ကျေးမှုရဲ့ အခြေခံ မဖြစ်သင့်ပါဘူး' ဆိုတာလေ"

နွေးနွေး နားလည်ပဲ့မလားမသိ။ နွေးနွေးကတော့ ရှည်လျားမည်းမှောင်သော မျက်တောင်များနှင့် မျက်ခမ်းကို ဖုံးအုပ်အောင် မျက်လွှာချပြီး ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်သည်။ အခြေခံပညာ အတန်အသင့်ရှိခဲ့သော နွေးနွေး သိသင့်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်မိသည်။ လူတွေသည် ငွေ၏ကျေးကျွန်ဖြစ်ခဲ့တာ တော်တော်ကြာခဲ့ပေပြီ။

နှစ်ယောက်သား မတိုင်ပင်ဘဲ စေတီရင်ပြင်တွင် ထိုင်ကာ ပြိုင်တူလို ဦးချမိကြသည်။ နွေးနွေးက ဘုရားစာများကို ခပ်ရှည်ရှည် ရွတ်နေသည်။ မိုးဟိန်းက ဦးချရုံတင်ဦးချကာ စေတီရင်ပြင် အုတ်အကာဘောင်တစ်ခုတွင် ထိုင်စောင့်ရသည်။

မကြာမြင့်မီပင် အံ့မောင်၏ ပလွေသံနှင့်အတူ စောထူး၏ သီချင်းဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

"ခင်နဲ့သာ အတူတွဲကာ. . . မြစေတီရှင်ပင်ဦးမှာ ဆုထူးဖြာ"

ဆုလည်း မတောင်းမိတာ အမှန်ပင်။ တကယ်တော့ နွေးနွေးအနားမှာ မိုးဟိန်းကြာရှည်မထိုင်ဖြစ်။ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှ မင်းသားမင်းသမီးတွေလို တူနှစ်ကိုယ် ကြည်နူးပြုံးလေးနှင့် ပြိုးပြပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ အချစ်ရွှန်းသော မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့များနှင့် အကြည့်ချင်း ဖလှယ်ရမည်လား။

နွေးနွေးတစ်ယောက် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်သော ဂါထာတွေကလည်း ရှည်လျားထွေပြားလွန်းလှသည်။ ပရိတ်ကြီးပါဠိရော၊ မေတ္တာသုတ်ရော၊ ပရိမိတ္တဇာလသုတ်ရော၊ သီလရှင် ရုံးလောက်သည်။

"ဒီကောင်မလေး သီလရှင်များ ဝတ်နေမှာလား" ပူပန်မိသေးသည်။

စိတ်ကူးအလှန့် ကြည်နူးလွမ်းဆွမ်စရာကောင်းသော ဝတ္ထုတွေထဲကဆိုလျှင် နွေးနွေးဆိုသည်မှာ အကောင်အထည်ဖော်ခွင့် မရခဲ့သော လင်ဟောင်း ဒေါက်တာကောင်းမော်စံနှင့်လည်း မရ။ သူနှင့်မောင်နှမလို အကျွမ်းဝင်သော အံ့မောင်နှင့်လည်း အကြောင်းမပါ။ သူ့ကို ချစ်လှစွာသောမိုးဟိန်းဆိုတဲ့ လူခွစာနှင့်လည်း မပေါင်းဖြစ်ဘဲ သီလရှင်ဝတ်ဖြစ်ချင်ဝတ်ဖြစ်မည်။

သို့သော နွေးနွေးဆိုတာက ထမင်းတစ်လုတ် ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် လှုပ်ရှားနေသော မနုဿတစ်ဦး။ အဘိုးအို အဘွားအို များလုပ်ကျွေးနေရသော မြေးမတစ်ဦး၊ ငုဝါဆိုတဲ့ အဖမဲ့ကလေးငယ်တစ်ဦးကို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးရမည့် မိခင်တစ်ဦး။

လူဘဝဆိုတာ သက်သောင်သက်သာ နားခိုစရာလား။ နူးညံ့ထူထပ်သော မွေ့ရာထက်တွင် အေးချမ်းစွာ မှေးစက်ပျော်ပါးစရာလား။ လေအေးစက်တပ်ထားသော အခန်းထဲတွင် ချောကလက်မြုံလျက် စိုရွှန်းသော သစ်သီးစုံကို စားနေစရာအရပ်လား။

လူ့လောကကြီးတစ်ခုလုံး။ ။ ။
အလင်းကိုရောက်အောင် ချီတဲ့လမ်းဟာ။ ။ ။
ဆုံးကိုပဲ မဆုံးနိုင်သေးဘူး။။
ဒီလမ်းတစ်လျှောက်မှာ။ ။ ။
လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ ။ ။
ဒါကြောင့် အားပြည့်သွားအောင်။ ။ ။
အိပ်လိုက်ပါဦး။ ။ ။

ယေရှုကလေး။ အိပ်လိုက်ပါလေး။

ချက် ကဗျာဆရာကြီး နဲရုဒါ၏ ခရစ္စမတ် ကလေးချော့သီချင်း ကဗျာကို ပန်းကရောစ် အကျဉ်းထောင်မှ မျိုးချစ်အကျဉ်းသမား ကြီးဖူးချစ် ပြင်ရေးလိုက်ပုံကိုလည်း သဘောကျပြီး နွေးနွေးအား ဖောက်သည်ချလိုလှသည်။

အို့ . . . နဲရုဒါရဲ့ ယေရှုကလေး. . . ။
လူ့လောကကြီး တစ်ခုလုံး. . .
အလင်းကို ရောက်အောင် ချီတဲ့လမ်းဟာ. . .
ဆုံးကိုပဲ မဆုံးနိုင်သေးပါကလား။
ဒါပေမဲ့. . .
ခုတော့ဖြင့် အိပ်မနေနဲ့တော့. . .
အိပ်မနေနဲ့တော့. . . ။

လူအပေါင်းကို လုံ့လဝီရိယနှင့် နိုးကြားထကြွလော့ဟု မှာကြား သတိပေးခဲ့တာလေလား။

မိုးဟိန်းရင်ထဲ၌ အတွေးပေါင်းစုံဖြင့် ယှက်မြွေးရစ်ဖုံးနေပြန်သည်။ နှလုံးသားကို စိတ်ကူးပင့်ကူမျှင်တို့ဖြင့် ယှက်နွယ်ရှုပ်ထွေစေပြန်သည်။

"ဦးဦး. . . ဘုရားရှိခိုးပြီးပြီလား"

ဥဝါလေးက မိုးဟိန်း၏ပင့်ကူမျှင်အိမ်အတွေးတွေကို ဖြုန်းစားကြီး ဖြတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

"အေး. . . ဥဝါရော ကန်တော့ပြီးပြီလား"

"ပြီးပြီလေ ဦးဦးကလဲ"

"ဘယ်တုန်းက ကန်တော့တာလဲ"

“ဟင်. . . ခုပဲလေ၊ ဟိုညောင်ပင်ကြီးနားက ဇရပ် တွေ့လား၊ အဲဒီကနေ လှမ်းကန်တော့တာ၊ အဖိုးက မိုးရွာလိမ့်မယ်တဲ့၊ အပေါ် မတက်ရဘူးတဲ့”

“သြော်. . . သြော်”

“ဦးဦး ဘာဆုတောင်းလဲ”

“ဦးဦးလား. . .”

မိုးဟိန်းက ဘာဖြေရမှန်းမသိသဖြင့် ရယ်လိုက်လေသည်။

“ပြောလေ. . .”

“ဦးဦးက ဆုတောင်းဖို့ မေ့သွားတယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘာလို့ ဆုမတောင်းတာလဲ၊ ပြန်ဆုတောင်းဦး၊ ဒီဘုရားက ဆုတောင်းသိပ်ပြည့်တာ”

“ဟုတ်လား”

“အင်း. . . ဟုတ်ကဲ့”

“ငုဝါရော ဆုတောင်းသေးလား”

“ဆုတောင်းတာပေါ့”

“ဘာဆုတောင်းသလဲ”

ငုဝါ၏ မျက်နှာလေးသည် ရှက်အမ်းအမ်းအမူအရာနှင့် နီမြန်းနေသည်။ ပြီးနောက် သူ့ဘေးဘီကို လူသိမည်စိုးတော့သလို ဟိုကြည့် သည်ကြည့်ကြည့်ပြီး. . .

“ဦးဦး. . . ဒီနားတိုး. . . အမိုးကို ပြန်မပြောနဲ့နော်”

သူပါးစပ်လေးကို မိုးဟိန်းနားနား ကပ်ကာလေသံနှင့်. . .

“နောက်ဘဝမှာ အဖေရှိပါစေလို့၊ ပြီးတော့ အဲဒီလူကြီးက သမီးအဖေမဟုတ်ပါစေနဲ့လို့၊ အမိုးလဲ ဒီလူကြီးနဲ့ မရပါစေနဲ့လို့”

မိုးဟိန်း၏ ရင်ထဲ၌ ထိခိုက်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်လွန်းသော

ခံစားမှုမျိုးနှင့် ရုတ်တရက်အသက်ရှူရပ်မခန်းဖြစ်ပြီး ငုဝါ၏ ကိုယ်သေးသေးလေးကို လှမ်းချီပွေ့ဖက်လိုက်လေသည်။

“ငုဝါ”

“ငုဝါ”

ငုဝါ၏ ဆံပင်နုနုလေးပေါ် မျက်နှာအပ်လိုက်မိလေသည်။ ရုတ်တရက် မျက်ရည်လည်း လည်လာမိသည်။ လောကၻ ဤမျှ အပြစ်ကင်းစင်သန့်ရှင်းသော ကလေးငယ်များထက် ကြင်နာစရာကောင်းတာ ဘယ်သူများရှိသေးသနည်း။

အခန်း (၃၁)

“ဦးဦး မနက်ဖြန်ပြန်မယ်ဆို. . . တကယ်လား”

မိုးဟိန်းက အဖြေပေးရန် ဝန်လေးနေသဖြင့် ပြုံးရုံသာ ပြုံးမိလေသည်။

“တကယ်လား”

ဥဝါ ထပ်ဆင့်မေးလိုက်သည်။

“တကယ်ပေါ့”

မိုးဟိန်းထုပ်ပိုးနေသော လက်များက တုံ့နှေးသွားလေသည်။ ပန်းချီကားချပ်သုံးချပ်ကို စက္ကူများခံလျက် ပုဆိုးနှင့် ပြန်ရစ်ပတ်ထုပ်ကာ ကြိုးနှင့်သေချာစွာ ချည်နှောင်ရလေသည်။ ဥဝါသည် ပန်းချီကားထုပ်ကို စိုက်ငေးရင်း. . .

“ပြန်ပါနဲ့ဦး”

“ဦးဦးမှာ အလုပ်ရှိတယ် ကလေးရဲ့”

“ဘာအလုပ်လဲ”

“ပိုက်ဆံရမယ့် အလုပ်ပေါ့”

“အမိုးဆီက လွယ်အိတ်ဝယ်ဖို့လား”

“ဟုတ်တာပေါ့”

မိုးဟိန်းသည်စိတ်ညစ်နေရာမှ ရယ်မိလေသည်။

“မိုးဟိန်းရောက်တာ လေးရက်လောက်ရှိသွားပြီနော်”

အဖိုးက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်အဖိုး”

“ငါးရက်လောက် နေပါဦးလားကွယ်”

“ကျွန်တော် နေလို့မရလို့ပါ၊ စက္ကူတွေ ထုတ်ပေးတော့မယ်တဲ့၊ အလုပ်တွေ ဆက်တိုက်လုပ်စရာရှိသေးတယ်”

“နောက်လဲ ခဏခဏလာဦးပေါ့၊ ကိုယ့်ဇာတိမြေနဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားဖို့တော့ မကောင်းဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့အဖိုး. . . ကျွန်တော်လဲ လာချင်ပါတယ်၊ အဆင်သင့်ရင်ပေါ့”

တကယ်တော့လည်း အံ့မောင်၏ သီချင်းဆိုသံ၊ နွေးနွေး ဂျပ်ခုတ် ရက်သံ၊ အဖိုး၏ မောင်းထောင်းသံ၊ အဖူး၏ တေးဟောင်းများ၊ နော်နော်တို့၏ ပလွေသံများနှင့် သာယာသောအရပ်ကို မစွန့်ချင်။

ဥဝါ၏ တေးသီဖွဲ့ဆိုသံကလည်း ခွာရက်နိုင်စရာ မရှိ။ အဖူးကိုယ်တိုင် ဟိုစဉ်တုန်းက သီဆိုခဲ့သောသီချင်းကိုပင် သူ့ဘာသာသူပင်ကိုယ်သံသွင်း၍ သီချင်းဖြစ်အောင် ဆိုတတ်သော ကလေးပေတကား။

နေမလှန်းတဲ့ ပန်းလွင်လွင်ကို
ရွှင်လိုမြူးလို ကစားလို၍
ဝါဆိုဦးက ပန်ဖူးတယ်။
ဝါဆိုဦးက ပန်ဖူးတယ်။

နွေးနွေးတို့ မိသားစုမြင်ကွင်းကား မျက်စိထဲမှ မျက်ကွယ်ပြု တော့မည် မထင်ပေ။

နံနက်လင်းအားကြီး ဆွမ်းထချက်ပြီးနှင့်သော နွေးနွေးသည် အဖီးနှင့်အတူ သံဃာတော်များအား ဆွမ်းထွက်လောင်းဟန်မှာ ရွာသူ့စရိုက် ပီပြင်လှပေသည်။ အဖီးသည် သူ့အတွက် ထမင်း လျှော့စားပြီး ဆွမ်းခံကြွလာသော သံဃာများအား ဆွမ်းဝတ်မပျက် ဝါတွင်း၌ တစ်ခါတလေ ဟင်းဝတ်ခွက်ပါ တတ်နိုင်သလောက် ဖြည့်သည်။

သီတင်းပတ် ဥပုသ်နေ့တိုင်းလည်း သီတင်း သီလ ရှစ်ပါး၊ ဆယ်ပါးတို့ကို စောင့်ထိန်းမြဲ။ သုတေသနဝင်းထဲရှိ အဖီးတို့ ဆွေမျိုးများသည်လည်း ဥပုသ်နေ့များ၌ နံနက် (၄)နာရီ အိပ်ရာထကာ ရွှေတိဂုံ ကုန်းတော်ပေါ်သို့ တက်ရောက် ဖူးမြော်တတ်ကြသည်။

နံနက်စောစော ကြေးသည်ရိုက်သံကြားရသောအိမ်ကို သိပ်ကျက်သရေရှိတဲ့ အိမ်ပဲဟု အဖီးတို့ မှတ်ချက်ချတတ်သည်။

ရိုင်းစိုင်းနီးကပ်၊ မကိုင်းညွှတ်ဘဲ၊ မတ်တတ်တိုး၍ မသွားနှင့်။

စားဖွယ်စားရာကပ်သောခါလည်း၊ ချဉ်းလာနီးစေ၊ ခြေစုံနေ၍၊ ရှိသေကိုင်းညွှတ် ချဉ်း၍ကပ်။

ဘုဉ်းပေးဆိုတမ်း၊ ရဟန်းတို့အား၊ စားမလားဟု၊ စကားသည့် နှယ် မမေးနှင့်။

မိဦးဘဦး၊ ဆရာဦးကို၊ ခူး၍လျှင် မစားနှင့်။

အမှုနည်းများ၊ ခန့်ထားရှိသော်၊ တစ်ခွန်းခေါ်က ကြားသော် ခဏ ချဉ်းကပ်ကြ။

စသော ဆုံးမစကားများနှင့် နားယဉ်ခဲ့သော မိုးဟိန်းသည်

အဖိုး၏ ရှေးမူမပျက်ဆုံးမသံကိုလည်း ပြန်လည်လက်ဝေခံရသည့် အတွက် စိတ်နှလုံးအေးချမ်းသိမ်မွေ့ ယဉ်ပါးရသည်။

ရန်ကုန်တွင် နေထိုင်ခဲ့ရစဉ်က နူးညံ့သိမ်မွေ့သောစရိုက်တို့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်ရသည်။ ဘုန်းကြီးများနှင့် တစ်ပြေးတည်း ထိုင်တတ်သော ဒေါက်တာကောင်းမော်စံမိသားစုကို တွေ့ရသလို ဘုန်းကြီးကို တွန်းထိုးတက်လျှင် လူစီး ဘတ်စ်ကားခြေခုံတွင် သပိတ်ကျကွဲသော ဖြစ်စဉ်ကိုလည်း မထူးဆန်းတော့သလို မြင်ရသည်။

မိန်းမများကို ပက်ပက်စက်စက် ဆဲရေးသော အမျိုးကောင်းသားများကို တွေ့ဖူးသလို အမျိုးသမီး နားနားကပ်၍ ညစ်ညမ်းသောစကားကို ဆိုဝံသော အံ့ဖွယ်သရဲ သူရဲကောင်းများလည်း တွေ့ဖူးသည်။ မိန်းမကို 'စ'ဝံ့သောသတ္တိကား နည်းနည်းနောနော သတ္တိမဟုတ်၊ ထိုသတ္တိမျိုးနှင့် အညံ့စား မနုဿလူသားဖြစ်နေရတဲ့ဘဝအတွက် ဝမ်းနည်းရမည်လား၊ ဝမ်းသာရမည်လား။

တစ်ဖန် လူပုံအလယ် အထူးသဖြင့် အမျိုးသားအလယ်တွင် တင်ကို ခါယမ်းလျက်လျှောက်ရဲသော သတ္တိသည် အဖိုးတို့ အမိုးတို့တွင် လုံးဝရှိမည်မထင်ပေ။ ဆံပင်ကို ခါဖြန့်လျက် ညှို့မျက်လုံးများနှင့် မဆွတ်ခင်က ညှတ်ချင်သောအပြုအမူမျိုးကို ဘယ်အဖိုးကရော လုပ်ရဲသလဲ။ မိုးဟိန်းအမေဘက်က ဘယ်အဘွားကရော လုပ်ရဲသလဲ မေးလိုလှသည်။ ဘဝအကြောင်းမလှသဖြင့် ကလေး တိတ်တိတ်ပုန်းရခဲ့သော နွေးနွေးကော ဒီလိုမျက်လုံးမျိုးနှင့် ကြည့်တတ်သလားဟု မေးလျှင် မျက်လွှာချကာ မျက်တောင်များဖြင့် မျက်ခမ်းကိုဖုံးအုပ်လျက် ခေါင်းသာခါယမ်းပစ်မည်ထင်သည်။

မုန်းဖွယ်လည်းတတ်၊ မျောက်မျက်စိကို၊ မျက်စဉ်းခပ်သို့၊ လျှပ်လျှပ်ပေါ်ပေါ်၊ လော်လော်လည်လည်၊ မတည်မျောက်နှယ်၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်ဟု၊ သည်နှယ် မဆိုရစေနှင့်။

ဘာလို့များ သည်လိုလူကျင့်ဝတ်များနှင့် အလှမ်းဝေးနေကြရပါသနည်း။

ကွယ်ရာမရွေး၊ မျက်နှာဝေးက၊ တွေးလေကြံဘိ၊ မိမိသဘော၊ သို့ကျင့်သောဟု၊ ပြောရလူချင်း၊ မေတ္တာ ကင်းအောင်၊ သတင်းမပုပ်ပါစေနှင့်။ . . ။

ရိုးဖြောင့်သောစိတ်၊ ဖြူစင်သောနှလုံးသား၊ ထက်သန်မြဲဖြစ်သော စေတနာ၊ ဟန်ဆောင်မှု ကင်းပသော နွေးနွေးတို့၊ အံ့မောင်တို့၊ အဖိုးတို့၊ ငုဝါတို့နှင့် ဘယ်လိုကင်းကွာနေရမည်ကိုပင် မစဉ်းစားတတ်။

ချို့တဲ့နွမ်းပါးသောအခြေအနေတွေကိုလည်း မြင်နေကြားနေရသည်။ မြို့မှနွေးနွေးတို့အဒေါ် ဒေါ်ရွှေတင့်တစ်ယောက် အထည်ထုပ်နှင့် လာပြီဆိုလျှင် အထည်ထုပ်နား ပျားအုံသလို ဝိုင်းအုံနေကြသည်။

အထည်အသစ်လည်းပါ၊ ဖာရာထေးရာနှင့် အရောင်အဆင်းမပေါ်သော အင်္ကျီလုံချည် အဟောင်းများလည်း ပါသည်။ ကြိုးပြတ်လုဆဲနှင့် ဝါကျင်စုတ်ရိနေသော ချွေးခံအဟောင်းများလည်း ပါသည်။ နွေးနွေးအဖော်တစ်သိုက်သည် ဒါကိုပင် ဝတ်ကောင်းစားလှပမာ ကိုယ်မှာကပ်ကြည့်ကြသည်။

မြို့တွင် အနေကြာသော နွေးနွေးတစ်ယောက်သာ. . .

“အသစ်မပါဘူးလား အဒေါ်တင့်ရဲ့”

“ပေါ်ပလင်ပွင့်ရိုက်ပဲ ပါတယ်”

ဒေါ်တင့်က ရှိတင်အဖြူခံတွင် ပန်းရင့်ရောင် အပွင့်ကျဲကျဲရိုက်ထားသော အစကို ဖြန့်ပြလိုက်သည်။ အကောင်းကြိုက်တတ်သော နွေးနွေးက စိတ်တိုင်းမကျ။

“ဟင်။ . . အသားကလဲ ဖုံပွပွကြီး”

“သြော်။ . . သူ့စျေးနှင့်သူကိုး ကလေးရဲ့”

“ဘယ်လောက်လဲ”

“မှန်တဲ့အတိုင်းပြောရရင် နန္ဒဝန်စျေးက ၂၄ ကျပ်နဲ့ ကောက်ခဲ့ရတယ်၊ အဒေါ်က သုံးကျပ်အမြတ်ယူမယ်၊ ၂၇ ကျပ်နဲ့”

ဒေါ်ရွှေတင့်ကလည်း ခပ်ရိုးရိုးပင် စျေးရောင်းသည်။

“အသားက မာပါတယ်နော်၊ ကောက်စိုက်ရင်း ဝတ်ရမှာ”

“သြော်။ . . စိတ်ချ၊ မခိုင်မှာတော့ မပူနဲ့”

ဥဝါသည် အရောင်အဆင်းကင်းမဲ့သော ဂါဝန်ဟောင်းလေးများ တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် မက်မက်စွဲစွဲ ကောက်ကောက်ဝတ်နေသည်။ နွေးနွေးသည် ဥဝါ၏လက်ကို ဆွဲဖယ်ကာ။ . .

“ဥဝါရယ်။ . အမိုးအသစ်ဝယ်ပြီး ချုပ်ပေးမှာပေါ့၊ ဒါတွေဖယ်စမ်း”

“မယူပါဘူးအမိုးရဲ့ . . . ဝတ်ကြည့်တာပါ” ဥဝါကဆင်ခြေပေးသည်။

အဖိုးကတော့ ကုပ်နေရာမှ စုတ်ပြဲနေသော ဖလန်နယ် အနွေးထည်ကို ယူသင့်မယူသင့် ချိတုံချတုံဖြစ်နေသည်။ အဖူးကတော့ ဒေါ်ရွှေတင့် အထုပ်ကို လက်ညှိုးတစ်ထိုးထိုးနှင့်။

“ငါ့အတွက် ဟောလစ်မပါဘူးလား။ . . ဟောလစ်မပါဘူးလား”

တကြော်ကြော်အော်မေးနေသည်။ ဒေါ်ရွှေတင့်က စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ရယ်မောရင်း. . .

“အဖူးရဲ့မြေးသမက် ကောင်းမော်က နောက်တစ်ခေါက်မှ ပေးလိုက်မယ်တဲ့”

ဖြေလိုက်သည်။ အဖီးကတော့ မကြိုက်လှ။ မျက်နှာညှိုးနေသည်။ ဒေါ်ရွှေတင့် နောက်ပြောင်ပြောသည်ကို သိလျက်နှင့် ထပ်မပြောရန် လက်ကာပြလိုက်လေသည်။ ဒေါ်ရွှေတင့်က အားနာစွာပြုံးလျက်. . .

“ဒါကတော့ အဝါခံအနက်စက်ဝိုင်းဆိုတော့ အဆင်ပေါ်တာပေါ့”

“ဒါလား. . . ရှာဖွေရေးမျက်လုံးဆိုတဲ့ အဆင်”

အဖီးက မေးလိုက်သည်။

“မပြောတတ်ပါဘူး အဖီးရယ်၊ ကျွန်မတွေ့တာတော့ လိပ်ပြာရုပ်တွေပါ”

ဒေါ်ရွှေတင့်က ဖြေသည်။

“ဒီပန်းရောင်အပွင့်တွေနဲ့ဟာကကော”

နွေးနွေးက မေးလိုက်လေသည်။

“ဒါကတော့ ‘ချစ်သူကိုယ်စီ’တဲ့”

ဒေါ်ရွှေတင့်က အဖြေပေးသည်။

နွေးနွေးသည် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်နေသည်။

“ကဲ. . . နွေးနွေး ရွေး. . . ဘယ်အဆင်ကြိုက်သလဲ”

“နှစ်ခုစလုံးတော့ မကြိုက်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှာဖွေရေးမျက်လုံးကိုပဲ ယူမယ်”

နွေးနွေးကပြောရင်း သူ့ဘာသာသူ သဘောကျသလို ရယ်နေ

ပြန်သည်။ သို့သော် ခဏသာရယ်ပြီး ရုတ်ခြည်း မျက်နှာတည်သွားကာ. . .

“ဒါတွေအားလုံး နှစ်လဆပ်မယ်နော်”

“အံမယ်လေး. . . သူတို့ ရောင်းရတာ ရုံးသမားထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်၊ ကျုပ်က အကြွေးမရောင်းဘူးတော့”

“အဒေါ်တင့်ရယ်. . . ဒီလိုတော့မရက်စက်ပါနဲ့၊ နွေးနွေးတို့လဲ ပိုက်ဆံလုံးခနဲပေးလို့မရဘူး၊ ငွေထုပ်ပိုက်ထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ကောင်းပါပြီတော်. . . ကောင်းပါပြီ၊ အမိတို့သဘောပါပဲ”

“ဒါဖြင့် မှတ်၊ စာနဲ့ရေးမှတ်ပါ အဒေါ်ရဲ့၊ အဖိုးတို့ ဖလန်နယ်က လေးကျပ်၊ ဥဝါဂါဝန်အတွက် ၂၇ ကျပ်၊ ပေါင်း ၃၀ ကျပ်၊ ခု ၁၆ ကျပ်ပေးမယ်၊ နောက်လ ၁၅ ကျပ်ယူနော် အဒေါ်၊ အဒေါ်က လိမ္မာပါတယ်”

“အေးပါ. . . အေးပါ၊ လိမ္မာရတာပေါ့”

“ဘော်လီအဟောင်းက နည်းနည်းကောင်းတာ မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူးကလေးရဲ့၊ ယိုးဒယားဘော်လီတော့ မကြိုက်ဘူးဆို”

“မကြိုက်ဘူး. . . မဝတ်ရဲဘူး”

နွေးနွေးအား ငေးကြည့်ရင်း မိုးဟိန်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်သာ ချမိသည်။

အိပ်မပျော်ပါဘဲနှင့် အိပ်မက် မက်နေသည့် ငွေစက္ကူရောင်စုံအထပ်လိုက် ရာထုပ်ထောင်ထုပ်များ၊ ခဲသားအပြာ ကြက်ဆီအဝါသွေးနှင့် စိန်ခြယ်နားကပ်၊ စိန်ရံပတ္တမြားနှင့် မြလက်စွပ်များနှင့် ကျီးမျက်လုံးများပမာ ရွှေ့လျားကာ အငမ်းမရခေါင်းငုံ့စိုက်လျက် မှန်ဘီလူးတပ် ပုံကြီးခွဲစရာနှင့် တပ်မက်သော မျက်နှာအဆီတပြောင်ပြောင်နှင့်ပွဲစားများ၊ ကားနောက်မှန်အပြည့်စက္ကူညှိအိတ်

များနှင့် ဖော့ရောင်စုံ ဆင်တူဝတ်စုံများ၊ ၇၀ ကျပ်တန် ရက်ဗလွန် နူတ်ခမ်းဆိုးဆေး၊ ၂၅ ကျပ်တန် မျက်တောင်တုနှင့် အရိပ်မည်း ဆွဲတံ၊ ၃၀ ကျပ်ကျော်တန် ကိုယ်လိမ်းပေါင်ဒါနှင့် ၂၆ ကျပ်တန် မိန်းမလက်ညှိုးလောက်ရှိသော ရေမွှေးပုလင်းငယ်များနှင့် ဂုဏ် သရေရှိ မြို့သူများ။

○

အခန်း (၃၂)

“တို့ကို ခေါင်းမာတယ် မပြောပါနဲ့၊ တို့ကို ခေါင်းမာတယ် မပြောပါနဲ့၊ အဖီးပြောသလို မိုးဟိန်းလဲ ပြောမယ်ဆိုရင် တို့ဘယ် စိတ်ကောင်းမလဲ၊ တို့မှာ တို့သိပ်မပြောချင်တဲ့ အကြောင်းရှိပါ တယ်”

နွေးနွေးသည် မျက်ရည်တလည်လည်နှင့် ခေါင်းကိုခါယမ်း နေသည်။ ရှေ့ဆက်ပြောမည်ဆိုလျှင် နွေးနွေးသည် ကလေးငယ် တစ်ယောက်ပမာ ငိုပစ်မည်မှာ သေချာသည်။ နွေးနွေးသည် ငို ချင်စိတ်ကို ထိန်းထားသဖြင့် မျက်နှာလေးမှာ သနားစရာကောင်း လောက်အောင် နီမြန်းနေရှာသည်။

အဖီးသည် သနပ်ဖက်ဆေးလိပ်ကိုလိပ်ရင်း ခပ်မဆိတ်နှုတ် ဆိတ်ကာနေသည်။ အဖီးအနီးတွင် ဘေးတိုက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသည်။ နွေးနွေး၏ပေါင်ကို ငုဝါလေးကလည်း ခေါင်း အုံးအိပ်ရင်း အိပ်မောကျနေသည်။

မိုးဟိန်းသည် အတွေးများနှင့်အတူ စိတ်ထွေပြားပြန်သည်။ အတွေးတို့သည် စီးကရက်မီးခိုးနှင့်အတူ နွယ်ယှက်တွန့်လိမ်ကာ

သွယ်တန်းတက်သွားသည်။ စီးကရက်တိုကို စဉ့်ပြာခံခွက်ကိုထိုးခြေကာ မီးသတ်လိုက်တော့ ရန်ကုန်မှ သယ်ဆောင်လာသော စီးကရက်များအနက် နောက်ဆုံးစီးကရက်ပင်။ အံ့ဖွယ်တိုက်ဆိုင်မှုပင်။ မနက်ဖြန် ရန်ကုန်သို့ပြန်ရချေတော့မည်တကား။ စောထူးတစ်ယောက်လည်း မနေ့က ပြန်နှင့်သည်။

ပုရွက်ဆိတ်အစာရှာသလို ရန်ကုန်တွင် အစုလိုက်အဖုံလိုက်တိုးဝှေ့ကာ ပရိယေသနဝမ်းစာအတွက် အစာရှာဖွေရပေဦးမည်။ ရုန်းရလှုပ်ရှားရပေဦးမည်။ ရန်ကုန်နှင့်ကဒုတ်ဆိုတာ ဘာမှ ဝေးလှတာမဟုတ်။ ၇၅ မိုင်မျှသာဝေးသည် ဆိုကြသည်။

သို့သော် မြို့တွင်အလုပ်လုပ်နေကြပြန်တော့လည်း ညီအစ်ကိုအရင်းချင်း၊ ညီအစ်မအရင်းချင်းပင် ခြောက်လ ခုနစ်လမျှ မဆုံနိုင်ကြသည်ကို မျက်မြင်ပင်။ တစ်ခါတလေ တစ်အိမ်တည်းနေနေကြသော စောထူးနှင့်ပင် စကားပြောချိန်မရ။

ကမာရွတ်စက်ရုံသို့ အလုပ်ပြောင်းဆင်းတာ မကြာသေးသော စောထူးသည် နံနက်အစောကြီးထသွားလျှင် မိုးဟိန်းက မနိုးသေး။ ပဲပြုတ်ထမင်းကြော်နှင့် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ပန်းကန်လုံးထဲထည့်အုပ်ထားသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ စောထူးပြန်လာသော ညနေကျတော့ မိုးဟိန်းသည် သော့ကို အိမ်နီးချင်းကို အပ်ခဲ့ကာ ညအယ်ဒီတာများနှင့် တွေ့ဆုံရန်သော်လည်းကောင်း၊ မိတ်ဆွေ စီးပွားဖက်များနှင့် ဆုံရန်သော်လည်းကောင်း ထွက်သွားရပြန်တော့ အိမ်ပြန်လာသောအချိန်၌ စောထူးက ကုလားသေ ကုလားမော အိပ်နေနှင့်ပေပြီ။

ချဉ်စော်နံသော စောထူး၏ အပြာရောင်ဝတ်စုံရနံ့ကသာ ဆီးကြိုသည်။ စနေနေ့ညမျိုးဆိုလျှင်တော့ သူ့ဝတ်စုံတွေကို လျှော်

ပေးရပြီး တနင်္ဂနွေညနေ မီးပူထိုးဖို့ ဆိုင်သို့ပို့နိုင်ရန် စီမံရသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ကျတော့လည်း သူ့ကိစ္စ ကိုယ့်ကိစ္စနှင့် အချိန်ကုန်ကြပြန်သည်။

သည်တော့ နွေးနွေးတို့၊ အဖီးတို့၊ ဝဝါတို့နှင့် ပြန်ခွဲခွာလာရပေတော့မည်။ တစ်နှစ်ကြာလျှင်လည်း ကြာမည်။ သုံးနှစ် လေးနှစ်ရော မကြာနိုင်ဘူးလား။ နွေးနွေးဆိုသည်က ရန်ကုန်သွားဖို့ကို မမျှော်မှန်းရဲအောင် ဖြစ်နေသည်။

“ကံဘဲ့ သုတေသနဝင်းထဲက အမျိုးတွေက ခေါ်တာတောင် မရောက်နိုင်တာ ကြည့်၊ ဝဝါလဲ ရန်ကုန်တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးသေးဘူး၊ အဲလေ။ ။ ရောက်လဲ မရောက်ဖူးစေချင်ပါဘူး၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲနော်၊ သူ့အတွက် ကဒုတ်ကပိုပြီး ပျော်စရာ မကောင်းဘူးလား၊ လွတ်လပ်တဲ့ လေကောင်းလေသန့်လဲ ရှူရတယ်၊ ကျွဲနို့လဲ ဝဝ သောက်ရတယ်၊ ‘ပျဉ်းမ’ တို့ ‘ဇော်ဟိတ်’တို့လဲ စီးရတယ်၊ ဘုရားပွဲတွေလဲ အနှံ့၊ ဆွေမျိုးတွေနဲ့ လည်ရတယ်၊ ဘာလိုသေးလဲ”

နွေးနွေးသည် သူ့ဘဝကို သူ့ဘာသာသူ မဲတင်းသည်။

တစ်ခါတလေတော့လည်း နွေးနွေးသည် ဝဝါ၏အနာဂတ်ရေးရာကိုမျှော်တွေးပြီးလည်း ပူပင်ပြန်သည်။

“ဝဝါကိုတော့ တို့လိုမပင်ပန်းစေချင်ဘူး၊ မဆင်းရဲစေချင်ဘူး၊ ပညာတော့ တတ်အောင်သင်ရမှာပေါ့၊ အနည်းဆုံး မကြင်မေလိုပညာရေးတက္ကသိုလ်တော့ လွှတ်ရမယ်၊ ကဒုတ်နယ်မြေအတွက် အထက်တန်းပြဆရာမလေး ဒေါ်ဝဝါကို တို့ဖန်တီးပေးရမှာပေါ့၊ ဒါမှ ဘယ်သူမှ ဝမ်းမသာနိုင်မှာ”

“ဝမ်းမနည်းမှာလို့ ပြောစမ်းပါဟာ”

“လူဆိုတာ အမျိုးမျိုးပဲလေ၊ တချို့ကတော့ သူများကောင်းစားတာကို ဝမ်းသာအားရ ရှိကြရှာတယ်၊ စိတ်နှလုံးကောင်းတဲ့ လူတွေကတော့ သူများကောင်းစားတာမြင်ချင်တတ်ကြတယ်၊ အချို့ကတော့ အဲလို ကောင်းစားတာကိုပဲ ဘဝင်မကျကြဘူး၊ အလကားနေရင်း အဘိဇ္ဈာ ပွားတတ်ကြတဲ့လူတွေလဲ ရှိသေးတာပဲကွယ်၊ သူငယ်ချင်းလဲ သိမှာပါ”

သည်တော့လည်း နွေးနွေးအား ကြင်နာစိတ်နှင့်ငေးမောကြည့်နေမိရုံမှလွဲ၍ ဘာမှမတတ်နိုင်ချေ။ နွေးနွေးတွင်လည်း ပြဿနာပေါင်းစုံနှင့် ရင်ဆိုင်နေလိမ့်မည်ဆိုတာလည်း မှန်းဆနိုင်ပါသည်။ လူတိုင်း ပြဿနာနှင့်မကင်းတတ်။ ရှောင်လွှဲ၍လည်း ရနိုင်မည်မထင်။ အဆိုးဆုံးကတော့ ငွေရေးကြေးရေး ပြဿနာ လောကတွင် ငွေမရှိဘဲ လုံးဝအသက်ရှူလို့မရတာအမှန်ပင်။ နွေးနွေးအား မှီခိုအားထားသူများကား ငုဝါတစ်ယောက်တည်းလည်း မဟုတ်။ အဖူးနှင့် အဖီးလည်းရှိသေးသည်။

သည်ကြားထဲတွင် နွေးနွေးသည် ပျားနှင့်အုပ်စုတူ နကျယ်မိခင်ကြီးနှင့်လည်း တူလှစွာသည်။ နကျယ်လေးတို့၏ မိခင်သည် သားငယ်များ၏ အလိုကို အလွန်လိုက်ရရှာသည်။ သားငယ်များသည် အစားအသောက်တွင် များစွာလောဘကြီးကြ၏။ အရှင်လတ်လတ် သတ္တဝါတို့၏ အသားကိုစားရမှသာလျှင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်းရှိကြရာ မိခင်နကျယ်သည် နကျယ်ကလေးများကို လုံခြုံစွာ မွေးမြူပြုစုရသည့်တာဝန်မျှသာမက နေ့ချင်းညချင်းကြီးထွားလာမည့် နကျယ်လေးများအတွက် လတ်ဆတ်သောအစာကို အရန်သင့် ရှာဖွေသိုမှီးရသည့် တာဝန်ကိုပါ ထမ်းဆောင်ရလေသည်။

မိခင်နကျယ်သည် အသိုက်ပြုလုပ်လိုသောအခါ မြေကြီးကို တွင်းတူး၍ သော်လည်းကောင်း၊ ရွှံ့ဖြင့် အိမ်ထရံတွင် ကပ်၍သော်လည်းကောင်း ပြုလုပ်၏။ ထို့နောက် ပျံထွက်သွားပြီးလျှင် သူ့ကိုယ်နီးပါးမျှ ကြီးမားသော ပေါက်ဖတ်များကို တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် သယ်ဆောင်လာကာ အသိုက်အတွင်း၌ ထားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ထိုပေါက်ဖတ်များပေါ် ဥတွေ့ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဥလေသည်။

အံ့ဖွယ်အကောင်းဆုံးမှာ နကျယ်မကြီးသည် ထိုပေါက်ဖတ်ကောင်များကို မသေရုံ အကြောသေရုံသာ မိမိ၏ အဆိပ်စွယ်ဖြင့် ထိုးနှံထားခြင်းဖြစ်၏။ ဥမှပေါက်လာသော နကျယ်ကောင်ငယ်ကလေးများသည် ထိုမသေမရှင် ပေါက်ဖတ်များကို အစာအဖြစ် စား၍ တစ်စတစ်စ ကြီးပြင်းလာကြသည်။

နွေးနွေး၏ဘဝသည် အထီးတည်းနေ နကျယ်မိခင်ဘဝနှင့် ဘာမှမခြား။ ဥဝါသာလျှင် နွေးနွေး၏အသက်ဘူးဖြစ်ချေသည်။ ထို့ကြောင့် နွေးနွေးသည် တစ်ခါတလေ ဥဝါအား 'သာဗိုးရေ' (အသက်ဘူးရေ) ဟု ခေါ်တတ်သည်။

"ဥဝါကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်တော့ အဖီးကဆူတယ်၊ သိပ်စိတ်ပူသွားတာက တင်မလတ်တို့ဆီက ဥဝါကို မွေးစားမယ် သတင်းကြားကတည်းကပဲ၊ သူတို့က ပြောတာက ဥဝါဟာ နွေးနွေးနဲ့ မတန်ပါဘူးတဲ့"

"ဒါဖြင့် ဘာလို့..."

မိုးဟိန်းသည် ဒေါသထိန်းရန် သတိလွတ်သွားလေသည်။ နွေးနွေးက လေအေးအေးနှင့်ပြုံးလျက်...

“ဒီလိုလေ မိုးဟိန်းရဲ့၊ သူတို့ဘက်က တရားဥပဒေတွေ ဘာတွေနဲ့ စကားပြောလို့မှ မရတော့ဘဲ”

“ဘယ်ပြောလို့ရမလဲ နွေးနွေးရဲ့၊ အရင်တုန်းက နင့်ဘက်က တရားဥပဒေနဲ့ စကားပြောခဲ့တုန်းက သူတို့က အမှန်တရားကို ပြောင်းပြန်လှန်ခဲ့တာပဲ၊ ခုမှ”

“ခုမှ ဒီဇာတ်ကို ပြန်ဆက်ချင်နေတာ”

“ဒီဇာတ်က ပြီးခဲ့ပြီပဲ နွေးနွေး၊ ပြီးလဲ ပြီးဆုံးသင့်ပါပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြီးပြီလို့ပဲ တို့လဲ ယူဆပါတယ်၊ ဥဝါဟာ တို့အသက်ပဲ၊ ဥဝါကို လိုချင်ရင် တို့ကိုသတ်ပြီးမှပဲ ယူလို့ရမယ်”

“သူတို့ယူချင်တိုင်း ယူလို့မရပါဘူး နွေးနွေးရာ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတလေလဲ အတွေးခေါင်ပြီး တို့က စိတ်သောကရောက်နေတာ၊ တစ်ရက်ရက်လာမျှား ခိုးသွားမလားလို့ စိတ်ပူလိုက်ရတာလေ၊ ရန်ကုန်ကို ဥဝါနဲ့အတူတူ လာမလည်ရဲတာ ဒီအကြောင်းလဲ ပါတယ်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ နွေးနွေးရယ်၊ နင်ကလဲ ကလေးကျနေတာပဲ၊ နင်နဲ့ဥဝါနဲ့ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ပြေးဖို့ ကော်ဇော်ပုံတွေ ဘာတွေ စီးနေဦးမှာလား”

သည်တော့လည်း မိုးဟိန်းသည် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ရယ်မောမိလေသည်။

“မနှစ်က အုန်ဆုရားပွဲသွားပြီး တခြားဘာမှ ဆုမတောင်းခဲ့ဘူး၊ ခမဲပြင်ဘိုးဘိုးကြီးရှေ့မှာ သမီးတော် နွေးနွေးဟာ ဥဝါနဲ့ ရှင်ကွဲ သေကွဲ မကွဲပါရစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းခဲ့တာ၊ အဖိုးတောင် ပါသေးတယ်”

“အုန်ဆုရားပွဲ သွားသေးတယ်။ ။ ။”

“တို့အမျိုးတွေတောင် မိုးဟိန်းနဲ့ ဖိုးစောထူးကို သတိရကြသေးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက တို့ ၁၀ တန်းဖြေမယ့်နှစ်နော်၊ တို့က ရန်ကုန် ရောက်နေပြီ၊ မိုးဟိန်း ရောက်မယ့်နှစ်ပေါ့၊ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပဲ၊ အဲလို ပျော်စရာကောင်းတာတွေကိုပဲ ပြန်တွေးနေရတယ်၊ ခုတော့ အဲဒီပျော်စရာတွေလဲ ဘယ်ပျောက်ကုန်ပြီလဲ မသိပါဘူး၊ သြော်. . . အိပ်မက်နဲ့ တူလိုက်တာနော်၊ ဒါကြောင့်မို့ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေထဲမှာ လူ့ဘဝဟာ အိပ်မက်ပါပဲလို့ ရေးကြတာပဲ၊ တစ်ခါတလေတော့လဲ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာတွေ တွေ့နေတော့လဲ မဆန်းလှပါဘူးလို့ အောက်မေ့နေရတယ်”

○

အခန်း (၃၃)

ရေဖောင်ဖောင် စီးနေသည်။

လှိုင်းရေပြင်ကျယ်မှာ အစလည်းမရှိ၊ အဆုံးလည်း မရှိအောင် ရှည်လျားပြန့်ကျယ်လှသည်။ အချို့နေရာတွင် ကမ်းမမြင်။ ကမ်းသည် အမြင်တွင် ပျောက်သွားသည်။ ဘုရားဖူးများ သယ်ဆောင်လာခဲ့ကြသော ပဲ့ထောင်တို့သည် ရေပြင်ခရီးတွင် စက်ခုတ်မောင်းသံများနှင့် သော့လျှင်စွာ ပြေးနှင်လာကြလေသည်။

ရှုလိုက်တိုင်း ရေပြင်ကျယ်ကြီးကသာ လွှမ်းနေသည်။ မူလကလယ်ကွင်းများဖြစ်သော်လည်း စီးဆင်းနေသော ရေအရှိန်အားကများလွန်းသောကြောင့် သမုဒ္ဒရာနှင့် ပင်လယ်တို့ကိုပင် တုပြိုင်နိုင်အံ့ထင်သည်။

ပဲခူး၊ သနပ်ပင်ဆိပ်မှ ထွက်လာကတည်းကပင် ရေပြင်ကျယ်ကြီး ဖြစ်စပြုနေပေပြီ။

ရေပေါ်တွင် မှော်ပင်များ၊ မြက်ရိုင်းပင်များ၊ ဗေဒါနှင့် ဒိုက်သရောပင်များ ရောထွေးမျောပါလာကာ ရေပေါ်တွင် လှိုင်းစီးနေကြသည်။

လူအပြည့်တင်ဆောင်လာသော ပဲ့ထောင်သည်လည်း လှိုင်းပေါ် တလူးလူးတလိမ့်လိမ့်။

“အရှင်ကြီး အရှင်ကောင်းများ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းအောင် စောင်မတော်မူပါ”

အဖိုးတို့က တောင်းပန်လိုက်ကြသည်။

“မိုးဟိန်းနဲ့ နွေးနွေး လှေနံရံမကိုင်ကြနဲ့”

နွေးနွေး၏အမိုးက လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မိုးဟိန်းက စောဒကတက်သည်။

“အေး. . . မကိုင်ကောင်းလို့ပေါ့၊ လှေနစ်တတ်တယ်”

သည်တုန်းက နည်းနည်းကတ်ကတ်သတ်သတ်လုပ်ချင်သော မိုးဟိန်းသည် လူကြီးတွေအလစ်တွေ့ လှေနံကို ခဏခဏ ကိုင်ကြည့်ပြီး စိတ်ပူမိသေးသည်။ ဘာမှမဖြစ်တော့မှ စိတ်အေးသည်။ ဒါတောင် အပြန် လမ်းပျောက်ကာ ကမ်းသို့ တော်တော်နှင့် မကပ်နိုင်သဖြင့် ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ် စိတ်မလုံ။

“လေ့လာကြည့်တာပါဗျာ၊ လေ့လာကြည့်တာပါဗျာ”

ကိုယ့်သင်္ကေတနှင့် ကိုယ်ရေရွတ်နေခဲ့မိတာကို ယခုမှ ရယ်စရာကောင်းလှသည်ကို သတိရမိသည်။ နွေးနွေးကတော့ သီချင်းတအေးအေးနှင့် ပျော်လှသည်။

ကမ်းစပ်ဘက်မှာ ပေါက်နေသော တရုတ်မန်ကျည်းပင်များ၊ ဆီးချဉ်ပင်များ၊ ဝါးရုံပင်များသည် အစီအရီ တန်းစီနေကြသည်။ အစိမ်းနုတွင် ပန်းနုရောင် ပြေလျော်လျော်နှင့် တရုတ်မန်ကျည်းသီး အကောက်လေးများသည် ပြွတ်ခိုင်သီးမှည့်နေကြသည်။

ကျွဲများကို ပင်စည်တွင် ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးရှည်ရှည်

နှင့် လှန်ထားလေသည်။ သျှောင်ပေစူးလေးများနှင့် လုံချည်ကွင်း သိုင်းထားသော ကျွဲကျောင်းသားလေးများသည် လောက်လေးခွများ ကိုယ်စီကိုင်ထားလျက် နှင်တံတစ်ချောင်းနှင့် ကမ်းစပ်တစ်ဝိုက်တွင် လူးလာခေါက်တုံ့သွားနေကြသည်။

မန်ကျည်းပင်ကောက်ကွေး၊ လောက်လေးနဲ့ဆော်
အပျို့မလေး နောက်ဖေးကအော်။

နွေးနွေးကစတင်ပြီး တိုင်လိုက်သည်ကို စောထူးတို့က နောက်မှ လိုက်အော်ကြသည်။ ပဲ့ထောင်လှေဝမ်းထဲတွင် ငြိမ်ငြိမ် သက်သက်လိုက်လာကြရသော ကလေးငယ်တစ်စုသည်လည်း လူကငြိမ်နေရသည်ကို အတိုးချ၍ ပါးစပ်များကို အလုပ်ပေးကြသည်။

မန်ကျည်းပင်ကောက်ကွေး၊ လောက်လေးနဲ့ဆော်
အပျို့မလေး နောက်ဖေးကအော်။

လှေတစ်ဝမ်းလုံး ဆူညံလာပြန်တော့ လူကြီးတွေက တဟဲ့ဟဲ့နှင့် ကြိမ်းမောင်းရပြန်သည်။

နံနက်(၇)နာရီ ထွက်လာခဲ့သော ရေပြင်ခရီးကား နံနက်စာစားရမည့်အချိန် (၁၀)နာရီမှ ခမဲပြင်ဘုရားစေတီသို့ ရောက်မည်ဟု ခန့်မှန်းကြသည်။

ရေပြင်လယ်၌ ကြာတောကြီးများက တွင်ကျယ်နေသည်။ ကြာရိုး ကြာစွယ် ကြာဖူးများနှင့် ကြာရွက်ဖားဖားကြီးများသည် စိမ်းမြရောင်လျှံလျက် ရေကို အစွမ်းကုန်အလှတန်ဆာဆင်ပြန်သည်။ ကြာဖြူအပွင့်များလျက် သည်ဆီမှ ကြာညိုခေါ်သော ခရမ်းရောင် ကြာပွင့်တို့သည်လည်း အနှံ့တောပြား ပွင့်လာကုန်သည်။

ပုဂံ ညောင်ပင် ပြွန်ပေါက်ဆိုသည့် နေရာတွင် တံတားအောက်

မှ ပဲ့ထောင်တို့၊ ပဲ့ချိတ်တို့ ဖြတ်လာရရာ ရေစီးသန်လှသဖြင့် လှေတို့ ပဲချိတ်တို့ မှောက်တတ်သည်။ မှောက်လည်း မှောက်ဖူးသည်။ သို့ကြောင့် နွေးနွေးတို့ အဖိုးတို့ အဖူးတို့အားလုံး ပဲ့ထောင်မှ ဆင်းကာ ကုန်းကမ်းစပ်မှ တံတားကို ခြေလျင်ကျော်ကြရသည်။ ပဲ့ထောင်နှင့် တွဲထားသော စက်ကို အဖူးနှင့်တစ်ယောက်က ထမ်းလာရသည်။

ပဲ့ထောင်ပေါ် ပဲ့ထောင်သမားနှင့်အတူ နွေးနွေးအပါး၊ မိုးဟိန်းအပါးနှင့်အတူ မိုးဟိန်းပါသွားသည်ကို နွေးနွေးက လုံးဝ မကျေနပ်။

“ဟဲ့ . . . ဘာမလိုတာလဲ၊ မိုးဟိန်းက ရေကူးတတ်တယ်”

နွေးနွေး၏အဖိုးက လှမ်းမာန်သည်။ မိုးဟိန်း၏ ဝင့်ကြွားသော အမူအရာကို နွေးနွေးက မထီမဲ့မြင်နှင့် လျှာထုတ်ပြောင်ပြလိုက်လေသည်။

“အဖိုးရေ့ . . . ခရီးမရောက်သေးဘူး၊ ဆာလို့တဲ့ လျှာထွက်တဲ့ခွေးမက လျှာထွက်နေပြီ၊ အမဲသားလေးဘာလေး ကျွေးလိုက်ပါဦး”

ပဲ့ထောင်ပေါ်ရောက်သောအခါ နွေးနွေးသည် မိုးဟိန်း ကျောပြင်ကို တအုံးအုံးနှင့် ထုလေသည်။ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် (၁) ရက်နေ့က မိုးကသည်းပြီးကာလ ရွှံ့စေးမြေကို ဖိနပ်ချွတ်ကာ လာခဲ့ရသော နွေးနွေးသည် နဂိုတည်းက စိတ်တိုနေကာ အဖိုးခေါင်းခေါက်တာက နည်းနည်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် မျက်ရည်တွေ ကျလာလေသည်။

မြို့ပေါ်မှ ဘုရားဖူးလာကြသူများထဲမှ မိန်းမတစ်တွေလည်း မျှော့တွယ်သဖြင့် အော်ဟစ်သူက အော်ကြသည်။ ငိုသူက ငိုကြ

သည်။ နွေးနွေးသည် တွယ်လာသော မျှော့တစ်ကောင်ကို လက်နှင့်ပင် ခွာချလိုက်လေသည်။ သို့ကြောင့် မိုးဟိန်းက နွေးနွေး မျှော့တွယ်ခံရလို့ ငိုတာပါဟု စလျှင် ပို၍ပင်စိတ်ဆိုးမိလေသည်။

"မိုးဟိန်းကို ခမဲပြင်ဘိုးဘိုး ဒဏ်ခတ်ပါစေ"ဟု ကျိန်တွယ်လျှင် လူကြီးတွေက နွေးနွေးကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းကြပြန်သည်။ သည်တော့ နွေးနွေးသည် မိုးဟိန်းကိုမကျေနပ်သောစိတ်နှင့် တစ်လမ်းလုံး စိတ်မှာလှိုင်းတံပိုးထန်လာလေသည်။

ကြာဖြူတောသို့ ရောက်လာမှ စိတ်နည်းနည်းပြေသည်။ မိုးဟိန်းသည် ပဲ့ထောင်အရှိန်အဟုန်နှင့် လျင်မြန်စွာ မောင်းနှင်နေသော ကြားထဲမှ ရှားရှားပါးပါး ကြာခွက်ကြီးတစ်ခွက်ကို လှမ်းဆွတ်မိပြီး မိန်းကလေးတွေ တစာစာတောင်းကြသည့်ကြားထဲမှ နွေးနွေးလက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။

"ရော့ . . . အဲဒါနဲ့ ကျေရော"

နွေးနွေး၏ မှုန်နေသော မျက်နှာမှာ အပြုံးရိပ်ရေးရေးထင်လာပြီး ကြာခွက်ထဲမှ ကြာဖူးစေ့လေးများကို မြိန်ရေရှက်ရေခွာစားလေသည်။ ကြာစေ့တိုင်းက အောင်မြည်သည်ချည်း။ စားချင်သဖြင့် လက်လှမ်းကာတောင်းနေကြသော ကလေးများလက်ထဲသို့လည်း တစ်စေ့စီ နှမြောတွန့်တိုစွာ ဝေစုခွဲတမ်းချနေသည်။

စောထူးကတော့ သူ့လက်ထဲတွင် ပါလာသော ကြာဖြူဖူးပွင့်ရာ ကြာရိုးကို ကြာဆစ်တစ်ဆစ်စီ လှန်ချိုးရင်း ကြာဆစ်ဆွဲကြိုးလုပ်နေသည်။ မိုးဟိန်းကတော့ ရှားရှားပါးပါး ရတတ်သူမို့ သူ့လက်ထဲ ပဒုမ္မာကြာဖူးကြီး ပါလာလေသည်။

ပန်းသွေးရင့်ရင့် ပဒုမ္မာကြာဆစ်ကြိုးကို နွေးနွေးလည်ပင်းတွင်ပင် လှမ်းစွပ်ပေးလိုက်မိသည်။

"အစ်ကိုဟိန်းကလဲ မကောင်းဘူး၊ သိပ်မျက်နှာလိုက်တာပဲ" ဟု ကောင်မလေးတွေက နှုတ်ခမ်းစူကြသည်။

"သူက ကိုက်တတ်လို့ ကြောက်နေရတယ်ဟ"

စိတ်ကျေနပ်အောင် ပြောမိပြန်တော့လည်း နွေးနွေးက မျက်စောင်းတစ်ချက် ဝင့်လိုက်လေသည်။

"ဟိုဘက်တစ်ဝိုက်မှာ ကြာနီတောတွေ ရှိပါသေးတယ်"

ပဲ့ကိုင်မောင်းသူက ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြောနေသည်။

"ကြာတောတွေက လှတော့လှပါရဲ့၊ လမ်းတွေနှစ်ခွ သုံးခွဖြစ်နေလို့ လမ်းပျောက်မှာစိုးရတယ် ပဲ့ဆရာရေ၊ သေသေချာချာလဲမောင်းပါဦး၊ ခမဲပြင်ကို ၁၀ နာရီခွဲလောက်ရောက်ပါ့မလား"

အဖူးက စိတ်ပူနေသည်။

"ဟာ. . . ရောက်ပါတယ်ဦးလေးရာ၊ စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီလမ်းတွေ ကျွမ်းပါတယ် ဦးလေးရဲ့"

လှပသော ကြာရိုးတံနှင့် ကြာဖြူပွင့်၊ ကြာခရမ်းရောင်ပွင့်များကား အရွက်စိမ်းဖားဖားကြီးကြားထဲမှ ခေါင်းထောင်နေကြလေသည်။ ကဗျာများကို အသံနေအသံထားနှင့် ရွတ်တတ်သော အဖူးက ကဗျာကို သူ့ဘာသာသူ အသံသွင်းကာ ကိုယ်တိုင် ဗျပ်စောင်းတီးလျက် သီဆိုနေသည်။

ကြာဖြူကြာနီ၊ ကြာညိုနှောလို့
တို့လယ်တော်မှာ ပွင့်ကြတယ်
ကောက်စိုက်အပြန်၊ ရေကန်ကြီး
ကြာတစ်စည်းလောက် ချိုးခဲ့ကွယ်။
ကြာပွင့်ကြာငုံ၊ ထုံထုံမွှေးကို
မလေးဘယ်သို့ သုံးပါ့မယ်။

ကြာရိုးကြာနွယ်၊ ဘယ်ညာဆစ်လို့
ရွှေကြာဆစ်ကြိုး၊ ဆွဲပဲ့မယ်။
ဆွဲပဲ့မယ်၊ ဆွဲပဲ့မယ်။

ကဗျာဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်၏ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှသော အလှကဗျာသည် ပတ်လည်မြင်တွေ့နေရသော ကြာတောအလယ်တွင် အဖူး၏သာယာသော ဗျပ်စောင်းသံ၊ ကြည်လင်ပြတ်သားသော တေးသံနှင့် ပို၍ကြည်နူးသာယာဖွယ်ကောင်းလာလေသည်။

တခြားသော ပဲ့ထောင်များသည် ဘေးချင်းယှဉ်၍ မောင်းနှင်လာကြရင်း ကာလသားတစ်သိုက်က. . .

"ယောကျ်ားမကြီး ခမဲပြင်ကျ ထပ်ဆိုပြပါဦး"

နောက်ပြောင်လာကြလေသည်။ အဖူးကလည်း အားကျမခံ. .

"အေး အေး. . . ဆိုပြမယ်သားရေ၊ မင်းတို့အမေကို ထမင်းချက်ထားလို့ ပြောလိုက်"

သီချင်းဆိုနေရာမှ ပြန်နောက်ပြောင်လေသည်။

သည်လိုပင် ပဲ့ထောင်ချင်း ပဲ့ချိတ်ချင်းယှဉ်၍ နောက်ပြောင်ကြမြဲပင်။ ရေနှင့် လှမ်းပက်ကာ ကစားကြသည်မှာ အလေ့အထတစ်ခုလိုဖြစ်နေသည်။ နွေးနွေးတို့သည် သကြ်န်ရေခံထွက်လာကြသည့်ပမာ မျက်နှာသုတ်ပဝါတို့ကို ခြုံထားရလေသည်။

"တောင်ပြုန်းပွဲလို အစမကြမ်းပါဘူး၊ ဒီမှာက ပျော်ရုံပါးရုံကြီးလောက်ပါပဲ၊ ရန်ကုန်သကြ်န်များ သိပ်ဆိုးတာ၊ ညစ်လဲ အားကြီးညစ်ပတ်တယ်၊ နွေးနွေးတို့ ထွက်မလည်တတ်တာကံကောင်း"

အဖိုးက ပြောရင်းစိတ်ထဲပျော်နေသေးသည်။ ရေပြင်ပေါ်တွင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ လွင့်မျောလာကြရသည်ကို အားလုံးပဲ ပျော်ကြသည်။ နွေးနွေးတို့ပဲ့ထောင်က အမိုးဟင်းလင်းပွင့်သော်လည်း

ပဲ့ထောင်အချို့ကား ပေါင်းမိုးများနှင့် အလယ်တွင် ကာအုပ်ထားကြသည်။ ပဲ့ထောင်ချင်းယှဉ်မိလျှင် ရေပက်မည်၊ အစခံရမည်စိုးကြသော အပျိုမလေးများက ပေါင်းမိုးအောက်ထဲ ဝင်နေကြသည်။

“ရုတ်တရက် လှေနစ်ရင် ပေါင်းမိုးနဲ့ နေရတာက အထဲမှာ ပိတ်မိနေမယ်၊ ဒီလိုက လွတ်လပ်ပါတယ်နော်”

အမိုးတို့က ဆင်ခြေလဲရင်း အပျော်ကြူးနေကြသည်။ အမျိုးသမီးတစ်အုပ်ကြီးတွေ့လျှင် တစ်ဖက်ပဲ့ချိတ်မှ ကာလသားတွေက။ ။ ။

“လိုက်မလား၊ လိုက်မလား မိန်းမရေ”

အော်သွားကြတာကို အမိုးတို့က နည်းနည်းမှ အည့ဲမခံ။

“မလိုက်ဘူး သွားကြသခြိုင်းကို”

ဘာပဲ အော်ရအော်ရ ပျော်နေကြသည်။

နွေးနွေးနှင့် သူ့အဖော်မလေးများကို ရှဲ့ရည်နှင့် အပက်ခံရလျှင်တော့ မိုးဟိန်းတို့က စိတ်ဆိုးကြသည်။ စောထူးက ကရင်လိုညစ်ညမ်းစွာ ဆဲရေးလိုက်သည်။

“စိတ်မဆိုးရဘူးလေ ဖိုးစောထူး”

အဖူးက သတိပေးလေသည်။

ကမ်းစပ်သို့ ရံဖန်ရံခါ လှမ်းမြင်ရသည်။ တောင်ကမူလိုလို ကုန်းအမြင့်တွင် စိမ်းရိပ်မှောင်မှောင်နှင့် ချောင်ကောင်းသော သစ်တောအုပ်များက သဘာဝအလှကို ဖန်တီးပြန်သည်။ ရေထဲ လူးနေသော ကျွဲများသည်လည်းကောင်း၊ နေစာလှုံနေကြသော နွားတို့သည်လည်းကောင်း၊ ကျွဲနွားတို့၏ စားကျက်မြေသည်လည်း သဘာဝဆေးပန်းချီ ရေးခြယ်သည့်နှယ်။

ဘဲတစ်အုပ်သည် ရေထဲတွင် တည်ငြိမ်စွာကူးလျက် ကမ်းစပ်

ဘက်သို့ ဦးတည်သော နှုတ်သီးများနှင့် အတောင်ကြားထဲ ထိုးသည်က ထိုးလျက်၊ အတောင်ဖြန့်ခါသည့် အကောင်က ခါလေသည်။

နွေးနွေး၏ ပါးပြင်တို့သည် နေအရှိန်နှင့် နီရောင်ပြေးနေသည်။ မိန်းကလေးများ ခေါင်းထက်မှ ကြာပန်းများနှင့် ရင်ညွန့်ပေါ်မှ ကြာဆစ်ကြိုးတို့သည် နွမ်းလျခွေပျောင်းစ ပြုချေပြီ။

"စာဆိုအရတော့ ကြာပန်းဟာ သီတင်းကျွတ်မှာပွင့်တဲ့ ရာသီပန်း၊ ဒါပေမယ့် ခု ဝါဆိုလမှာလဲ လှိုင်လှိုင်ပွင့်ကြသားပဲ၊ ဝါဆိုပန်းကပ်ချိန်မှာ ပျော်စရာဘယ်လောက်ကောင်းထားလဲ"

အဖူးက ခရမ်းရောင် ကြာပွင့်နှစ်ပွင့်ကို ကြာဆစ်ချိုးပြီး နွေးနွေးကို တစ်ကုံး၊ အဖီးကို တစ်ကုံး ဆင်မြန်းပေးလိုက်လေသည်။ အဖီးကို အဖူးက ကြာဆစ်ကြိုးဆင်တာကို အားလုံးသဘောကျကာ လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးပြီး ဩဘာပေးကြတော့ အဖူးက အရွှဲ့တိုက်လျက်...

ကြာပွင့်ကြာငုံ၊ ထုံထုံမွှေးကို၊
မလေးဘယ်သို့၊ သုံးပါ့မယ်...
ကြာရိုးကြာနွယ်၊ ဘယ်ညာဆစ်လို့
ရွှေကြာဆစ်ကြိုး ဆွဲပါ့မယ်...
ဆွဲပါ့မယ် ဆွဲပါ့မယ်။

○

အခန်း (၃၄)

ခမဲပြင်ရောက်တော့ ၁၁ နာရီထိုးလုပေပြီ။

ဘုရားစေတီမှာ ပွဲတော်ရက်နှင့် လူစည်ကားလွန်းသဖြင့် တိုးလို့ မပေါက်။ ခြေချစရာပင် နေရာမရှိသဖြင့် ဘုရားလည်းကောင်းကောင်း ဖူးခွင့်မရ။ ထမင်းစားရန်လည်း မဖြစ်နိုင်။

မိုးဖွဲဖွဲရွာချသဖြင့် နွေးနွေးတို့လည်း မိုးရေဖြင့် ရွှဲကုန်သည်။ ဘုရားကုန်းတော်ပေါ် ကန်နံဘေးမှလျှောက်၍ ရေအိမ်သို့လည်း အပြေးအလွှား လာခဲ့ကြရလေသည်။

ကန်ဘေးလမ်းမှ လျှောက်လာကြသော မိုးဟိန်းတို့လည်း တစ်ဖက်သော ရေအိမ်သို့ အပြေး ကျူထရံပေါ်မှကျော်၍ နွေးနွေးတို့၏ ခေါင်းများကို မြင်နေရသောအခါ. . .

“ဝအောင်သာ စားကြပေ့”

လှမ်း၍ မနောက်သာနောက်သာ နောက်သွားလေသည်။ နွေးနွေးသည် မျက်စောင်းတဝင့်ဝင့်နှင့်. . .

“နင်တို့ စားပေါ့”

ပြောရုံပဲ ပြန်ပြောနိုင်သည်။ အိမ်သာနှင့် တောင်ကုန်းမြေကူး

တံတားသည် ရွှံ့စေးများပေကျံ၍ ချောနေသဖြင့် အတော်သတိထားလျှောက်ရလေသည်။

ကန်ရေမှာ စိမ်းလန်းနေသည်။ ကြာဖက်များလည်း လွှမ်းခြုံလျက် တော်သလင်းသီတင်းကျွတ်တွင် ကြာပန်းများ ကန်ပြင်အပြည့် ဖုံးလွှမ်းနေအောင် ပွင့်တတ်ကြသည်တဲ့။

နွေးနွေးတို့သည် စေတီကို ဦးပဲချနိုင်တော့သည်။ သပြေခက်တို့သည် ညောင်ရေအိုးတွင် ပိတ်ကျပ်ဆို့တစ်နေလောက်အောင် များပြားလွန်းလှသည်။ ဘုရားရင်ပြင်တစ်ဝိုက်တွင် ဝါဆိုဖယောင်းတိုင်နှင့် အမွှေးတိုင်ရနံ့များ ထုံမွှန်းနေသည်။ အမိုးအကာမရှိသော ရင်ပြင်တစ်ဝိုက်ကား မိုးရေတို့ဖြင့် စိုရွှဲနေသည်။ စေတီ၏ ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ကား သစ်ရိပ်ညိုညို အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် စခန်းအခြေကတော့ သာယာလေသည်။

ခမဲပြင်ဘိုးဘိုးကြီး နတ်နန်းတွင်လည်း လူတွေစည်ကား ထပ်သိပ်နေသဖြင့် တိုးမပေါက်ပြန်။ အဖိုးတို့နှင့်အတူ နတ်နန်းအပြင်ဘက်ကပဲ လှမ်းကန်တော့ရလေသည်။

“ဟဲ့ . . . ကလေးတွေ လိုရာဆုတောင်းကြ၊ ဆုတောင်းပြည့်တယ်”

အဖိုးတို့က သတိပေးကြသည်။ သည်တုန်းကတော့ နွေးနွေး ဘာဆု တောင်းခဲ့သလဲ မမေးမိခဲ့။ မိုးဟိန်းဆုတောင်းကတော့ နည်းနည်းခံ့ညားလွန်း အားကြီးသဖြင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်ထုတ်ဖော်မပြောရဲဘဲ ရင်ထဲသိမ်းဆည်းလာခဲ့သည်မှာ ယနေ့ထက်တိုင်အောင်ပင်။

“တစ်ပြည်လုံးဟိန်းတဲ့ မိုးဟိန်းဖြစ်ပါစေ”တဲ့။

နွေးနွေးသာ ဟိုစဉ်တုန်းက ကြားခဲ့လျှင် ဘယ်လောက် ဟား

တိုက် ရယ်လိုက်ချင်မလဲ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လည်း ရယ်ချင်မိသည်မှာ ခဏခဏပင်။ ကနေ့ ပန်းချီဆရာပေါက်စ ကာတွန်းဆရာပေါက်စနလေးအဖြစ် လူသိရှင်ကြားဖြစ်လာသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်မိရသည်။

အစတုန်းကတော့ အခြေခံပညာရေးအထက်တန်းအောင် စာရင်းတွင် မကြာခဏ (ခ)စာရင်းနှင့် အောင်တတ်သူ၊ မဟုတ်မခံချင်စိတ်နှင့် အချုပ်တို့ ဂတ်တဲတို့၌လည်း တရားခံဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ၊ လမ်းပေါ်တွင် ခြေသလုံးအိမ်တိုင် လျှောက်နေခဲ့ရသူ၊ ဖိုးစောထူး၏ မဝရေစာ ထမင်းကို လက်ဝေခံစားခဲ့ရသူ၊ ဘယ်လောက် သိမ်ငယ်ခဲ့တဲ့ ဘဝလဲ၊ သက်တမ်းတိုသော ကျေးဇူးရှင်အပါးနှင့် အမေတို့ကို ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်မရလိုက်သော သားသုည ဘဝ။

ယခုမှ လူမွေးလူတောင် ပြောင်ခါစပဲရှိသေးသည်။ သို့ပေမယ့် ဘိုင်ပြတ်ခဲ့သော ရက်တွေကို မရေမတွက်နိုင်။ ပြည်သူ့မုန့်တိုက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် သူလိုကိုယ်လို ကာတွန်းဆရာတွေ၊ ကဗျာဆရာတွေ စုပြီးထိုင်ကြကာ လက်ဖက်ရည် မှာမသောက်နိုင်ဘဲ စကားဝိုင်းဖွဲ့ခဲ့တဲ့ ရက်တွေလည်း သတိရမိသေးသည်။ ရယ်စရာတော့ ကောင်းလှသည်။ အမြဲတမ်းပင် အစာမစားဘဲ အာလူး (လေ) တွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးနှင့် ဗိုက်ပြည့်နေလေသလားမသိ။

ကိုယ်အလေးချိန် လျော့ပြီးရင်း လျော့နေတာကို သတိထားမိသည်။ ကဒုတ်ရောက်တော့ ငုဝါသည် မိုးဟိန်း၏လက်ကို ကိုင်ကြည့်ပြီး “လက်စသတ်တော့ ဦးဦးက ပိန်တာကိုး” ပြောခဲ့တာကို ရယ်ရယ်မောမောနှင့် သဘောတူလက်ခံခဲ့ရသည်။

ဟိုစဉ်တုန်းက ဆုတောင်းခဲ့တာ ဘယ်တော့မှ အကောင်အထည်ပေါ်မည်ကို မသိသော်လည်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဆုတောင်း

ခဲ့တာအမှန်ပင်။ ခမဲပြင်ဘိုးဘိုးကြီးကတော့ တန်ခိုးကြီးပြီး ဆုတောင်းပြည့်လှသည်တဲ့။

“အဖိုး ဘိုးတော်ရုပ်နားမှာ မွေးကြိုးနှစ်ကောင် ရှိတယ်ဆို၊ ကြည့်ချင်လိုက်တာ”

နွေးနွေးသည် ခြေတထောက်ထောက် ကြည့်ရင်း ပူဆာနေပြန်သည်။ အထဲကို ဘာမှမမြင်ရဘဲ လူတွေပိတ်ဆို့နေတာကတော့ စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ အဖိုးက. . .

“အရင်တစ်ခေါက် တို့လာတုန်းက တွေ့တာပဲ နတ်မြွေတဲ့၊ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး လာခေါ်ပြပါဦးမယ်ဟယ်”

သည်တော့လည်း ကျေနပ်လိုက်ရသည်။ ခမဲပြင်ဘိုးတော်ကြီး ဆီသို့ နောက် ဘယ်တော့မှ အလည်မရောက်နိုင်တော့။ အဖိုးကတော့ မတ်တတ်ပင် လက်အုပ်ချီလျက်. . .

“ဘိုးတော်. . . ကျွန်တော်မတို့ လယ်ယာ မိုးမခေါင်ပါစေနဲ့၊ ရေလဲ မနစ်ပါစေနဲ့၊ လုပ်ကိုင်ရာ အပျက်အစီးမရှိ နှစ်စဉ်ကောက်ပဲသီးနှံဖွံ့ဖြိုးပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝပါစေ စောင့်ရှောက်တော်မူပါ ဘိုးတော်ကြီး”

အမိုးတို့ အမေတို့လည်း “မိသားစု ပြည့်စုံကုံလုံပါစေ”ဟူသော ဆုတောင်းမျိုး တစ်မျိုးတည်းသာ တောင်းကြလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ သည်တုန်းက မိုးဟိန်းတို့ စောထူးတို့ နွေးနွေးတို့ဘဝ အတွက် သိပ်အပူအပင်မရှိခဲ့တာ အမှန်ပင်။

ခမဲပြင်မှထွက်လာပြီး ‘တကောကနုတ်ရွာ’တွင် အမျိုးတွေဆီဝင်ပြီး ထမင်းစားကြသည်။ ရေတွေပတ်ခြံရံနေသော တကောကနုတ်နှင့် ဆက်လျက် ကန်ပေါ်ရွာစဉ်တန်းလေးတွင် ကတ္တူလှေတွေ လှော်ကြ စီးခဲ့ကြသေးသည်။ မြေပဲဆီစက်တို့မှ မီးခိုးတွေ

တလူလူဝေနေသည်။ နွေးနွေးတို့ မိုးဟိန်းတို့ အမျိုးတစ်တွေ ဒွေးလေးမိကြီးတို့သည် ဘုရားဖူးတို့အား စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြုစုဧည့်ခံကြသည်။

အနေစုတ်သော်လည်း တညင်းသီးပြုတ်နှင့် လက်ဖက်တို့ကို ဆီစိမ်ထားသည်မှာ ရေကူးရမတတ်ပင်။ တညင်းသီးမှာ အလုံးကြီးသလောက် ချိုလည်းချို စေးလည်း စေးလှသည်။

နွေးနွေးတို့ မိုးဟိန်းတို့ကတော့ အကစားမက်နေသဖြင့် အစားကို ခုံမင်ဖို့ သတိမရကြ။ နွေးနွေး၏ လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ထုပ်ယူလာသော တညင်းသီးများကို လှေပေါ်မှာတင် အလုအယက် ဝိုင်းစားကြသဖြင့် ခဏချင်းပင် ကုန်သွားကြလေသည်။ ထို့နောက် ရေထဲတလူးလူးတလိမ့်လိမ့်နှင့် လှေလှော်ကြပြန်သည်။ ပိန်းကောလှေများသည် ရေထဲ မကြာခဏမှောက်တတ်သောကြောင့် ရေတိမ်မှာပဲ ဆော့ကစားကြသည်။ ရေထဲမျောပါလာသော ဒိုက်ပင်များနှင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပစ်ပေါက်ကစားကြပြန်သည်။ နွေးနွေးအဖော်များက ရေထဲမဆင်းသော်လည်း နွေးနွေးသည်ယောကျ်ားလေးများနှင့် ရင်ပေါင်တန်းဆော့ကစားလေသည်။

အုန်ဆုဘုရားဘက်သို့ ခရီးဆက်ရန် ပဲ့ထောင်ပေါ်ရောက်တော့ နွေးနွေးတစ်ယောက် မျက်နှာများ ချေဆပ်ကာ အဖျားသွေးဝင်တော့သည်။ အဖူးပြောပြသော ခမဲပြင်ဘိုးတော်ကြီးအကြောင်းပုံပြင်တစ်ခုနှင့် နွေးနွေးသည် မကြာခဏသန်းကာ မှေးစက်နေပေပြီ။ အဖိုးရင်ဘတ်တွင် ခေါင်းမှီကာ အိပ်နေသော နွေးနွေးအား စောင်ပတ်ရစ်သိုင်းခြုံကာ ထွေးပေးရလေသည်။

“ခမဲပြင်ဘိုးတော်ကြီးဟာ မထီမဲ့မြင် နောက်တာလဲ မကြိုက်ဘူး။ အနေမှား အပြောမှားရင်လဲ ရေလမ်းကို မျက်စိလည်အောင်

လုပ်ပစ်တတ်တယ်တဲ့၊ တစ်ခါတုန်းက ရေကန်နားကို လူ တစ်ယောက် လာပြီး ကွန်ပစ်သတဲ့၊ အမှန်ကတော့ ကန်တော်မှာ ကွန်မပစ်ရဘူး၊ ဘယ်သူမှလဲ မပစ်ရဲဘူး၊ ဒီလူကတော့ ကျွန်တော်မျိုးဆင်းရဲလွန်းလို့ပါ၊ ငါးပြေမသုံးကောင်လောက် ဟင်းတစ်ခါချက်ရအောင်တော့ ဆောင်ရွက်ပေးပါဆိုပြီး တောင်းတော့ ငါးပြေမ အကောင်ကြီးကြီးတွေ သုံးကောင်တိတိ ရခဲ့တယ်”

“သိပ်တိကျတာပဲနော်” မိုးဟိန်းက အံ့သြနေသည်။

“သူကတော့ တိတိကျကျ ကြိုက်ပုံပဲ၊ အဲဒီလူက ငါးပြေမ အကြီးကြီးတွေ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရမှန်းသိတော့ သူ့လောဘကို သူမထိန်းနိုင်ဘဲ ‘အရှင်ကြီးကလဲ ငါးများပိုပေးတော့ ဘာဖြစ်သွားမှာလဲ၊ သုံးကောင်တောင်းတော့ အမယ်မှာ မှာတဲ့အတိုင်းပဲ ပေးတာပဲ၊ သုံးကောင်ဆို နည်းသေးတာပေါ့ ဘုရား၊ ထပ်များပေးဖို့ ဆောင်ရွက်ပေးပါဦး၊ အရှင်ကြီးပဲ စွမ်းသလား၊ ကျွန်တော်မျိုး ကံပဲလှသလား ကြည့်ရအောင်ဆိုပြီး အောက်ကလိအာ စကားမျိုးတွေပြောပြီး ကွန်ပစ်လိုက်ပြန်တယ်တဲ့”

“နောက်ထပ် ငါးတွေ ရရောလား”

နွေးနွေးက စောင်ခြုံထဲမှနေ၍ မေးလိုက်လေသည်။

“ဘယ်ရမလဲ ပိုက်ကွန်ထဲ စိမ်းစိမ်းလတ်လတ် လက်ဝါးပြတ်ကြီး ပါလာသတဲ့၊ အဲဒီလူလဲ ဒီလက်ဝါးပြတ်ကြီးကို တွေ့သွားကတည်းက လန့်ဖျားဖျားပြီး သေရောတဲ့”

အဖူး၏ ပုံပြင်ကတော့ နားထောင်လို့ ကောင်းလှသည်။ အဖူးသည် ပုံတိုပတ်စ အပြောကောင်းသူဖြစ်သည်။ အုန်းသို့ အရောက် အဖူး၏စကားများကို ကြားနာရရင်းလည်း တစ်ရေးမှေးစက်မိကြလေသည်။

အုန္နဲရွာ ဆိပ်ကမ်းသို့ကပ်တော့ ပဲ့ထောင်ထဲ ဖိနပ်များ ချွတ်ထားခဲ့ကာ ဘုရားကုန်းတော်ပေါ် တက်လာလေသည်။ နွေးနွေးတို့ ရောက်သည့်အချိန်က နောက်ကျနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ဘုရားဖူးများလည်း အတော်အတန်စဲသွားလေသည်။

လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၇၀ ကျော်က ပဲခူးတိုင်း ကဝမြို့နယ် အုန္နဲရွာတွင် လုပ်သားပြည်သူ လူထုအများ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြသော မာရ်အောင်သွန်းဘုရားကြီးသည် ဂန္ဓကုဋီအဆောက်အအုံကြီးထဲမှ ရုပ်ပွားတော်ကြီးဖြစ်သည်။ ဂန္ဓကုဋီသို့တက်ရာ အုတ်လှေကားကြီးမှာ ကျယ်ပြောမြင့်မားလေသည်။

ကြေးနှင့်သွန်းထားသဖြင့် သွန်းဘုရားဟုခေါ်သည်။ ဥဏ္ဍာတော် ၁၀ တောင် နှစ်မိုက်၊ ကြေးချိန် ၇၂၀၆ ပိဿာ ၃၀ ကျပ်သားရှိသည်ကိုပင် အဖူးက အသေးစိတ်မှတ်မိနေသည်။ မျက်နှာတော်တွင် ရွှေချိန် ပိဿာ ၄၀ တို့ဖြင့် သွန်းထားသဖြင့် မျက်နှာတော်ရွှေအဆင်းမှာ ရွှန်းမှည့်ဝင်းပြောင်နေသည်။

ညောင်ရေအိုးတိုင်း သပြေပန်းတို့ဖြင့် ပိတ်ဆို့ကျပ်တည်းနေသဖြင့် ဘုရားတင်ခွင့် မရခဲ့။

“တောင်ကျောင်းမှာ နှစ်တိုင်း စာပြန်ပွဲလုပ်တာ အကြီးအကျယ်ပဲ၊ ဘုန်းကြီး အပါး ၂၅၀ တောင်ရှိတယ်”

အဖူးက သူစိတ်ဝင်စားတာများကို ဖောက်သည်ချနေသေးသည်။ မိုးဟိန်း၊ နွေးနွေးနှင့် စောထူးတို့ကတော့ အုတ်လှေကားပေါ်ဆင်းချည်တက်ချည်နှင့် ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြသည်။

“ဟဲ့ . . . ဟိုဟာမလေးက နေမကောင်းဘူးဆို”

အဖိုးက လှမ်းငေါက်လည်း နွေးနွေးက မဖြုံ။

“နေကောင်းသွားပြီ၊ ချွေးတွေထွက်သွားပြီ အဖိုးရဲ့”

ဘုရား၏ဝန်းကျင်အခြေအနေက စိမ်းလန်းသော ကောက်ပင်ပျိုများနှင့် သာယာအေးချမ်းလေသည်။ လယ်ကွက်တို့သည် တာဖွဲ့ကာ အကွက်ရိုက်ထားဟန်မှာ မြကော်ဇောများ ဖြန့်ကျက်ထားသည့်ပမာ ရွှင်းလန်းချမ်းမြေ့ရသည်။

သည်တုန်းကတော့ အတူသွားလာ ဆော့ကစားရတာကိုပဲ ပျော်လှသည်။ မိုးဖွဲဖွဲကျလည်း ဘယ်သူမှ လူကြီးတွေလို ထီးဖွင့်မဆောင်းဘဲ ဒီအတိုင်း ပြေးလွှားနေကြသည်။ နွေးနွေးကို ဘယ်သူမှ ဖမ်းမမိ။ သမင်မလေးပမာ အပြေးသန်လှသည်။

နွေးနွေးတစ်ယောက် လယ်ကန်သင်းရိုးတစ်လျှောက်တွင် ခလုတ်တိုက် လဲတာကို မိုးဟိန်းပြေးလာထူသည်အထိ မျှောက်လျက်လဲရာမှ ရုတ်တရက် မထသေးဘဲ 'နင်က အရမ်း အရမ်း လိုက်တာကိုး လဲမှာပေါ့' လို့ ရန်ထောင်စကားတွေ ပြောရင်းငိုတာကို ရယ်မောမိရသေးသည်။

နွေးနွေးလက်မောင်းအိုးကိုင်လျက် ဆွဲမ,ထူရလေသည်။ 'သူတော်ကောင်းကို ပြစ်မှားလို့' ပြောလျှင် နွေးနွေးက ပို၍စိတ်ဆိုးလေသည်။

တကယ်တော့ နွေးနွေးသည် ပကတိကလေးစိတ် မပျောက်သေးသော ကလေးငယ်ပမာသာတည်း။ မျက်စောင်းတဝင့်ဝင့်နှင့် နှုတ်ခမ်းကလည်း စူတတ်သည်။ ရိုးသားသန့်စင်သော ခဝဲပန်းပွင့်လေးနှင့်တူသော နွေးနွေး။ စာအုပ်ထဲမှာ ခဝဲရိုင်းအကြောင်းဖတ်ခဲ့ရဖူးသည်။

ခဝဲရိုင်းသည် မြို့ကြီးပြကြီးအလယ် မတင့်တယ်ခဲ့။ တောချုံအုံကြားဌ်သာ ပေါက်ခဲ့၏။ ပွင့်ခဲ့၏။ ငါ့အိမ်ရှေ့ဌ် ခဝဲစင်ကလေးရှိရာ ဤပန်းကလေး ပျော်မြူးစွာပွင့်၏။ လွတ်လပ်သော လေကို

ရှု၏။ ယာတောကိုဖြတ်၍ တိုက်ခတ်သောလေသည် သင့်မိတ်ဆွေစစ်ဖြစ်ဘိ၏။ သင့်၏နေရာသည် နိမ့်ကျသည်။ သို့သော် သင်ပျော်၏ တဲ့။

စာဆိုက နွေးနွေး၏ အလှကို ဖွဲ့ထားခဲ့သည်ဟု ထင်စားမိလေသည်။

အိုခဝဲရိုင်းကလေး

သင့်၌ မွေးပျို့သောရနံ့ မရှိ။ သို့သော် သင်သည် ရိုး၏။

သင်၏ ရိုးဂုဏ်သည်ပင် အကြိုင်ဆုံးသော ရနံ့ပင်တည်း။

သင့်၌ လှပသော အဆင်းမရှိ။ အဝါရောင်အဆင်း၊ ဝင်းကာမျှ ဖြစ်၏။ သို့သော် သင်၏အဆင်းသည် ပကတိအဆင်း၊ သဘာဝထံမှ ဆေးရောင်စုံငှား၍ ခြယ်လှယ်ထားခြင်းမဟုတ်။ ပကတိ အဆင်းသည်ပင် သင်၏ အတင့်တယ်ဆုံးသော အလှပေတည်း။

○

အခန်း (၃၅)

ရန်ကုန်ညတစ်ညရဲ့ ပုံပြင်ကိုတော့ မိုးဟိန်းသည် နွေးနွေးအားပြန်မပြောချင်တော့။ မပြောထိုက်တော့ဘူးဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။ လရောင်ရွှန်းဖိတ်လာသော်လည်း မီးပြာလဲ့လဲ့က နေရာတကာ လွှမ်းအုပ်နေသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံတိုင်း လူတို့ တိုးဝှေ့စည်ကားလွန်းလှသည်။ ရုပ်ရှင်ဖိုးကို အပိုဖြုန်းတီးနိုင်လှချေလားဟု အားကျစရာပင်။ ရိုးသားလွန်းလှသော အဖူးတို့ အဖီးတို့ အပါး အမိုးတို့က အားလည်းကျခဲ့ကြဖူးသည်။

သို့သော်လည်း မြန်မာလူမျိုးဆိုတာက ပွဲကို ဝက်သားဟင်းအိုးပေါင်ကြည့်ကြတဲ့ လူတွေပဲ။ ရယ်စရာလည်းကောင်းရဲ့၊ ကဲ့ရဲ့သဘြိုဟ်ပြုစရာလည်းကောင်းရဲ့၊ သနားစရာလည်းကောင်းရဲ့။ အလုပ်ခွင်ကို မေ့လျော့ကာ လမ်းဘေးမျက်လှည့်ပွဲတောင် တိုးဝှေ့နေတတ်ကြတဲ့ လူမျိုးပင်။ အဝတ်စွန်းတာကို ဆေးနှင့် လက်တွေ့ဖျက်ပြတာကိုပင် ပွဲကြည့်သလို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ပရိယေသနဝမ်းစာအတွက် လက်ကို ဘလိတ်ဓားနှင့် လှီးဖြတ်ပြပြီး လက်တွေ့ဆေးထည့်ပြသောအရောင်းသမားလေးတွေကိုတော့ အကြင်နာပိုမိသည်။

“အသားအနာခံပြီးမျှား စျေးရောင်းရသလားဟယ်”

မိန်းမကြီးတစ်ဦးက မှတ်ချက်ချနေသည်။ လေဟာပြင်စျေးနှင့် ဗိုလ်ချုပ်စျေးတို့တွင် ရှိစုမဲ့စု ကုန်ကြမ်းပစ္စည်းများနှင့် ကြိုးပမ်းထားသော မြန်မာလက်ဖြစ်ပစ္စည်းလေးများကို ရောင်းချတာ မြင်ရတော့လည်း စိတ်ထဲ ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် လှုပ်ရှားမိသည်။ တိုင်းဖြစ်ဝါးနှင့် လုပ်ထားသော ပစ္စည်းလေးများ၊ အရုပ်လေးများသည် လက်ရာ သေသပ်သလောက် စျေးလည်းချိုလှသည်။

မိုးဟိန်းတို့ အပေါင်းအသင်း ဒါရိုက်တာအိုကြီးက မီးကြိုးမောင်းပျက် ကင်မရာများ၊ စက်ဘီးမီးလေးများနှင့် ဂိုဒေါင်ဟောင်းရုပ်ရှင်စတူဒီယိုလေးတွေမှာ ရုပ်ရှင်ဖြစ်အောင် ရိုက်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်း၊ သံပုံးထဲ မီးထွန်းပြီး ကြံဖန်ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်း စားမြုံ့ပြန်ရင်း မျက်ရည်တလည်လည်ဖြစ်နေတာကို သတိထားမိရင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိချေသည်။

“တို့ ဟိုတုန်းက မင်းတို့လို ဂျစ်ကောင်လေးတွေ မမွေးခင်က နယ်ချဲ့လက်အောက်မှာ မိဘမရှိတဲ့ သားတွေလို မျက်နှာငယ်ခဲ့တာပေါ့၊ ဒီတော့ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်လေးနဲ့ စက္ကူရုပ်လေးတွေ လုပ်တတ်သမျှ လက်မှုပညာလေးတွေနဲ့ ဝါးပစ္စည်းလေးတွေ လုပ်ပြီး ကြံဖန်စားသောက်ခဲ့ရသလိုပဲ”

“ဒါတောင် ဦးလေး မချမ်းသာဘူးနော်”

ကဗျာဆရာတစ်ဦးက မေးခွန်းကြားဖြတ်ထုတ်ရင်း ပြက်လုံးပမာ တဟားဟား ပွဲကျမိကြသေးသည်။

တစ်ခါတလေတော့ သူတို့တစ်တွေ ဆုံတောင့်ဆုံခဲ နန်းယုဟိုတယ်မှာ ဆုံမိကြသည်။ သည်နေရာက ကားကြီးကားငယ် အသွယ်သွယ် ထိုးဆိုက်လျက် ငရုတ်သီးစပ်သော ဟင်းချို၊ ပုစွန်တုပ်

ကြော်၊ ဝက်သားစတူးမျှားကို ဘီယာနှင့် တမြမြတွဲဖက်လို့ ကောင်းသော၊ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော ကျောက်စားပွဲဝိုင်းပေါ်တွင် လက်မှီထောက်လျက် ခေတ်မီသော သတင်းပေါင်းစုံကို ဖြန့်ဖြူးကြားနာရသော နေရာပင်တည်း။

ဘယ်သူက နှောင့်လိုက်သည်မသိ၊ မိုးဟိန်း၏ ရောင်းရင်းဘက် တစ်ဦးဖြစ်သော စာရေးဆရာ ဇောတိကတစ်ယောက် စာပေဗိမာန် ဆုရသဖြင့် ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုမှာ ညစာထမင်းကျွေးမည်ဟု ကဗျာဆရာ အော်နီက လာခေါ်၍ ဘုမသိ ဘမသိ လိုက်လာမိသည်။ စာပေမြတ်နိုးသူ မိုးဟိန်းက စာအုပ်ကိုပင် လိုက်ရှာဝယ်ရာ ရဲရင့်ရုံ နောက်ဘက် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ အလွယ်တကူဝယ်လို့ရခဲ့သည်။

“သိပ်မိုက်တဲ့လူတွေ၊ စာအုပ်ကို သိမ်းထားကြတာမဟုတ်ဘူး”

တဖွဖွပြောနေရင်းဆဲ နန်းယူရောက်တော့မှ ရှင်းတော့သည်။ တကယ်တော့ ဆရာဇောတိက ထီသုံးစောင်ထိုးထားခဲ့သည့်အနက် ၅၀၀ ဆုတစ်ဆု ကတ်ကတ်သတ်သတ်ပေါက်လို့တဲ့။ အိမ်လခ အကြွေး ၇၀ ဆပ်ခဲ့ပြီး မိန်းမ၏ ဟင်းလင်းပွင့်နေသော ဆန်ပုံးထဲ ဆန်တစ်တင်း၊ ငွေ ၆၀ နှင့် မျက်နှာလုပ်ဖြည့်ထားခဲ့ပြီး ပိုတာ အကုန်လုံး သောက်စားပစ်မည်ဟု ကြုံးဝါးရင်း ရောင်းရင်းတွေကို ဖိတ်သည်တဲ့။

ရယ်တော့လည်း ရယ်ရသည်။ တသောသောရယ်မိကြသည်။ ကလေးကျောင်းစာအုပ်ဝယ်ဖို့ ပူညံပူညံလုပ်နေသော မိန်းမကိုလည်း. . .

“မင်း အဲလို ပွမ်နေရင် ငါပြန်မလာတော့ဘူး”ဟု ခပ်တည်တည် အောင်နိုင်စွာကြိမ်းဝါးခဲ့သည်ကိုလည်း ပြန်ဖောက်သည်ချရင်း တဟားဟားရယ်မိကြပြန်သည်။

မိုးဟိန်းတို့ရယ်သံတွေက တစ်ဖက်စားပွဲမှ ရယ်သံများနှင့် ခလုတ်တိုက်မိကြသည်။

“ဘရားပိုး. . . ဒေါက်တာကောင်း”

“ဘရားပိုး”

သည်အသံကိုကြားရတော့ မိုးဟိန်း၏ရယ်သံသည် ခေတ္တစဲသွားသည်။ မှန်ရာပြောသစ္စာ နွေးနွေးကို နှစ်ကာလ အတန်ကြာ မွေ့ထားခဲ့သော စိတ်ဝေဒနာသည် ပြန်လည်ထွန်းသစ်သည်။

ဒေါက်တာကောင်းမော်စံကို သားနားတောက်ပ၍ အဖိုးတန် ဂိုယာရေမွှေးရန့်၊ ခေါင်းလိမ်းဆီရန့်တို့နှင့် သင်းပျံ့သော လူကုံထံပုဂ္ဂိုလ်အချို့နှင့် တွဲ၍လှမ်းမြင်နေရသည်။ ဒေါက်တာကောင်းမော်စံသည် ယခင်ကအတိုင်း ရုပ်မပြောင်းလဲဘဲ လှပနုပျိုဆဲပင်။ ဒေါက်တာမော်ရဲ့ အဖော်ဖြစ်သူ စကားကို တပြုံးပြုံးနှင့် ဆက်၍နားထောင်ဟန်မှာ မီးရောင်တွင် ထင်းနေသည်။

“တကယ်ချစ်တာပါလို့ ပြောပြီး အီဖယ်မျော်စင်ပေါ်က မိန်းကလေး ၃၀၀ ကျော် ခုန်ချသတ်သေတဲ့ အကြောင်းတွေလဲ တဖွဖွပြောတယ်၊ မူးလဲ မူးနေတယ်၊ ဖော့အနက်အင်္ကျီနဲ့ ပြာမှိုင်းမှိုင်းနဲ့ အိနေတဲ့ ထဘီဝတ်ထားတော့လဲ”

“ထဘီစက လေယာဉ်မောင်အစလား”

တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက ရယ်သံနှင့် ဝင်နှောက်လေသည်။

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒေါက်တာကောင်းရဲ့ ရုပ်အင်္ကျီစမျိုး”

တဝါးဝါးပွဲကျနေကြပြန်သည်။

“သူ့လက်ပတ်နာရီကြိုး အမျိုးမျိုးလဲပတ်နေပေမယ့် သူ့

အသည်းကတော့ ရောင်စုံအသည်း မဟုတ်ပါဘူးလို့၊ အဲဒါမျိုးတွေလဲ ပြောတယ်ဗျ”

“အသည်းလား။ ။ နှလုံးလား”

ကျောင်းဆင်းစ ဆရာဝန် ဟောက်စ်ဆာဂျင်က သူ့အစ်ကို မိတ်ဆွေ ကိုကောင်းစံကို လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။ ဒီတော့ ကိုကောင်းစံက။ ။ ။

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ မင်းအပူမပါပါဘူး”

ရှူတည်တည် ချော်တော့ ရယ်ကြပြန်သည်။ စောစောက လူက စကားကိုဆက်ပြန်ရာ။ ။ ။

“ဒီတော့ ကျွန်တော်ကလဲ ကျွန်တော့်အသည်းကတော့ တစ်ရောင်တည်း နီပါတယ်၊ အချစ်သွေးစစ်စစ်နဲ့ နီနေတာလို့ ပြောလိုက်တော့ သူက သက်ပြင်းလေးတချချနဲ့၊ ဒါကြောင့် သူ့ကိုချစ်ရတာတဲ့”

“နောက်တော့ သူနဲ့ ကမ္ဘာလှည့်ရောလား”

“သူနဲ့သွားကြတဲ့ နေရာတွေကတော့ အများကြီးပဲ၊ ဗိုလ်ချုပ်စေ့၊ လေဟာပြင်စေ့၊ နို့အေးဘား၊ ကန်တော်ကြီး၊ အင်းလျား၊ ဂုဏ်ရုံတို့ ရဲရင့်တို့မှာ ရုပ်ရှင်ခဏခဏကြည့်ဖြစ်တယ်”

“ဂုဏ်ရုံအထူးတန်းနောက်ဘက်မှာတော့ ကြွက်တွေမရှိတော့ဘူးဗျ”

ဒေါက်တာကောင်းက ဝင်နောက်တော့ ပွဲကျကြပြန်သည်။

ထို့နောက် ညစ်ညမ်းသောစကားတို့သည် အင်္ဂလိပ်တစ်ဝက် မြန်မာသံစွက်လျက် နားထဲလှိမ့်ဝင်လာသည်။ စကားအချီအချပြောသံများသည် အဆက်မပြတ်။

“သူက မြန်မာ့အသည်းထက် ကမ္ဘာ့အသည်းကို ပိုချစ်တယ်

လို့ နောက်ဆုံးမှတ်ချက်ချတယ်၊ ကမ္ဘာ့အသည်းနှလုံးကတော့ ပိုပြီး ဒေါ်လာထွက်တယ်နဲ့ တူတယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့။ . . ဟုတ်မှာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ဆွစ်ဇာလန်လုပ်နာရီပုံဆန်းလေးကတော့ စားပွဲတင် နာရီစက်မျိုးလို စက်ကြမ်းမို့ ခဏခဏအချိန်မမှန်ဘူးတဲ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့။ . . ဟုတ်မှာပေါ့”

“ဆွယ်တာကလဲ တောင်ကြီးထွက်ပုံစံလောက် မကောင်းဘူး တဲ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့။ . . ဟုတ်မှာပေါ့”

“မြန်မာပြည်မှာ ဘတ်စ်ကားအဟောင်းကြီးတွေ လူစီးကား လုပ်ထားတာကို ပြတိုက်ဟောင်းကြီး (old museum) နဲ့ တူတယ် ဆိုလို့ ရယ်လိုက်ရတာတဲ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့။ . . ဟုတ်မှာပေါ့”

သူတို့ရယ်သံသည် အာလေးလျှာလေးဖြစ်လာကြလေသည်။ ကိုယ့်လောကနှင့် ကိုယ့်ဘဝကတော့ အမျိုးမျိုးပေါ့။ မိုးဟိန်း တစ် ယောက် ပန်းချီဆွဲသူ၊ ကာတွန်းရေးသူတစ်ယောက်အနေနှင့် ရန် ကုန်လောကတွင် ကျင်လည်ရင်း ဘဝဘယ်လောက်စုံပြီလဲ မသိ။ ယခင်က ဒိုမီနိုကပွဲအကြောင်းကို တင်လတ်စံတို့အိမ်တွင် မြင်ဖူး သည်။

နိုင်ငံခြားသား လူနီကြီးများနှင့် ကမ္ဘာလှည့် ဆံပင်ဝါမလေး များကို တွေ့ဖူးပြီ။ နားဆွဲတလှုပ်လှုပ်နှင့် ကိုယ်ကို ယိမ်းခါကာ အထက်အောက် ကီမိုနို ဆင်တူဝတ်လျက် ကြိုးသိုင်းဖိနပ်နှင့် မြန်မာ စစ်စစ်လည်း မြင်ဖူးပြီ။ ကမ္ဘာလှည့် အရှေ့တိုင်းသားများနှင့် ရောထွေးလှည့်လည်နေတော့ မလေးရှား၊ အင်ဒိုနီးရှားမများနှင့် ဆင်တူ

ယိုမှား ဝိုးတဝါးဖြစ်ပြီး ကိုယ့်လူမျိုးထင်မသေးမိစေရန် လမ်းနည်းနည်း တိမ်းဖယ်ပေးမိသည်လည်း စိတ်တိုမိသေးသည်။

သမုဒ္ဒရာလှိုင်းအစ ရွှေဘတ်ကြိုးသွယ် သားရေလွယ်အိတ်တို့ကိုလည်း မျက်စိယဉ်နားယဉ်ခဲ့ပေပြီ။ ကာတွန်းဖြင့် ရေးလို့ကောင်းသော မြန်မာရုပ်ရှင်ပိုစတာကားတို့အကြောင်းလည်း ရိုး၍နေပေပြီ။

စကားသံတွေကတော့ တော်တော်နှင့် စဲနိုင်ပုံမပေါ်။ မိုးဟိန်းတို့ လူစုသည် ဆက်ရက်မင်းစည်းစိမ်နှင့် အိမ်သို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပြန်ရန် ခြေလှမ်းပြင်ကြသည်။ စတီရီယို တေးဆိုင်လေးတွေမှ မီးတွေထိန်ထိန်လင်းဆဲ။ မိုးပေါ်မှာ နေချင်တယ်၊ မျက်လုံးစိမ်းနဲ့ မိန်းကလေး၊ မိန်းမ၊ မဟာရန်သူ အချစ်တော်ကြီး၊ လောကသစ္စာဘယ်ဟာလဲ တေးသံတို့သည် လေအဟုန်ကို ခိုစီးလာကြသည်။

ထိုတေးသံကြားထဲမှ စကားတစ်ခွန်းသည် နားထဲ စူးနစ်ဝင်လာသည်။

“ကိုကောင်း. . . ခင်ဗျားက ကြည်ပြာအကြောင်းပဲ ပြောနေတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ပထမလက်ဟောင်း နာ့စ်မန္တေးန္တေးဆိုတာကောဗျ”

ကိုကောင်းစံက ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်မောလိုက်သည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့်. . .

“လောကမှာ မိန်းမနှစ်မျိုးနှစ်စား ရှိတယ်ဗျ”

ပြောပြီး မြန်မာဘာသာနှင့် ဆက်ပြောသည်။

“တစ်စားက ပိုက်ဆံကုန်တယ်၊ တစ်စားက. . .”

စကားမဆုံးမီပင် မိုးဟိန်း၏ ခြေလှမ်းများကား အပြင်သို့

တစ်မုဟုတ်ချင်းရောက်လာလေသည်။ ရုပ်ရှင်တွေ စိတ်ကူးဝတ္ထုတွေထဲကလိုတော့ မိုးဟိန်းရင်ထဲ မခံချိဖြစ်ရုံမှအပ အသံတိတ်ဆိတ်လျက် စိတ်ချုပ်တည်းလိုက်သည်။ ဒေါက်တာကောင်းမော်စံ၏ မျက်နှာကို အရက်ခွက်မှ အရက်နှင့် လှမ်းပက်လိုက်လျှင်တော့ နောင်ဂျိန်တစ်ပွဲစာလောက်တော့ ကြည့်ကောင်းအောင် ရန်ပွဲခင်းမိမည် ထင်သည်။ သို့သော် မဖြစ်နိုင်။

ရောင်းရင်းကဗျာဆရာတို့ရဲ့ ကဗျာများကိုလည်း အတုခိုးပြီး ကဗျာစပ်ချင်လှသည်။ ကဗျာစာလုံးများနှင့်အတူ အသံကုန်ခြစ်၍ဒေါသတွေ မျက်ရည်တွေ၊ ဒလာဟော အတားအဆီးမရှိထွက်ခွင့်ရလျှင် တော်ပါပြီ။

ဂစ်တာ တစ်လက် ဆေးတစ်လိပ်နဲ့၊ အမှောင်ရိပ်ခိုနေတဲ့ သီချင်းသံ၊ မင်္ဂလာညရဲ့ နိုင်လွန်လမ်းမပေါ် ကတော်ကတော်အော်ရင်း ကြက်မလေးတွေ ထမင်းစေ့ရှာနေရဲ့ ကဗျာမျိုးကို အမှတ်တရရှိနေပြန်သည်။

“နွေးနွေး. . . နွေးနွေး”

“နွေးနွေးဘယ်မှာလဲ”

“ကဒုတ်မှာ ရှိသေးရဲ့လား”

အမှောင်ထဲ လှေကားကို စမ်းတက်လာရင်း နွေးနွေး၏မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်လာမိသည်။ လူကဒယီးဒယိုင်ဖြစ်သော်လည်း ခြေလှမ်းလုံးဝမမှား။ စီးကရက်မီးနှင့် ဒါရိုက်တာအိုကြီး၏ လက်ဖမိုးကို ထိုးမိပြီး. . .

“ကန်တော့ခင်ဗျာ. . . ဦးလေးမတော်လို့ပါ”

တောင်းပန်ဖို့ သတိရမိလေသည်။

“ငါ့လခွေး ငရဲမီးအတိုင်းပဲ ပူလိုက်တာ”

ဒါရိုက်တာကြီးက ပြောနေသည်။

“ပူပါစေ တစ်သက်မှတစ်ခါပူတာ”

စာရေးဆရာ ဇောတိကသည် ဘုမသိဘမသိဝင်ထောက်လိုက်သည်။ ကဗျာဆရာ အောင်နီကတော့...

“တစ်သက်မှာ တစ်ခါသေတယ်ပြောစမ်းပါဗျာ၊ လူမှာ ပူတာကတော့ ခဏခဏပေါ့”

“ပူတာက တို့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး ဇောတိကရဲ့၊ မိန်းမရဲ့အလုပ်”

ဒါရိုက်တာအိုကြီးက ရယ်လျက် ပြောရင်းကြို့ထိုးနေသည်။

မြင့်မားလှသော တိုက်အိုလေးထပ်အခန်းကို ဘယ်ကနေဘယ်လိုတက်လာမိကြသည်မသိ၊ တံခါးမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို တီးလိုက်သည်နှင့် အိမ်ထဲမှ...

“ဘယ်သူလဲ”

မိန်းမတစ်ဦး၏ သာယာဝေစည်သော အသံရှည်ရှည်ဆွဲသံကို ကြားလိုက်ရပြီး လူကြည့်တံခါးပေါက်ငယ်မှ မိန်းမလတ် တစ်ဦး၏ မျက်နှာသည် လှေကားဘက်မျက်နှာမူကာ ပေါ်လာလေသည်။

“တို့ပါ”

“သြော်... ဦးလေးအာပေါ”

တံခါးအဖွင့်တွင် ခပေါင်းစီးကရက်အနံ့၊ နံ့သာဖြူနံ့၊ စံပယ်ပန်းနံ့နှင့် မဥ္ဇူရေမွှေးရနံ့တွေက ဆီးကြိုလေသည်။

မိုးဟိန်းသည် တစ်ခေါင်းလုံးရီတီတီနှင့် လူတွေအားလုံး နှစ်ကိုယ်ခွဲဖြစ်ကာ စေ့စေ့စပ်စပ် လိုက်ကြည့်ရင်း...

“ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ နွေးနွေးမရှိပါဘူးနော်”

ဝေစည်ဆူညံသော ရယ်သံမျှားနှင့်အတူ

“နွေးနွေးတဲ့. . . နွေးနွေးတဲ့၊ နွေးနွေးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဒီနာမည် တစ်ခါမှ မကြာဖူးပေါင်၊ တောမှာရှိတဲ့ ရှင့်ရည်းစားနာမည်လား”

မေးခွန်းသံတွေကြားထဲ မိုးဟိန်းသည် စိတ်မာန်တက်လာကာ စားပွဲပေါ်မှ ပြာခံခွက်တွေ၊ ဖရုံစေ့လှော်ခွံ ထည့်ထားသော ပန်းကန်၊ သောက်ရေဖလားခွက်တွေကို လက်နှင့်တိုက်ချလိုက်ပြီး. . .

“သွား. . . ဘယ်သူမှ ငါ့နားမကပ်နဲ့”

အော်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ညသည်တရိပ်ရိပ်နှင့်အမှောင်ထဲ ရောက်သည်ထက် ရောက်လာလေသည်။ ညစ်နွမ်းသော ညသည် မိုးဟိန်းရင်ထဲမှ ထွက်ပြေးသွားလျက် ညစောင့်အဘိုးအို၏ နာရီသံချောင်းခေါက်သံ ၁၁ ချက်သည် တစ်စတစ်စ ခရီးဝေးသို့နှင်လေပြီဖြစ်သည်။ အိပ်မက်နှင့်အတူ ကဒုတ်ရွာ၊ ကုက္ကိုထက်တွင် ဖယောင်းပန်းဝါတို့သည် ကြောင်မြီးတူပန်းမျှားနှင့် အတူလှိုင်လှိုင်ဖူးပွင့်လေပြီတကား။

○

အခန်း (၃၆)

“ဦးဦးလဲ ဟုတ်ဘဲနဲ့”

ဥဝါ၏ ယောင်အော်သံသည် မိုးဟိန်း၏ အတွေးများကို ရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်လေသည်။ နွေးနွေးက ရယ်မောလျက် ဥဝါကိုယ်ထက် စောင်လွှမ်းခြုံလိုက်ကာ. . .

“အိပ်ရင်း ယောင်နေတာ”

ပြောရင်း ဥဝါ၏နဖူးပေါ်မှ ဆံယဉ်စများကို သပ်လိုက်လေသည်။ ဥဝါသည် အယောင်မရပ်သေး။ ယောင်ရင်း တစ်ချက်နှစ်ချက် ရယ်လိုက်သည်။

“ဥစ္စာစောင့်ပါ”

စကားတစ်လုံး ပီပီသသပြောပြီးနောက် စကားတွေ လျှာဖျားတွင် ဝါးထွေးသွားသည်။ နွေးနွေးသည် ဥဝါအတွက် ခြင်ထောင် ထောင်ပေးနေသည်။ အဖီးကတော့ ဆေးလိပ်လိပ်စရာ ဆေးကြီး၊ ဆေးရိုး၊ အစီခံနှင့် သနပ်ဖက်ဗန်းကို အိမ်နောက်ဖေးသို့ သိမ်းရန် ပြင်ရင်း. . .

“မိုးဟိန်း မနက်ဖြန်မနက် ဘယ်အချိန် ရန်ကုန်သွားမှာလဲ”

“အိပ်ရာက နိုးတဲ့အချိန်ပေါ့၊ ကျွန်တော်လဲ ရန်ကုန်ရောက်ကတည်းက မနက်အစောကြီး မနိုးတတ်တော့ဘူး”

နွေးနွေးက ကြားဖြတ်၍...

“သိပ်စောစောမသွားပါနဲ့ဟယ်၊ ဥဝါကျောင်းတက်ချိန် အတူတူ သွားကြပေါ့၊ ရှစ်နာရီ ရှစ်နာရီခွဲလောက် စျေးသိမ်းချိန်ပဲ၊ ဖိုးစောထူးဖို့လဲ မျှစ်လေးဘာလေး ဝယ်ပေးလိုက်ချင်လို့၊ ပန်းချီကားတွေနဲ့ သယ်နိုင်ပါတယ်နော်”

“ရပါတယ်”

“စောစောက အံ့မောင်နဲ့ ဒေါ်ငြိမ်းတို့ လာနှုတ်ဆက်ကြတယ်၊ မိုးဟိန်း ကံညီနောင်ကျောင်းဘက် သွားနေတုန်းက ဘာလက်ဆောင်ပေးရမှန်း မသိလို့တဲ့ ကောက်ညှင်းနှစ်ပြည် လာပေးသွားတယ်၊ တို့ဆီက ခြင်းယူသွားပေါ့”

“ဟာ... ဒုက္ခရှာလိုက်ကြတာဟာ”

“ဒုက္ခရှာတယ် ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ရန်ကုန်မှာက ကောက်ညှင်းတို့၊ ဆန်တို့ သိပ်ပေါတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီကောက်ညှင်းကို ဆီထမင်းထိုးစားကြည့်စမ်း၊ ဆီသိပ်မကုန်အောင်လဲ ထိုးလို့ ရပါတယ်၊ ပထမကောက်ညှင်းဆန် ဆေးထား၊ ဆီနည်းနည်း ဒယ်အိုးထဲ ထည့်၊ ကြက်သွန်နီဆီသတ်၊ ကြက်သွန်ကြော်တွေ ဖယ်ထားလိုက်၊ ဆီထဲ ကောက်ညှင်းထည့်၊ ဆားထည့်၊ ဆန္ဒင်းအရောင်ကြိုက်ရင် နည်းနည်းလေးပါလေဟန် ထည့်၊ အဖုံးအုပ်တည်ထား၊ ရေနွေးလဲ အဆင်သင့်ကျိုထားပေါ့၊ ဆန်အနူးလိုရင် ရေနွေးထည့်တာ ပိုကောင်းတယ်”

နွေးနွေးသည် မှာရင်း မှန်အိမ်မီးစာကို နှိမ့်လိုက်လေသည်။ ဥဝါအတွက် ချုပ်လက်စ ဂါဝန်ကိုလည်း သိမ်းလိုက်သည်။ နွေး

နွေး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် လရောင်အရိပ်က လင်းလျက် ဖြာကျနေသည်။ အိပ်ခါနီး ဘုရားကန်တော့ရန် ယောဂီတဘက်ကို ပခုံးပေါ်တင်လိုက်ပြီး ဘုရားစင်ရှိရာသို့ ထလာလေသည်။

မိုးဟိန်းသည် အဖိုးဆိမ့ ယူထားသော ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိရှိုက်ဖွာလိုက်လေသည်။ အမှောင်ရိပ်ကွယ်တွင် ထိုင်လျက် နွေးနွေးမျက်နှာကို တစိမ့်စိမ့်ကြည့်နေမိသည်။

“နွေးနွေး မအိပ်သေးဘူးလား”

“ဘုရားရှိခိုးပြီးရင် အိပ်တော့မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မိုးဟိန်း၏အဖြေသည် တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ နွေးနွေးကလည်း မျက်လွှာချလျက် ဘုရားစင်ရှေ့တွင် အသာဒူးတုပ်ထိုင်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် မိုးဟိန်းအား လှမ်းကြည့်ကာ. . .

“ရန်ကုန်နဲ့ ကဒုတ် ခရီးပေါက်သွားပြီဆိုတော့ ခဏခဏ လာမယ် မဟုတ်လား”

နွေးနွေးသည် မျှော်လင့်ကြိုးစွာ မေးလိုက်ဟန်မှာ ပေါ်လွင်နေသဖြင့် ရင်ထဲ ဖျတ်ခနဲလှုပ်ရှားလာမိလေသည်။

“လာချင်ပါတယ် နွေးနွေး”

“လာချင်ရင် အနီးလေးပေါ့”

“ခရီးဝေးတိုင်းလဲ မလာချင်ဘူးလို့ ယူဆမှာလား”

“ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲ”

“ဘာလို့ မသိရမှာလဲ”

“ခုနစ်နှစ်တောင် မလာခဲ့ဘဲ နေတာပဲ၊ ငုဝါတစ်သက်လေ”

“နွေးနွေးကလဲ ဒါပဲ ပြောနေတာပဲ”

“ပြောရတယ်လေ၊ အဲဒီ ခုနစ်နှစ်ဆိုတာ နည်းတဲ့အချိန်တွေ

မှ မဟုတ်ဘဲ၊ အမျိုးစုံပြောင်းလဲဖြစ်ပျက်နိုင်တယ်နော်၊ တို့တွေ အသက်ကြီးလာပြီပဲ”

“ဘာလောက်များအသက်ကြီးလို့လဲ နွေးနွေးက”

“နောက်ခုနစ်နှစ်လောက် ထပ်ကြာရင် ငုဝါအပျိုဖြစ်တော့မယ်”

“သြော်. . . ဟုတ်ကဲ့၊ မနွေးနွေး အမိန့်ရှိပါ”

“တို့ကို မလျှောင်ပါနဲ့”

“မလျှော်ဝံ့ပါဘူး”

“တော်စမ်းပါ ပြန်ခါနီးတောင် ရန်ဖြစ်ချင်သေးလား”

မိုးဟိန်းက ပြုံးလျက် ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်မိသည်။ နွေးနွေး အချိန်ရှည်ကြီး ရှိခိုးပြီး ပုတီးစိပ်နေသည်အထိ အိပ်လို့မရနိုင်။ ဝရန်တာဘက်မှ ခြင်ထောင်ထဲ၌ ဘယ်ပြောင်းညာပြန် လူးလှိမ့်၍သာ နေမိသည်။

အဖူး၏ ဟောက်သံနှင့်တကွ အဖီး၏ အသက်မှန်မှန်ရှူသံကို ကြားနေရသည်။ အဖူးနှင့် အဖီးတို့က အလင်းရောင်နှင့် မအိပ်တတ်ဘူးဆိုကာ အိမ်ခန်းထဲတွင် အိပ်ကြသည်။ နွေးနွေးနှင့်ငုဝါတို့သားအမိ အိပ်နေကြသော ခြင်ထောင်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

ကရင်ရွာသူတို့ ဓလေ့က ဒီလိုပါပဲ။ မီးပုံကိုဝိုင်းဖွဲ့ကာ အပျိုလူပျိုတို့ တစ်ယောက်ပေါင်ပေါ် တစ်ယောက် ခေါင်းအုံးအိပ်ကြလည်း ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန်မရှိကြ။ ဤမျှ ရိုးသားသန့်စင်လှသည်။ တစ်ယောက်ကို ချစ်မိပြီဆိုလျှင်တော့ အသည်းစွဲ။

ရင်ထဲတွင် တုန်ယင်လှုပ်ရှားသော စိတ်နှင့် မိုးဟိန်းသည် ဆေးလိပ်ကို တစ်ဖွာပြီးတစ်ဖွာ ရှိုက်နေသည်။ ခေါင်းရင်းအိမ်မှ ဗျပ်စောင်းသံနှင့်အတူ သီချင်းသံကလည်း ရင်ထဲ၌ နွေးနေသည်။

ချစ်သူထွေးရင်၊ နွေးလျက်အစဉ်သာ၊ ချစ်သူ မွှေးရင်အေးလျက်ရင်မှာ၊ ချစ်သူကျွေးရင် ဆေးဖက်ဝင်တာ၊ ခုတော့လဲ ချစ်သူအဝေးတွင် ပြေးလျက်မမြင်သာ၊ စာမလာသတင်းမကြားရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ပါ၍ အောက်မေ့လွမ်းဆွတ် သတိရနေသည်သာ။ ။ ။

ဗျပ်စောင်းသံက လက်သံခပ်ကျဲကျဲဖြစ်သော်လည်း သီချင်းသံက သာသာယာယာရှိလေသည်။ နွေးနွေးပုတီးစိပ်ပြီး အိပ်ရာဆီသွားတော့ မိုးဟိန်းမှာ

“နွေးနွေး။ ။ ။ ဒီသီချင်းကို ဘယ်သူတီးပြီး ဆိုနေတာလဲ”

“မောင်ကောင်းစိန် တီးနေတာလားမသိဘူး၊ ဆိုတာကတော့ နော်နော့်အသံပဲ”

“နွေးနွေး ဒီသီချင်းကို မကြိုက်ဘူးလား”

“နားထောင်လို့တော့ ကောင်းသားပဲ၊ သီချင်းတွေတော့ အရင်လို မရတော့ဘူး၊ စိတ်လဲ သိပ်မဝင်စားတော့ဘူး”

သည်အဖြေစကားအတွက် မိုးဟိန်းရင်ထဲ နင့်သွားသည်။ နွေးနွေးသည် ငယ်ရွယ်နုပျိုသေးလျက် ဘူးသီးအမွေးနုနုကို လက်နှင့် သပ်လိုက်သလို အညွှန့်တုံးသွားလေသလား။ ထို့နောက် မိုးဟိန်းသည် သီချင်းသံတွင် နစ်သွားပြန်သည်။

လဝန်းရွှေရည် ကမ္ဘာဆီကျလာ၊ အလှရွှန်းဝေစီ သာပြီညအခါ၊ နှစ်လရှည်ကြာ၊ အချစ်ညပန်းချီမှာ လှုပ်ရှားသက်ဝင် ဆွဲငင်ခေါ်လာလေသောအခါ မပျော်နိုင်ပါ၊ အတွေးပို ချစ်သူကိုပဲ လွမ်းကဗျာဖွဲ့ကာ၊ တစ်မြေတစ်ရွာ အဝေးမှာ ရောက်နေသူလေး သိစေခြင်းငှာ၊ ကျန်းမာပါရဲ့လားလို့

မောင်ရဲ့စိတ်ထဲက ခံစားချက်ကိုသာ၊ လမင်း သတင်း
ထောက်ရယ်၊ ညတွင်းချင်းအရောက်၊ ပြောပြလိုက်စမ်းပါ

နွေးနွေးသည် အပ်ချုပ်စက်ပေါ်မှ အဝတ်တွေကို အဝတ်တန်းပေါ်တင်ကာ ငုဝါ၏ ဂါဝန်ကို စက်နှင့် ပေါက်နေပြန်သည်။ စက်သံကို အဖီးတို့ကြားမည်စိုးသဖြင့် တစ်ဖန်အဝတ်ကို စက်ချုပ်ရာ အစသတ်ပြီး လက်ချုပ်နေရာတွေကို ဝက်သိုးသီနေသည်။ မိုးဟိန်းသည် အိပ်နေရာမှ ထလာကာ နွေးနွေးအနီး စက်ပေါ် လက်ထောက်လျက်။ ။ ။

"သီချင်းကို စိတ်မဝင်စားဘဲ နေတာကတော့ မကောင်းဘူး နွေးနွေး၊ လူတွေဟာ ငယ်ငယ်လေးတည်းက သီချင်းသံနှင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြတယ်၊ ပျော်ရင်သီချင်းဆိုကြသလို စိတ်ညစ်ရင်လဲ သီချင်းညည်းကြတာပဲမဟုတ်လား၊ ထောင်ထဲ အကျဉ်းကျနေကြတဲ့ အကျဉ်းသမားတွေတောင် သီချင်းဆိုရင်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စိတ်အားတင်းကြတယ်၊ လွမ်းဆွေးနေပြီဆိုရင်လဲ ရင်ကို သီချင်းနဲ့ဖွင့်အန်ထုတ်လိုက်တာပဲ၊ အလုပ်လုပ်ရင်း သီချင်းဆိုပါ ဆိုတဲ့ သိုးဆောင်းစကားပုံတစ်ခုရှိသားပဲ နွေးနွေး၊ ကောက်စိုက်ရင်း သီချင်းမဆိုဘူးလား။ ။ ။ ကိုင်း"

"ဒီလိုတော့ ဆိုတာပေါ့"

"စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ဆိုထားတယ်၊ နောက်ပြန်တွေ့ကောင်းမှတွေ့ရတော့မယ့် ရဲဘော်တစ်ယောက် ခွဲထွက်သွားရတဲ့အခါ သီချင်းနဲ့ လိုက်ပို့ကြတယ်တဲ့၊ အရှေ့ဘက်စစ်မြေပြင်က သတင်းကောင်းတွေကိုလဲ သီချင်းနဲ့ ကြိုဆိုကြတယ်တဲ့၊ စိတ်သက်သာမှုအတွက် သီချင်းဆိုသလို ပျော်ရွှင်မှုအတွက်လဲ သီချင်းဆိုကြတယ်၊

ဒီဓလေ့အတိုင်း လူတွေဟာ တစ်ခေတ်ပြီးတစ်ခေတ် သီချင်းဆိုခဲ့ကြတယ်၊ လူသတ္တဝါ တည်မြဲနေသမျှ ကာလပတ်လုံး သီချင်းဆိုကြမှာ ဖြစ်တယ်တဲ့”

နွေးနွေးသည် စက်ပေါ် တံတောင်နှင့်ထောက်ကာ လက်ဖနောင့်အပေါ် သူ့ပါးကို အသာမှေးတင်လျက် စဉ်းစားသလို တွေးနေပြီး. . .

“ဥဝါက သီချင်း သိပ်ဝါသနာပါတာ၊ ကြီးရင်တော့ အသံကောင်းမလား မသိဘူး၊ ခုတော့ သူ့အသံက ကွဲတဲကွဲတဲနဲ့၊ ခေတ်စားနေတဲ့ စတီရီယိုသီချင်းတွေလဲ သူရတာပဲ၊ ဘာတဲ့ သူဆိုတာ”

ရှင်တော်ဘုရားရဲ့ ဖြေပါ၊ လောကသစ္စာဘယ်ဟာလဲ။

လောကသစ္စာဆိုတာ၊ ရှင်တော်ဘုရားရဲ့ ဘယ်ဟာလဲ။

ချစ်တယ် နေနိုင်ဘူးဘုရား၊ ချစ်တယ်. . . ။

နွေးနွေးက တီးတိုးညင်သာစွာ အသံနေအသံထားနှင့် ဆိုပြနေသည်။ ထို့နောက် သူ့ဘာသာသူသဘောကျပြီး ရယ်မောနေသည်။ မိုးဟိန်းသည် စက်ခုံပေါ်မှလက်ရုပ်ကာ. . .

“ဥဝါက ဘယ်ကရတာလဲ”

“နော်နော်တို့ ရန်ကုန်က ပြန်လာတော့ရလာတာတဲ့ သီချင်းတဲ့၊ သူတို့က ဗျပ်စောင်းနဲ့တောင် စမ်းတီးကြသေးတယ်”

နွေးနွေးသည် စက်ခုံတွင် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်လေသည်။

“ကဲ. . . စကားတော့ကောင်းပါရဲ့၊ အိပ်ကြစို့”

“တို့အိပ်မှာပါ နွေးနွေးရာ မနှင်ပါနဲ့”

“သြော်. . . အကောင်းပြောတာပါဟယ်၊ မိုးဟိန်းက ရန်စကားသိပ်ပြောတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ဒါဖြင့် ဒီနေ့ည မအိပ်တမ်းစကားပြော မယ်လေ၊ တစ်ညလုံး၊ ကဲ. . . စိမ်မလား”

“မလုပ်ပါနဲ့၊ နင်က မနက် ဆွမ်းထချက်ရဦးမှာမဟုတ်လား”

“ဆွမ်းချက်ရတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ တစ်ခါတည်းတန်းပြီး ဆွမ်းချက် လိုက်ရုံပေါ့”

“စကားများများပြောစရာ မရှိပါဘူး၊ တိုတိုပဲပြောပါ့မယ်၊ ပြီး တော့ တိုးတိုးပြောမယ်”

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“ရှေ့နားတိုး”

နွေးနွေးသည် စသည်နောက်သည်ထင်ပြီး မျက်စောင်းတစ်ချက် ဝင့်လိုက်လေသည်။ မိုးဟိန်းသည် နွေးနွေးမျက်နှာနား တိုးကပ် ကာ. . .

“ယအယ်နား”

“ဟင်း. . . မိုးဟိန်း တော်တော်လည်”

နွေးနွေးသည် မိုးဟိန်း၏ ကရင်ဘာသာနှင့် ယအယ်နား (မင်း ကို ငါချစ်တယ်) ဆိုသောစကားကို ဤသို့ ချက်ချင်းချေပလိုက် လေသည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ရယ် မိကြသည်။

“ဖြေလေ”

မိုးဟိန်းက အမေးတွင် နွေးနွေးသည် အပျိုမလေးပမာ မျက်နှာ လေးများ နီလျက် ရယ်ရှိန်မပျက်သေးဘဲ. . .

“သီပါးတဖိုး နသားအယ်ယာ”

အဖြေပေးလိုက်တော့ မိုးဟိန်းသည် ရင်ထဲ ဖျတ်ခနဲခုန်သွား လေသည်။

"သီပါးတဇိုး နသားအယ်ယာတဲ့ နွေးနွေးတကယ်ပြောတာလား၊ တကယ်ပြောတာနော်"

ဝမ်းသာအယ်လဲ တုန်လှုပ်နေသောအသံကို ထိန်းကာပြန်မေးလိုက်လေသည်။ နွေးနွေးက သူ့ကို မေးသည်. . . တစ်သက်လုံးပဲချစ်မလားတဲ့။ ဘာလို့မချစ်နိုင်ရမှာလဲ။ တစ်သက်မက ဆယ်သက်၊ ဆယ်သက်. . . ။

နူးညံ့ထွေးအိသော နွေးနွေး၏ ပါးကလေးများကို အတိုးနှင့် နမ်းရှိုက်မိလေသည်။ သည်တစ်ခါ အိပ်မက် မက်နေတာမဟုတ် ဘူးဆိုတာ သေချာလှသဖြင့် ရင်ထဲ၌ အလှကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရေရွတ်မိလေသည်။

နှမပြုံးသော်လည်း၊ မျက်ခုံးမျက်တောင်ကော့
ညွှတ်ကြော့တုန်ရီလို့၊ မျက်လွှာသီသီပင့်
နှုတ်ခမ်းက မပွင့်တပွင့်နဲ့၊
စိတ်ထင်ရုံလက်တစ်ကမ်းမှာမို့
ရင်ခုန်သံ ကာရန်ဖမ်းနိုင်ဘူ။

ကြည်အေး

○

အခန်း (၃၇)

အပြန်ခရီးတွင် ဥဝါ၏သီချင်းသံသည် ဆိတ်သုဉ်းနေသည်။ မိုးဟိန်းရင်ကား ဟင်းလင်းပွင့်လျက်၊ ရင်ထဲ၌ လှိုင်းလိပ်တို့သည် ပြေးနေသည်။ အဖိုးလည်း မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ကျန်ရစ်ပြီး နံနက်လင်း အိပ်ရာထတော့ နွေးနွေးက မိုးဟိန်းဖို့ စာတစ်စောင်၊ ဥဝါဖို့ စာတစ်စောင် ထားခဲ့သည်။ စာနှစ်စောင်စလုံး ခပ်တိုတိုပဲ ရေးထားခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းမိုးဟိန်း. . .

တို့တောင်းပန်ပါတယ်၊ အားလုံးဖြစ်လာသမျှ ကိစ္စတွေဟာ တို့အပြစ်ချည်းပဲလို့ ယူဆပြီး ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့တော့။ ညတုန်းက တို့ရူးလို့ မိုက်လို့ ပြောခဲ့မိတဲ့ စကားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းခွင့်သာပြုပါတော့။ မိုးဟိန်းကို တို့ထုတ်မပြောခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခု ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ မနှစ်တုန်းက အုန်းဘုရားပွဲသွားတုန်းက သူတို့ပဲချိတ်နဲ့ ဘေးချင်းယှဉ်သွားရတာနဲ့ ဥဝါလေးကို တွေ့သွားကြတယ်၊ အဲဒီအချိန်က စပြီး ဥဝါကိုမွေးဖို့ သူတို့တောင်းကြတယ်၊ အသက်ငယ်

သေးတဲ့ တို့ကို သူတို့မယုံဘူး။ ပထွေးလက်ထဲမှာ ငဝါသိမ်ငယ်မှာ စိုးလို့တဲ့၊ တို့လည်း ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူး၊ ငဝါကိုပဲ ရင်နဲ့မက္ခာ ဥမက္ခဲ သိုက်မပျက်လုပ်ကျွေးတော့မယ်လို့ စကားပြန်လိုက်မိတယ်။ တို့က စကားတစ်ခွန်းကို မြဲမြဲမြံမြံပြောပြီး မပြင်တော့ဘူးဆိုတာ မိုးဟိန်းလည်း သိသားပဲ။ ငဝါလေးဟာ တို့အသက်၊ တို့အသက်ဟာ ငဝါ၊ မနေ့ညကတော့ မိုးဟိန်းကိုချစ်လို့ သနားလို့ သတိလစ်သွားမိတယ်၊ မိန်းမဟာ ချစ်တတ်တာ သနားတတ်တာဟာ မကောင်းပါဘူး။ တို့အနေနဲ့ ရန်ကုန်နဲ့ နီးတဲ့နေရာမှာ မနေသင့်တော့ပါဘူး၊ ဒီမနက်ပဲ အဖီးကို မနည်းတောင်းပန်ပြီး တို့အမျိုးတွေရှိရာ နယ်ဒေသ ဝေးဝေးကို ခရီးလွှင့်ခဲ့ပြီ။ ငဝါ စာမေးပွဲရှိနေလို့ နောက်မှပဲ ငဝါကို လာခေါ်လှည့်တော့မယ်။

မိုးဟိန်းရဲ့ ချစ်သူနွေးနွေးဆိုတာ ဒီလောကမှာ မရှိတော့ဘူးလို့ပဲ မှတ်ပါ။

သူငယ်ချင်းချစ် နွေးနွေး

ချစ်တဲ့သမီး ငဝါလေး. . .

အမိုးပိုက်ဆံတွေ သွားယူမလို့ ခရီးထွက်သွားတယ်၊ ခဏပဲနေပြီး ပိုက်ဆံရရင် ပြန်လာခဲ့မယ်၊ သမီး စာမှန်မှန် ကျက်နော်၊ မှန်တင်တဲ့ သေတ္တာပေါ်သမီးတွက်လို့မရတဲ့ သခ်ၤာပုစ္ဆာနှစ်ပုဒ် တွက်ပေးထားခဲ့တယ်၊ စာမေးပွဲအဖြေလွှာပေါ်မှာ ခုံနံပါတ်နဲ့ နာမည်ရေးဖို့ မမေ့ပါနဲ့၊ ညနေကျ အမိုးအပြန်ကို ထွက်ထွက်မျှော်မနေနဲ့နော်၊ အမိုးအမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်၊ ဦးဦးမိုးဟိန်း ရန်ကုန်အပြန်

ကားဆိပ်အထိ လိုက်ပို့လိုက်၊ ပေတစ်ရာလမ်းမပေါ်တော့ လုံးဝမတက်နဲ့၊ အမိုးပြောတဲ့အတိုင်း နားထောင်နော်၊ စာမေးပွဲဖြေနိုင်ပါစေ၊ အမှတ်တွေ အများကြီးရပါစေ။

ဥဝါရဲ့ ချစ်ချစ်မိုး

လှိုင်းလူးရုံမက မုန်တိုင်းကလည်း ထန်လာသည်။ ရင်ထဲထန်လာသော မုန်တိုင်းကို ဘယ်သို့ဖွင့်အန်ရမည်မသိ။ တက်တစ်ချက်သာ ခေါက်လိုက်မိသည်။ ကုက္ကိုလ်ပင်အောက်မှ ဖြတ်လျှောက်လာသော ခြေလှမ်းများသည် မြန်လွန်းမကမြန်လိုက်၊ သတိထား နှေးလိုက်နှင့် ဗျာများနေသည်။

"ငါရန်ကုန်ကို လူသတ်ဖို့သွားမလို့ဘဲ ပြောလိုက်ချင်တယ် နွေးနွေး၊ လူသတ်လို့ ကြိုးစင်တက်ရမယ်ဆိုရင် တက်ရပါစေ၊ တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲ သေပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဘယ်သူမှလဲ မသေဘဲ မနေပါဘူး၊ လူဟာ ဒူးထောက်ပြီး အသက်ရှင်ရတာထက် မတ်တတ်ရပ်ပြီး သေရတာက ပိုပြီးမြတ်တယ်တဲ့"

တွေးချင်တိုင်း တွေးပစ်လိုက်သည်။ အတွေးထဲ၌ မုန်တိုင်း ထန်ချင်တိုင်း ထန်ပစ်လိုက်သည်။

"ဦးဦး. . . ဦးဦး"

ဥဝါ၏ခေါ်သံက မိုးဟိန်း၏အတွေးမီးကို ရေစင်အေးနှင့်ဖျန်းလိုက်လေသည်။

"ဦးဦးကလဲ သမီးခေါ်တာ ကြာလှပြီ"

"ဟုတ်လား၊ ဦးဦးမကြားဘူး"

"ဦးဦး ဘယ်တော့ပြန်လာဦးမလဲ"

ဥဝါအမေးကို ရုတ်တရက်မဖြေနိုင်ဘဲ ငိုင်နေမိသည်။ ဥဝါကပင် ဆက်၍. . .

“ခဏလေးနဲ့ ပြန်လာမှာနော်”

“အေး”

“ဘယ်လောက်လဲ”

“နောက်လပေါ့”

“ဟင်. . . အကြာကြီးပဲ”

“မကြာပါဘူး ဝဝါရဲ့”

“ကြာတာပေါ့”

“ဦးဦးမှာ အလုပ်တွေအများကြီးရှိသေးတယ်”

“ပိုက်ဆံရမှာလား”

“ရမှာပေါ့”

ခြေတံရှည် သစ်သားအိမ်များကို ကျော်လွန်လာခဲ့လေသည်။ ကုက္ကိုလ်ပင်ရိပ်မြုံ၌ သန်စွမ်းလျက် မြရည်ရွှန်းတောက်သော သစ်ခွများ အုံဖွဲ့နေကြမြဲပင်။ ကျွဲတစ်အုပ် ဖြတ်သန်းလာသဖြင့် မိုးဟိန်းနှင့် ဝဝါတို့သည် ခြံစည်းရိုးတွင် ကပ်ရပ်နေကြရသည်။

“အခုဆို ကျွဲတွေ မငိုတော့ဘူးနော်၊ ပျဉ်းမတွေလဲ မရှိတော့ဘူး၊ မိုးတွေလဲ ရွာလာပြီ”

“အေး. . . ဟုတ်တယ်”

“မိုးရွာတော့ စပါးတွေက သန်မှာ ဦးဦးရဲ့”

“အေး”

မိုးဟိန်းသည် အတွေးနှင့်နှုတ်ဆိတ်နေပြန်သည်။ သားရေလွယ်အိတ်နှင့် ပန်းချီကားချပ်ထုပ်ကို ဘယ်ညာပြောင်းကာ ကိုင်လိုက်လေသည်။ အံ့မောင် လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးလိုက်သော ကောက်ညှင်းဆန်နှစ်ပြည်ကို သယ်ယူလာနိုင်ခြင်း မပြုတော့။

ကောက်ညှင်းဆန်ထားခဲ့ရတာကို လုံးဝစိတ်မကောင်း။ ကဒုတ်

နှင့် အဆက်အသွယ်ဖြတ်တောက်ရတော့မည့် နိမိတ်ဆိုးလားဟု လည်း အယူသီးမိပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ရင်ထဲ၌ မီးထွန်းညှိနေမိ ပြီတကား။

အခန်း (၃၈)

လမ်းပေါ်တွင် ကလေးတချို့ ကျောင်းမသွားမီ ကုလားမစည်း ကစားနေကြသည်။

မိုးဟိန်းသည် အလာခရီးကို ပြန်လည်၍ တမ်းတမိသည်။ ပွဲသွား ကြော့ကြော့၊ ပွဲပြန်မော့မော့ပေတကား။

ကောက်စိုက်လယ်ကွင်းများကား ရေနှင့်ဖွေးနေသည်။ ပျိုးထောင်ပင်များ ရေထဲနှစ်တစ်ဝက် ပေါ်တစ်ဝက်နှင့် ခေါင်းစိမ်းလေးများ ထွက်ပြူနေကြသည်။ အကြီးဖြူ လုံချည်စိမ်းလေးများနှင့် ကလေးငယ်များသည် လွယ်အိတ်များလွယ်လျက် ကျောင်းဘက်သို့ ဦးတည်သွားနေကြသည်။

“ငဝါ မကစားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

ငဝါသည် ပုံအပြည့်နှင့် ခေါင်းခါယမ်းပြနေသည်။ ထို့နောက် မိုးဟိန်းအား မော့ကြည့်ပြီး. . .

“တို့ ဦးဦးကိုလိုက်ပို့ရမှာ”

“ဒါဖြင့် ညနေကျကစားမယ်နော်”

“ဟင့်အင်း. . . စာမေးပွဲအတွက် စာကျက်ရဦးမှာ”

ဥဝါက ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါယမ်းနေသည်။

“အားလုံး နှုတ်ဆက်တယ်လို့ ပြောလိုက်နော် ဥဝါ”

မိုးဟိန်းသည် စိတ်မချမ်းမြေ့လျက် မြေလမ်းကိုစိုက်၍ ကြည့်နေမိသည်။ ဥဝါက သည်တစ်ခါတော့ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဥဝါရဲ့ အမိုးကိုရောပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

တစ်စစနှင့် မြောက်ဘက်လမ်းဘေးမှ သမဝါယမဆိုင်၊ တောင်ဘက်မှ ဓနဗလဆန်စက်ကို ကျော်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် တောင်ဘက်မှ အစဉ်တစိုက် ကျောင်း၊ ဘိုတဲ၊ ဘောလုံးကွင်းနှင့် ဆေးပေးခန်းများကို ဖြတ်ခဲ့လေသည်။ မြောက်ဘက်မှ စာတိုက်ကို ဥဝါသည် လက်ညှိုးထိုးကာ. . .

“ဦးဦး၊ ဥဝါကို စာရေးပါလား၊ ဒီစာတိုက်ကနေ အိမ်ကို ပို့ပေးမှာ”

“ရေးတာပေါ့၊ ဥဝါက စာပြန်မှာလား”

“ပြန်မှာပေါ့ အရှည်ကြီး. . . အရှည်ကြီး၊ စာရွက်နှစ်ခုတောင် ရေးရမှာ”

“စာရေးဖို့ အချိန်ရမလား၊ စာကျက်မှာနဲ့”

“ရပါတယ်၊ စာကိုမနက်ထကျက်ရင် ညရေးလို့ရတာပေါ့၊ ဦးဦးလဲ စာရေးနော်၊ တော်ကြာ ဦးစောထူးက စာမလာ သတင်းမကြားရသည်မှာ သေပြီးဖြစ်ပါ၍လို့ သီချင်းဖျက်ဆိုနေဦးမယ်”

မိုးဟိန်းသည် စိတ်အကျပ်အတည်းကြားထဲမှပင် ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

“ရေးရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဥဝါက အရင်ရေး”

“ဘယ်ကို ရေးရမလဲမှ မသိတာ”

“အမိုးတို့ အဖိုးတို့ကို မေးကြည့်လိုက်ပေါ့”

မိုးဟိန်းသည် သမုဒယန္တယ်ပင်ကို ကြိုးစားဖြတ်တောက်ကြည့်ခဲ့သေးသည်။ မရ။ ရင်ထဲမှ နှလုံးသားအထိ အမြစ်ပင်များ ယှက်တွယ်နေသည်။ သံသရာတွင် တွေ့လာမိပြန်တော့လည်း ဆုံစည်းချင်လျက်နှင့် မဆုံစည်းရ။ မဆုံးစည်းချင်ဘဲနှင့်လည်း ဆုံစည်းရပြန်သည်။

ဈေးလမ်းဘက် နီးလာသောအခါ ကလေးတစ်အုပ်သည် စွန်လိုက်ရင်း မိုးဟိန်းနှင့်ဝါတို့ကို အတင်းဝင်တိုးသွားလေသည်။ ဝါသည် သူ့လွယ်အိတ်ပြုတ်ထွက်ပြီး မြေပေါ်ကျသွားသဖြင့် စိတ်ဆိုးနေကာ...

“အရမ်းပဲ... ဒီစွန်ပဲလိုက်နေကြတာပဲ၊ လွယ်အိတ်ကစုတ်ရတဲ့ ကြားထဲ”

လွယ်အိတ်လေးကို ဖုန်တခါခါနှင့် လုပ်နေရင်း လူကြီးသူမပမာ မြည်တွန်သည်။ လွယ်အိတ်ဝယ်ဖို့ စုနေသော ဝါစုဘူးလေးကို သတိရကာ ရှုပ်အက်ျီအိတ်ထဲမှ ၁၀ တန်ကို ထုတ်လိုက်လေသည်။ ကားခမှလွဲ၍ မိုးဟိန်းတွင် ရှိသမျှပိုက်ဆံလည်း ဖြစ်သည်။

“ကိုင်း... ဝါပြန်တော့၊ ကျောင်းတက်တော့မယ်”

“ဟင်... ပြန်သေးဘူး၊ ကားလာမှ”

“ကားက လာတော့မှာပဲ သမီးရဲ့”

ဝါကပေနေသည်။ ဝါ၏လက်ထဲ ၁၀တန်ထည့်တော့လည်း အတင်းငြင်းနေသေးသည်။

“နေပါစေ... နေပါစေ”ဟု လက်လေးတပြပြနှင့် လုပ်နေသေးသည်။

"ဦးဦးက ပေးရင် ယူရတယ်၊ တို့ကရင်မှာ ကျွေးရင်စားရတယ်၊ ပေးရင် ယူရတယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် သိပ်စိတ်ဆိုးတတ်တယ်၊ စိတ်ဆိုးရင် တစ်သက်လုံး မခေါ်တော့ဘူး"

ဥဝါသည် ပိုက်ဆံကို လက်ခံလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ဖိနပ်လေးကို ချွတ်ရင်း. . .

"သြော်. . . မွေလို့၊ ကန်တော့ရဦးမှာ"

ပြောပြီး ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်လျက် မိုးဟိန်းကို ကန်တော့လိုက်သည်။ မိုးဟိန်းသည် ပြုံးပြဖို့ကြိုးစားသော်လည်း ပြုံးလို့မရ။ ရုတ်တရက် ကြောင်ငေးနေမိပြီး ရင်ထဲ၌ တင်းကျပ်ဆို့တစ်နေသည်။ နှလုံးသွေးတို့ လှုပ်ရှားပုံမှာလည်း မြန်လွန်းလှသည်။

"ဥဝါလေးဘဝ သာယာဖြောင့်ဖြူးပါစေ"

ရင်ထဲကပဲ ဆုတောင်းလိုက်တယ် ဥဝါလေး။ ဥဝါလေး လူချမ်းသာသလို စိတ်လည်း ချမ်းသာပါစေ။ ဥဝါလေးအတွက် ကမ္ဘာကြီးမှာ တရားမျှတမှုတွေ အောင်မြင်ပါစေ။ မတရားမှုတွေလည်း ပျောက်ကွယ်ပါစေ။ အမှန်ဘက်ကလူတွေဖြစ်တဲ့ ဥဝါတို့၊ အမိုးနွေးတို့၊ ဦးဦးတို့၊ အဖီးတို့ အစစအရာရာ ချောမွေ့ပါစေ။ အောင်မြင်မှုက ကြိုဆိုပါစေ။ ဆုတောင်းဆန္ဒပြုလိုက်ပါရဲ့။

သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားလေးနှင့် ဥဝါ၏ပါးပြင်ကို အသာလက်နှင့်ပွတ်ပြီး နှစ်သိမ့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခိုက် ဒိုက်ဦးဘက်မှ တရကြမ်းမောင်းနှင်လာသော ဘတ်စ်ကားဆီသို့ ပြေးလာကာ ကားအရှိန်မသတ်မီပင် ခုန်တက်လိုက်လေသည်။

ဥဝါသည် သူ့လက်တုတ်တုတ်လေးကို မြှောက်လျက် ဝေ့ယမ်းပြနေသည်။ ထို့နောက် လက်ဖမိုး လက်ခုံနှင့် သူ့မျက်လုံးအိမ်ကို

မသိမသာ ပွတ်နေပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ဘေးဘီကို ကြည့်လိုက်လေသည်။ သမီး ဥဝါလေး ငိုနေပေပြီ။ သူများမြင်မှာကိုလည်း ရှက်ပြီး မျက်ရည်စတွေ ကပျာကယာသိမ်းဟန်ထင့်။ မိုးဟိန်းသည် ဘေးခုံတန်းတွင် ထိုင်ရင်း ဥဝါကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စိုက်ငေးကြည့်နေရာမှ မျက်ရည်လည်လာလေသည်။

ဒိုက်ဦး-ရန်ကုန် လူစီးယာဉ်သည် ကဒုတ်နယ်မြေမှ တစ်စ တစ်စ ဝေးလာသော်လည်း ဥဝါ၏ တေးသံက မိုးဟိန်းနောက်နား ကပ်လျက် လိုက်ပါလာလေသည်။

ရောင်စုံဘောလုံး၊ ရောင်စုံဘောလုံး
တစ်လုံးငါးပြား၊ တစ်လုံးငါးပြား
ကြိုက်တဲ့အရောင်ရွေးပါ၊
တစ်လုံးငါးပြား၊ တစ်လုံးငါးပြား။

ခင်ဆွေဦး
၂၉-၉-၇၅

ကျေးဇူးတင်ကြောင်း

ကဒုတ်ကျေးရွာမှ အလကဆရာကြီးနှင့်တကွ ဆရာ ဆရာမများ၊ ဆရာမ ဒေါ်ငွေပေါ်၊ မအေးသန်း၊ မကြင်မေ၊ မခင်သက်၊ နော်နော်၊ မောင်ကောင်းစိန်၊ အဒေါ်မညွှန့်ခင်နှင့်တကွ အဒေါ်မဒီတို့အား လှိုက်လှဲစွာကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း။

ခင်ဆွေဦး

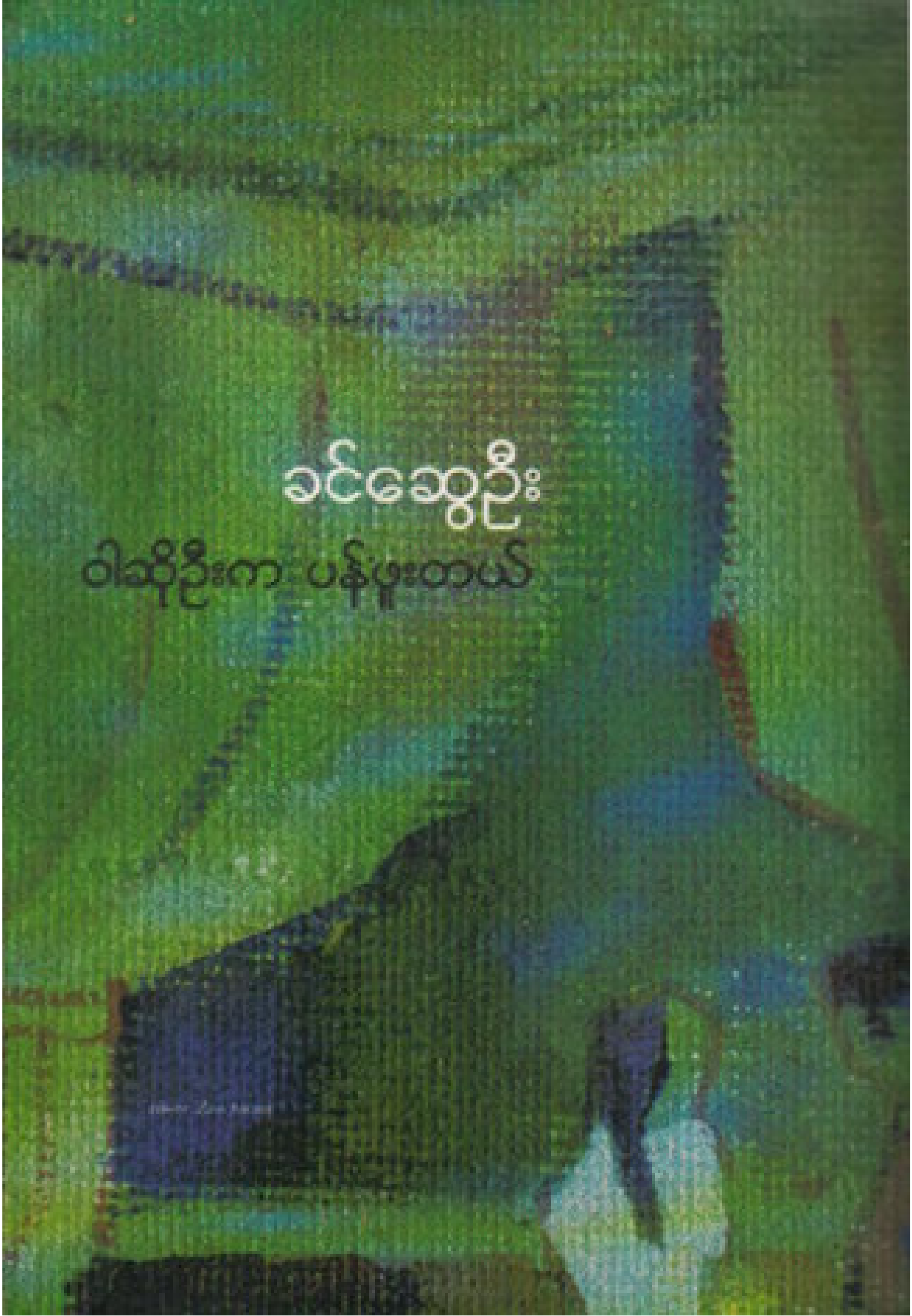
ခင်ဗျားဦး
ဝါဆိုဦးက ပန်ဖူးတာယ်

This document was created with Win2PDF available at http://www.daneprairie.com.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.